

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

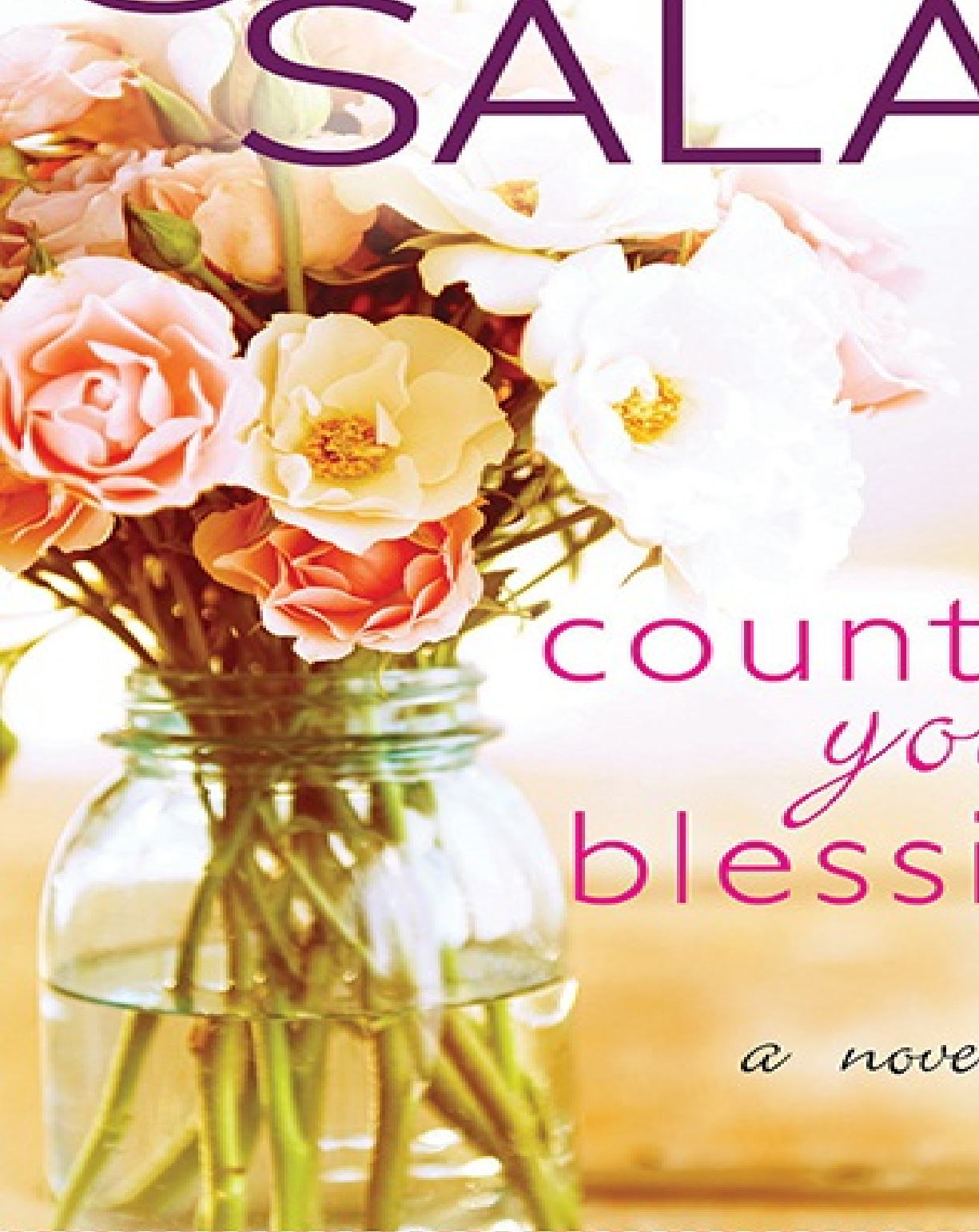
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

count *your* blessings

a novella

❧ A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL ❧

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

count
your
blessings

a novella

SHARON
SALA

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[*Jake'i Kurtarmak'a Kısa Bir Bakış*](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Yazar Hakkında](#)

Hayatınızın bir döneminde yeni bir başlangıç yapmak her zaman iyi bir fikirdir. Yeni bir kutu boya kalemi ve boş bir kâğıtla yeniden başlamak ya da giymeyi düşündüğünüz elbisenin lekesinin hiç çıkmadığını fark edip ikinci bir seçim için dolaba geri dönmek gibi.

Eğer evrenin beklediği niyetle alırsanız, bu bir hediyedir. Paket kağıdı ve kurdelelerle gelmemesi, şimdiye kadar aldığınız en iyi hediye olmayacağı anlamına gelmez.

Bu kitap yeni başlangıçlara ve bu başlangıçları yapma şansını yakalayacak kadar cesur insanlara adanmıştır.

Bölüm 1

Ruby Dye on iki yıl önce boşanma belgeleri ve kozmetoloji lisansından başka hiçbir şeyi olmadan Blessings, Georgia'da ortaya çıktı. Boşanma anlaşmasından geriye kalan çok az parayla Curl Up and Dye adını verdiği bir güzellik dükkânı açmaya yetecek kadar parası vardı. Basit bir planı vardı. Yeterince saç kesmezse, yemek yiyemeyecekti. Ancak ortaya çıktığı üzere, Blessings'e eksik olan bir hizmeti sağlamak için gelmişti. Daha ilk haftası dolmadan, tamamen dolmuştu. Bunun uzun zamandır başına gelen ilk iyi şey olduğunu düşünürsek, minnettardı.

Kendi becerisinin reklamını yapmak için iki yılda bir saç rengini ve stilini değiştirmeyi alışkanlık haline getirmişti ve dün gece bir başka değişikliğin gecesiydi. Eve omuz hizasında kahverengi saçlar ve kumral röflelerle gitmişti. Bu sabah saçları çene hizasında ve kırmızıydı. Cesur Kızıl, kutunun üzerindeki renkti ve bunun tavrının iyi bir ölçüsü olduğunu düşünüyordu. Arka kapıdan girdi, fırından yeni çıkmış bir kutu çöreği indirdi ve kahveye başladı.

Vesta ve Vera Conklin, kırk yaşlarındaki tek yumurta ikizi stilistleri birazdan burada olacaklardı ve ikisi de karınlarına tatlı bir şeyler ve bir fincan kahve koymadan konuşmaya uygun değillerdi. Ruby ikisini de çok severdi, ama tanıdığı en inatçı kadınlardı ve muhtemelen ikisinin de evli olmamasının nedeni bu çatışmacı tavırlarıydı.

Otuz iki yaşındaki Mabel Jean Doolittle en genç çalışandı. Curl Up and Dye'da manikür ve pedikür yapıyor ve çok yoğun oldukları zamanlarda şampuan işine de yardım ediyordu.

Henüz on altı yaşındayken erkek arkadaşının arabasının ön camına kafa üstü çarptığı için alnında bir yara izi olan alıngan, küçük bir sarışındı. Bu, bir daha asla aptalca erkek seçimleri yapmaması için günlük bir hatırlatıcıydı.

Ruby başardıklarıyla gurur duyuyordu. Beklemediği tek şey, dükkanın yerel günah çıkarma yeri haline gelmesiydi, ki öyle de oldu. Sonunda şehirdeki tüm sırlar Curl Up and Dye'da ortaya çıktı.

Arka kapı açıldığında paspası siyah beyaz fayansların üzerinde gezdiriyordu. Vesta ve Vera içeri girdi, ikisi de pembe önlük giymişlerdi ve yüzlerinde aynı sinirli ifade vardı.

"Günaydın kızlar. Kahve sıcak. Çörekler taze. Buyurun," dedi Ruby. "Günaydın, Rahibe," diye yankılandılar, sonra durdular. "Güzel saç rengi," diye eklediler ve dinlenme odasına yöneldi.

Ruby kasadaki parayı saymak için kasaya yönelirken gülümsedi. Kasabadaki neredeyse herkes ona "Abla" diyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Bu ona kendini büyük bir ailenin parçasıymış gibi hissettiriyordu. Parayı çekmeceye koyduktan sonra ön kapıya yöneldi. Alma Button'ın dükkânının önüne geldiğini gördüğünde tam kapalı levhasını açık olarak çevirmek üzereydi.

Günün 15 Ağustos olması ve Alma'nın aile minibüsünü kullanıyor olması Ruby'nin irkilmesine neden oldu. Alma'nın altı oğlunun okula dönüş saç kesimi zamanı gelmiş olmalıydı. Yan kapının açıldığını ve çocukların tavuklarla dolu bir ahırda başıboş bırakılmış köpek yavruları gibi dışarı döküldüğünü görünce derin bir nefes aldı ve bağırdı, "Kızlar, makaslarınızı alın! İşte Alma ve çocukları geliyor."

İkizler dinlenme odasından çıktılar. Birden ona kadar olan bir ölçekte, çocuklara karşı toleransları üçtü ve ifadelerine bakılırsa, bu bire düşmüştü.

Vera, önlüğündeki pudra şekeri kırıntılarını silerken nefesinin altından mırıldanıyordu.

Vesta telaşla kahvesine ikinci bir paket şeker karıştırdı. Ruby tabelayı Açık'a çevirdi ve kapının kilidini açtı. "Günaydın Alma. Hepiniz erkencisiniz."

Annelerinin arkasından gelen çocuklara gülümsedi.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, burada oldukları için Ruby ve kızlarının onların geldiğini görmekten mutlu olduklarından daha mutlu değillerdi.

"Günaydın Ruby," diye yineledi Alma ve çocuklara uyarıcı bir bakış attı. "Berber dükkânındaki Joe'nun kalça protezi yüzünden hâlâ hastanede olduğunu biliyorsun ve altı çocukla birlikte sadece saçlarını kestirmek için Savannah'ya kadar gitmek zorunda kalmak istemedim. I

Erken gelirsek 'gelenler hoş karşılanır' teklifinizden yararlanabileceğimizi düşündüm."

Ruby açık duran üç stilist sandalyesini işaret etti. "Evet, Joe'ya olanları duydum. Birkaç hafta içinde hastaneden çıkacağını ama bir süre daha açılmayacağını söylüyorlar."

Alma, "Ben de öyle duydum," dedi.

Ruby sandalyeleri işaret etti. "Pekâlâ çocuklar, ilk kim? Üçünüz oturun ve bu işi bitirelim. Tanrım, hepiniz büyümüşsünüz. Görünüşe göre Button çocukları için artık yükseltici koltuk yok, değil mi?"

Cooter, "Artık altı yaşındayım ve yaşıma göre uzunum," diye açıkladı. Billy Joe küçük kardeşinin kolunu yumrukladı.

"Çok önemli, Cooter. Neredeyse sekiz yaşındayım."

Larry, "İkiniz de çenenizi kapayın," diye mırıldandı. On yaşındayken kendini bunun ötesinde görüyordu.

Ruby hafif bir ısıklık sesine benzeyen bir ses duydu ve ardından kötü kokulu bir osuruk kokusu geldi. Tavandaki vantilatörü açtı ve fark etmemiş gibi davrandı, ama aniden saç jölesi gösterisiyle ilgilenen on iki yaşındaki ikizlerin Jesse ya da James olduğunu tahmin ediyordu.

"*Madre*, biri osurdu!" Cooter bağırdı.

Alma oğluna ters ters baktı. "Kapa çeneni," diye tısladı. "*Susam Sokağı*'ndan İspanyolca öğreniyor," diye ekledi, ikinci bir dil kullanmanın diğer çocuğunun sosyal gafının önüne geçmesini umarak.

Vesta'nın burnu hem kokudan hem de önündeki görevden dolayı onaylamaz bir şekilde kırıştı.

Birinci sınıfa başlamadan önce kendisine Göbek lakabı takılan Bobby Button, Ruby'nin sandalyesine oturdu ve birlikte geldiği çocukları tanımayı reddetti. Bir hafta sonra on beş yaşına basacaktı ve saçlarına pişmanlıkla bakıyordu. Bütün yaz uzatmıştı ve bırakmak zorunda kaldığı için çok kızgındı. Annesinin onu izlediğini görünce ters ters baktı.

O da ters ters baktı. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, altı oğlunu yeni bir okul yılına hazırlamanın bir parçası da saçlarını kestirmektir ve bunun suçlusu da Belly'nin ikinci sınıfa başlamasıydı. İkinci sınıftaki ilk ayı dolmadan bitlenmiş ve Alma bitlendiğini öğrenmeden önce bu hastalığı ailedeki diğer herkesle paylaşmaya başlamıştı.

Bu belayı kontrol altına aldığında, kız arkadaşıyla seks yapmayı bırakmıştı.

Kocası, kendisine erkeklerden başka bir şey vermediği için bunun kısmen onun suçu olduğunu iddia etti; sahip olduğu her nevresim parçasını yaktı ve oğlanları kel tıraş etti. Sonrasında aylarca tüyleri diken diken olmuştu. Bu olay bir daha hiç yaşanmamış ve sonunda kocasının cinsel girişimlerine boyun eğerek kadınlık görevlerine geri dönmüş olsa da, temizliğe gösterdiği özen ve oğullarının saçlarının çoğunu kestirmesi sayesinde bu belanın kontrol altında tutulduğuna iyice inanmıştı.

İkizler diğer iki sandalyeye tırmandılar, saçlarını kesmek üzere olan kadınların da ikiz olmasından biraz etkilenmişlerdi. Önce aynaya, sonra birbirlerine baktılar ve kıkırdadılar. Sonra kuaförlerin yüzlerindeki ifadeye baktılar ve kaşlarını çattılar. Belli ki Vera ve Vesta o kadar eğlenmemişlerdi.

"Her zamanki gibi mi?" Vera pelerini bir ikizin etrafına sararken sordu. "Ne kadar kısa?" Vesta sordu.

Alma kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her zamanki gibi. Çok kısa."

Makas vızıldamaya başlayınca Cooter gözlerini kapadı. Billy Joe sırtüstü yere düşmüş, ölmüş gibi davranıyor, Larry de burnunu karıştırıyordu.

Olaylı geçecek bir gün için hayırlı bir başlangıç oldu.

- - -

Öğleye doğru kuaför salonundaki yaya trafiği yavaşlıyordu. Mabel Jean saat 13:00'e kadar başka manikür yaptırmamış ve öğle yemeği için caddenin karşısındaki Granny's Country Kitchen'a gitmişti. Vesta ve Vera arka tarafta evden getirdikleri öğle yemeklerini yiyor, Ruby'yi Patty June Clymer'ın haftalık saç bakımını bitirmesi için ön tarafta bırakıyorlardı.

Patty June'un kocası Conrad, Freewill Baptist Kilisesi'nde vaizdi. Son birkaç haftaya kadar, Patty'yi randevusuna getirdiğinde her zaman saçlarını kestirirdi. Ama son altı haftadır Vaiz Clymer ortalıkta görünmüyordu.

Patty June'un tek başına yaptığı ilk yolculuk kimseye, özellikle de Patty June'a önemli görünmemişti. İkincisinde biraz sinirlenmiş ama türlü bahaneler uydurmuştu. Ondan sonra bir daha onun adını anmadı.

Ama bugün yalnız geldiğinde Ruby neredeyse öfkesini hissedebiliyordu. Küçük vaizin karısı ön kapıdan girdiği andan itibaren kimseyle tek kelime konuşmamıştı. Ruby sorunun ne olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu.

Sonra kapının üstündeki zil çaldı.

Ruby, "Hey, Patty, bana bir saniye izin verir misin?" dedi ve uzun boylu, uzun bacaklı bir kızıl saçlı içeri girerken dükkânın önüne doğru yöneldi.

"Bobbette. Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Ruby.

"Merhaba, abla! Bir süredir buraya gelmemiştim. Babam öldükten sonra Chesterville'e taşındım."

"Peki, söyleyeceğim! Bunu bilmiyordum," dedi Ruby. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bobbette takma kirpiklerini çift zamanlı olarak kırptırdı ve sağ elini uzattı.

"Buna inanabiliyor musunuz? Tırnaklarımdan biri koptu. Parmağım çıplak gibi görünüyor. Mabel Jean'in yeni bir tane takacak vakti olup olmadığını merak ediyordum."

"Bu akrilik, değil mi?" Ruby sordu.

"Evet. Bir keresinde ipek sargıyı denemiştim ama pek beğenmemiştim. Düzeltebilir mi? Ateşli bir randevum var ve sevgilimi bekletmek istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Ooh, demek kendine bir arkadaş buldun, öyle mi? Adı ne?" Bobbette kıkırdadı. "Ben asla öpüşmem ve söylemem. Mabel Jean beni de dahil edebilir mi?"

"Sokağın karşısındaki Granny's'de öğle yemeği yiyor. Neden oraya gidip ona sormuyorsun?"

"Teşekkürler, Ruby. Birazdan görüşürüz."

Ruby Patty June'un yanına dönerken Bobbette Paulson hızlı bir çıkış yaptı.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Ruby ve saç kurutma makinesini aldı, sonra Patty June'un yüzündeki kızgın ifadeyi yakaladı.

"Her şey yolunda mı?" Ruby sordu.

Patty kendi sorusuyla karşılık verdi. "Rahibe, size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Zina hakkında ne düşünüyorsun?" Ruby gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Patty sesini alçalttı. "Eşlerinden başka biriyle zina yapan insanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Aldatmayı mı kastediyorsun? Yatmak mı? Bana mı soruyorsun? Kızım, işte bu yüzden evli değilim. Babam beni bir yıl boyunca aldattı ve ben bunu bilmiyordum. Yan komşumuzun çocuğu olmasaydı asla bilemeyebilirdim. Bana her Salı ve Perşembe

evime gelen sarışın kadının kim olduğunu sordu, o günler benim işe erken gittiğim günlerdi. Düşünebiliyor musunuz?"

Patty'nin gözleri kısıldı. "Evet, tahmin edebiliyorum. Ne yaptınız?"

"Onu terk ettim, olan bu."

"Ama *ona* ne yaptın?" Ruby

kaşlarını çattı. "Hiçbir şey."

Patty'nin yüzü pembenin parlak bir tonuna döndü. Ruby gözlerini kırptırdı. "Her şey yolunda mı?"

Patty'nin ağzı bir cimrinin yumruğundan daha sıkı büzüldü. "Neden, her şey yolunda ve sorduğun için teşekkür ederim."

"Tamam, tabii," dedi Ruby. Saç kurutma makinesini ve havalandırma fırçasını kaptı ve Patty June'un saçlarını şekillendirmeye başladı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar zil çaldı. Ruby omzunun üzerinden baktı ama gelen sadece Bobbette'le birlikte geri dönen Mabel Jean'di.

"Patty, ekonomi Pazar günleri toplanan bağışları etkiliyor mu?" Ruby sordu.

Patty cevap vermedi. Aynaya bakıyordu, bakışları arkasındaki manikür masasında oturan iki kadına kilitlenmişti. Bobbette ne zaman uzun kızıl saçlarını savurup Mabel Jean'in söylediği bir şeye gülse, Patty'nin gözlerinin kenarındaki bir sinir seğiriyor ve dudakları biraz daha sıkılıyordu.

Ruby bu bakışı biliyordu. Saf, katıksız bir nefretti bu ve işte o zaman kafasına dank etti. Ya vaizin bu kadar uzun süre ortalıkta görünmemesinin nedeni Patty'yi aldatıyor olmasıysa? Ya Bobbette Paulson onun yattığı şıfıntıysa ve Patty June bunu biliyorsa?

Ruby'nin ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. Eğer öyleyse, tesadüfen aynı odada oturuyor olmaları felakete davetiye çıkarıyordu. Bu iki kadını ne kadar çabuk ayırırsa o kadar iyi olacaktı.

Kurutma makinesinin sesini sonuna kadar açtı ve Patty'nin saçını rekor bir sürede bitirdi, saç spreyini kaptı ve Patty June'un tercih ettiği küçük kahverengi kaska stil verdi. Ruby pelerini Patty'nin omuzlarından çekip aldı ve onu ödeme yapması için tezgâha doğru sürükledi.

"A1 bakalım, Patty June! Gelecek hafta da aynı saate yazmamı ister misin?"

Patty tezgâhın üzerine bir yirmilik koydu, çantasını yere bıraktı ve Ruby'nin yüzüne baktı.

"O zamana kadar hapisten çıkıp çıkmayacağımdan emin değilim."

Ruby tepki veremedi Patty manikür masasına doğru koşmaya başladı. Ruby'nin nefesi kesildi.

ve onu uzaklaştırmaya çalıştı, ama Patty daha hızlıydı.

Patty yanından geçerken Vesta'nın çalışma masasındaki pilli makası kaptı, sonra Bobbette'i n uzun kızıl saçlarından bir tutam yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde aşağı çekti.

Bobbette başı geriye fırlarken çığlık attı.

Mabel Jean sıçradı. Bobbette'in parmağındaki tırnak kalıbı fırladı ve Mabel Jean'in kullandığı sıvı akrilik ters dönerek masadan Bobbette'in ayakkabısının üzerine akmaya başladı.

Vesta ve Vera ellerinde salata kâseleri ve çatallarıyla dinlenme odasından fırladılar, neler olduğunu gördüler, birbirlerine baktılar ve sonra bir ısırik daha aldılar, olanları izlerken daha hızlı çiğniyorlardı.

Ruby, Patty'nin koluna uzanıyordu ama artık çok geçti.

Patty Bobbette'in uzun kızıl saçlarına ilk darbeyi indirip saç çizgisinden tepesine kadar düzgün bir kesim yaptığında makas vızıldayarak çalışıyordu. Sonra Bobbette'in başını öne doğru iterek burnunu manikür masasına çarptı ve saçında on beş santim genişliğinde bir boşluk bırakarak kesimi ensesine kadar tamamladı.

Ruby inledi. Bunun bir rol olarak geçmesine imkân yoktu.

Bobbette'in üst dudağı patlamıştı; burnu yüzünde yan yatmıştı ve bolca kanıyordu. Saldırganla yüzleşmek için sandalyeden fırladığında kanlı bir çığlık atıyordu. Sonra kim olduğunu gördü ve Mabel Jean kanı tutmak için burnunun altına bir havlu sokarken bir sonraki çığlığı bastırdı. Bobbette'in zihni hızla çalışıyordu ama şişmiş ağzı ve kırılmış burnu yüzünden konuşması ciddi şekilde bozulmuştu.

"Uh... Tanrım, Batty Jude, bağını mı kaybettin?" Bobbette ağladı.

"Hayır. Sadece kocam ve ne olursa olsun, o küçük piçi alabilirsin. Seks söz konusu olduğunda fasulye kadar değeri yok, ama bunu zaten bildiğinizi sanıyorum. Bilmediğin şey ise ailemizdeki paranın benim olduğu, onun değil. Baptist bakanlığı haftalık toplantısını yaptığında ve bir fahişeyle zina yaptığı için onu kovduğunda, sadece işsiz kalmayacak, beş parasız ve evsiz kalacak... Tanrı onu korusun."

Bobbette acıdan gözyaşlarını geri kırıpıyordu ama zihni de hızla çalışıyordu. Bu kesinlikle iyi bir haber değildi.

"Polisi aramadan önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Patty

sordu.

Bobbette başını arkaya yatırdı ve akıntıyı durdurmak için havluyu burnuna daha sıkı bastırdı. İsteddiği son şey polisin olaya karışmasıydı.

"Bolice'i aramıyorum," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Az önce size saldırdım ve Curl Up and Dye'da bir kavga başlattım. Eminim mülkte hasar vardır ve-"

Ruby hızla, "Hayır, burada hasar yok," dedi.

Bobbette, dul kadının tepe noktasından başlayıp ensesine kadar inen kirli sakal yolunu izlerken inledi.

"Tanrı merhamet etsin," diye mırıldandı, sonra gözlerini devirdi. "Bunun bir kaza olduğuna eminim ve-"

"Hayır, bu bir kaza değildi. Ancak, önceden planlanmış da değildi. Buna yemin edebilirim çünkü burada olacağınızı bilmiyordum." Patty makası Ruby'ye uzattı. "Polisle konuştuğunda onlara olay yerinden kaçmadığımı ve beni tutuklamaya geldiklerinde evde olacağımı söyle."

Bobbette gözlerini devirdi, sonra yüzünü buruşturdu çünkü bu bile canını acıtiyordu. "Suçlamada bulunmayacağım."

Patty kaşlarını çattı. "Bir fahişe ve bir korkak! Annen için büyük bir hayal kırıklığı olmalısın." Sonra Ruby'ye gülümsedi. "Sanırım beni gelecek hafta her zamanki saatime bırakabilirsin. Hepinize iyi günler."

Kadın kapıyı açtığıında kapı şingirdadı ve ardından kadınları şaşkınlıkla birbirlerine bakmaya bırakarak gitti.

Vesta Vera'ya kâsesini ve çatalını uzattı ve istasyonunu temizlemeye gitti. Yaklaşık on beş dakika sonra bir randevusu vardı ve o gelmeden önce kızıl saçları süpürmesi gerekiyordu.

Mabel Jean birkaç bez alıp akriliği temizlemeye başladı, sonra da biraz daha temizlik malzemesi almak için arka odaya gitti ve Ruby'yi Bobbette'le ilgilenme göreviyle başa bıraktı.

"Ambulans çağırmamı ister misiniz?" Ruby sordu.

Bobbette geleceği ve ateşli randevusunun akıbetini düşündü ve kaşlarını çattı.

"Tamam ama Hoddywood boteline arabayla gitmem gerekiyor."

Vesta ve Vera Conklin'in evlenmeden kırk iki yaşına gelmelerinin birkaç nedeni vardı ve şimdi bu nedenlerden birine bakıyorlardı. Erkekler

kolay kadınların yanında güvenilmezdi.

"Neden ateşli randevunu aramıyorsun?" Vesta sordu.

Bobbette ters ters baktı, cep telefonunu çıkardı ve annesinin evinin numarasını tuşladı.

Vera kıs kıs güldü ve sonra dinlenme odasına geri döndü.

"Baba, ben Bobbette. Ben burada, şehirdeyim. Yavrular gelsin. Acele et." Cep telefonunu çantasına attı, sonra da pelerini sırtından çekip çıkardı.

Vesta'nın sandalyesini omuzlarına attı ve kendini tıraş etmeye başladı. "Bu da ne böyle?" Vesta ağladı.

"Lembunlardan lembunade yapıyorum. Kaza geçirdim. Bak... uyanmış doz. Kırılmış lib. Saçlarım uzayıncaya kadar çalışacağım."

Sonra çantasından bir eşarp çıkardı, başının etrafına türban şeklinde bağladı ve Ruby'ye yirmi dolarlık iki banknot uzattı.

"Duh pisliği ve duh havlusu için," dedi ve başı yukarıda, kanlı havluyu burnuna bastırmış ve kıcı sallanarak k a p ı d a n çıktı.

Birkaç dakika sonra, arabası dükkanın önünde durdu. Annesinin çığlık attığını gördüler, ancak arabanın camları açık olduğu için çığlığı duymadılar ve sonra arabanın uzaklaşmasını izlediler.

Vera dinlenme odasından çıkarken, "Bu da pastayı götürür," dedi.

Dükkânı yeniden bir araya getirmeye başladıklarında hâlâ kıkırdıyorlardı. Birkaç dakika sonra kapının zili bir kez daha çaldı. Yukarı baktılar.

Conrad Clymer yüzünde tedirgin bir ifadeyle kapı aralığında duruyordu.

"Acaba... yani, öyle mi?"

"Kimi arıyorsun? Karını mı yoksa fahişeni mi?" Vera sordu. Adam nefes nefese kaldı ve yüzündeki tüm renk soldu.

"Pardon?"

"Bugün sona ermeden önce bir af için yalvarıyor olacaksın," dedi Vesta, istasyonundaki kızıl saçları süpürmeye devam ederken.

Aşağı baktı. Yumrukları bu renk saçlara sarılıyken çok iyi sakso çekmişti.

"Yüce İsa," diye mırıldandı. "Bu... uh, ne..."

"Bobbette Paulson'ın saçını mı? Evet, öyle. Patty June bir kısmını kazıtmış. Asla tahmin edemezdim, ama gerçekten acımasız bir çizgisi var. Ve, Bobbette'in bir

Stil konusunda titizdi. Uyumlu olsun diye kalanını kendisi tıraş etti. Dağınık bir saç modelinden daha kötü bir şey olamaz," diye ekledi Vesta.

"Ben, uh..."

Tek topuğunun üzerinde döndü ve kapıdan dışarı uçtu.

Dört kadın birbirlerine baktı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Onların günü durulmak üzereydi ama Patty June'un günü vites değiştirmişti.

- - -

Patty June haftalardır bu günü düşünüyordu. Her şey çözüldüğünde ne yapacağını önceden biliyordu ve salondan çıktıktan sonra uğradığı ilk yer First National Bank of Blessings oldu. Başkan yardımcısına doğru yürürken ve sorulmadan otururken adrenalinle hareket ediyordu.

"Paramın bir kısmını taşımam gerekiyor," diye açıkladı.

Lawrence Cornwall gülümsedi ve Patty June onu durdurduğunda bir veznedara el sallamaya başladı.

"Hayır. Sen yap, Larry. Lütfen."

Lawrence gözlerini kırıştırdı. Onu şaşırtan, alt dudağının titremesiydi.

"Elbette, Patty June. Bana ne istediğini söyle ve olsun bitsin."

"Sadece benim adıma yeni bir hesap açmam gerekiyor. Sonra da kişisel çek hesabımızdaki 1500 dolar hariç tüm parayı yeni hesaba aktarmanı istiyorum. Sonra tüm IRA'larımın ve tasarruf hesabımın sadece benim adıma taşınmasını istiyorum."

Lawrence'ın nefesi kesildi. "Patty June... orada-"

"Conrad, Bobbette Paulson ile zina yapıyor ve ben bunu bilmiyormuş gibi davranmaktan bıktım. Para benim. Ona son ayın maaşını bırakıyorum ve bu hak ettiğinden de fazla. Hepsini şimdi taşıyın lütfen. Bekleyeceğim."

Lawrence, "Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Evet, ben de öyle Larry, ama olan oldu."

"Sıkı dur Patty June. Uzun sürmeyecek," dedi Lawrence.

Ama olmadı. Bitirir bitirmez Patty aniden ayağa kalktı, Lawrence'ın elini dobra bir tavırla sıktı ve başı dik bir şekilde bankadan çıktı.

Eve nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Evinin merdivenlerini çıkmaya başlayana kadar ne yaptığını fark etmemişti. İçeri girdiğinde titriyordu. Koridorda ilerledi ama yatak

odasına girdiğinde yere yığıldı.

dizlerini.

Conrad'ın davranışlarını mazur göstermek için kendine söylediği tüm o küçük yalanlar yok olmuştu ve artık kasabadaki herkes de bunu bilecekti. Gerçeklerden başka yüzleşecek bir şey kalmamıştı. Kocasını onu aldatıyordu. Evliliği bitmişti. Bunu aylardır biliyordu ama bugün artık kesinleşmişti. Yerde küçük bir top gibi yuvarlandı ve başı zonklayana ve yüzü sümük içinde kalana kadar ağlamaya devam etti. Tam kalkıp bir mendil almayı düşünüyordu ki yatağın altındaki toz tavşanlarını fark etti. Görünüşe göre *ne* bir ev *ne de* bir koca tutabiliyordu.

Yorgun bir şekilde kendini yerden kaldırdı ve temizlenmek için sendeleyerek banyoya girdi. Geri döndüğünde, dolaba yöneldi ve kucak dolusu giysilerini dışarı çıkarmaya başladı, dolabın onun tarafı boşalana ve giysileri verandaya ve bahçeye dağılana kadar ön verandaya yolculuk üstüne yolculuk yaptı.

Sonra mutfığa gidip bir çöp torbası aldı ve şifonyerin çekmecelerini ve ofisteki tüm çekmeceleri boşaltmaya başladı. Sonra poşeti sürükleyerek verandaya çıkardı ve bahçeye attı.

Bir sonraki durak ofisi oldu ve orayı da temizledi, bilgisayar ekipmanlarını bahçeye attı. Kitaplıktaki iki raf dolusu referans kitabını boşaltmaya başladığında daha dikkatli davrandı ve en sevdiği bölümlerin altını çizdiği büyük İncil'ine özel bir özen gösterdi. Kitaplar dışında sahip olduğu her şeyi seve seve ateşe verebilirdi. Sırf o dokundu diye Kutsal Kitap'tan kelimeleri yok etmeye gerek yoktu. Conrad'dan nefret ediyordu ama Tanrı'ya karşı kin beslemiyordu.

Kitaplar çıktıktan sonra eve geri döndü ve oda oda dolaşarak düğünlerine ve birlikte çıktıkları tatillere ait kişisel resimleri indirmeye başladı. Üzerinde onun yüzü olan her aile hatırası çöpe gidecekti. Onun varlığının her izinin bu evden silindiğinden emin olana kadar bu gece başını yastığa koymayacaktı. Kalbi öfkeyle o kadar doluydu ki artık gözyaşı dökecek hali kalmamıştı. Bu karmaşadaki tek olumlu şey, onunla birlikte bu utancı çekecek çocuklarının olmamasıydı.

Son resim yığınının da dışarıya, çöpe taşımıştı ve ön kapının çarpma sesini ve ardından koşan ayakların sesini duyduğunda arka kapıdan giriyordu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra derin bir nefes aldı ve ellerini yumruk yaptı. Adamın odadan odaya koştuğunu duydu ve bekledi. Eninde sonunda

ve sonra sözünü söyleyecekti.

Bölüm 2

Marvin Scheffler kamyonundan bir sinek çıkarmaya çalışmak yerine nereye gittiğine dikkat etseydi, şehir dışına çıkarken kaza yapmaz ya da öleceğinden korkarak Blessings'teki hastaneye kaldırılmazdı. Ve eğer Marvin tombala gecesini sona erdirmek için kiliseyi boykot ettiği için cehenneme gideceğinden korkmasaydı, ameliyata girmeden önce Vaiz Clymer'ı görmek için ısrar etmezdi ve tüm gün pek çok insan için oldukça farklı gelişirdi. Ama ne olursa olsun, hayat sürprizlerle doluydu ve Marvin'in kazası da bunlardan sadece biriydi.

- - -

Conrad, Bobbette ile Hollywood Motel'de buluşmuş ve hiç vakit kaybetmeden soyunmuştu. Babasının dediği gibi, hazırdı ve gitmeye hazırды. İşe koyulmak üzereydiler ki cep telefonu yatağın yanındaki sehpanın üzerinde titreşti.

Bobbette kaşlarını çattı. "Cevap verme, şeker ayıcık. Sen doktor değilsin. Gelmezsen kimse ölmeyecek."

Mesaja bakarken kaşlarını çattı. "Ben Melba ve acil bir durum var," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Mesajındaki tek mesaj 911." Hemen kiliseyi aradı. "Melba, sorun ne?" Mesajı iletti ve ona ne yapmasını istediğini sordu. "Onlara yolda olduğumu söyle," dedi ve bağlantıyı kesti.

"Birisi kaza geçirmiş. Ölmesinden korkuyorlar. Gitmem gerek," dedi Conrad ve giysilerini toplamaya başladı.

Tartışmaması gerektiğini bilmesine rağmen, Bobbette giyinmeye devam ederken şikayet etmeye başladı.

"Bu her şeyi mahvediyor. Ne yapacağım ben şimdi? Burada tek başıma oturup beklemek istemiyorum."

Conrad, "Blessings'e birlikte giremeyiz, bunu sen de biliyorsun," dedi.

Bobbette kıyafetlerini çekiştirmeye başlarken daha da somurttu ve bu sırada takma tırnaklarından birini kırdı, bu da devasa boyutlarda bir nöbete neden oldu.

Ağladı, sonra yine somurttu ve sonra Conrad'a, eğer onu da yanında götürürse bir sonraki saksoya özel bir numara ekleyeceğine söz verdi. Conrad daha ne olduğunu anlamadan birlikte arabaya binmiş, kasabaya dönüyorlardı.

Park etmek için hastanenin arka tarafına gitmiş olsa da, birlikte görülecekleri için sinirleri bozulmuştu. Bir saat sonra tekrar orada buluşmak üzere anlaşılarak otoparkta ayrılmışlardı. Kadın tırnağını yaptıracak, adam da ameliyata girebilmesi için Marvin Scheffler'a dua etmeye gidecekti.

Conrad kasabaya gelirken bunun bir risk olduğunu biliyordu, tıpkı ilişkinin başından beri bir günah işlediğini bildiği gibi. Ama bu kadın Patty June'un asla ulaşamayacağı bir kaşıntıyı kaşıyordu. Yakalanma ihtimali her zaman aklının bir köşesindeydi ama her ihtimale karşı bir planı vardı.

Yıllar önce televizyon vaizi Jimmy Swaggart kuyruğunu kovalarken yakalanmış ve ülke çapında bir yayında cemaatinin önünde af dileyerek paçayı kurtarmıştı. Conrad da benzer bir düşünceyle kendi hilesine devam etmişti.

Hastaneye girdikten sonra Marvin'le birlikte dua etti ve onu ameliyata gönderdi, ardından Bobbette'i beklemek üzere otoparka gitti.

Ama bir türlü ortaya çıkmadı ve saat geçtikçe geçmeye devam etti. Onu arayabileceğini bildiği tek yer Curl Up and Dye'dı. Onu kendi kaynaklarıyla baş başa bırakmayı ciddi ciddi düşünmüştü ama onu kızdırmak istemiyordu. İçeri girip karısını arıyormuş gibi yapmayı düşünmüştü ve Bobbette hâlâ oradaysa bunu kısa sürede öğrenecekti.

Böylece güzellik mağazasına doğru yola koyuldu, arabayı sürerken Bobbette için gözlerini sokaklardan ayırmamaya dikkat etti. Oraya vardığında her zamanki soğukkanlılığıyla dışarı çıktı ve etrafa bakmak için kafasını içeri uzattı. Ama Vesta'nın fahişeler ve eşler hakkındaki yorumundan sonra

Yerdeki tüm o kızıl saçlar, Jimmy Swaggart planının bindiği trenin çoktan istasyondan ayrıldığını açıkça ortaya koydu.

Conrad eve dönerken, mihrapta günahlarından arınmak için dua eden bir günahkâr gibi titriyor ve öylesine korkuyordu ki kusacak gibi oluyordu.

Köşeyi döndüğünde eşyalarını bahçede görünce direksiyonu kırdı ve park halindeki bir arabayı kıl payı atlattı. Araba yoluna girdi, sonra tökezleyerek eve doğru yürüdü, bacakları o kadar titriyordu ki ayakta zor duruyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen," diye mırıldanmaya devam etti.

Ne yazık ki duasında yeterince açık konuşmamıştı ve Patty June'un affetmeye pek de meyilli olmadığı belliydi. Bilgisayarların, ofis ekipmanlarının, kitapların, giysilerin ve verandaya ve bahçeye dizilmiş, sahip olduğu her şeye benzeyen şeylerin yanından sendeleyerek geçti.

Ama daha büyük şok, içerideki boş duvarlardı. Sanki evlilikleri hiç olmamış gibiydi. Koridordan yatak odalarına doğru koştu, sonra evin içinden mutfığa doğru geri döndü, şimdi o kadar korkmuştu ki onun adını söyleyemiyordu.

Mutfığa açılan kapıyı döndüğünde kısa bir süre durdu. Onu bulmuştu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa aradığı için pişmanlık duyuyordu.

"Patty June, ben-"

"Kapa çeneni, Conrad. Bu dünyada senden duymak istediğim hiçbir şey yok. Beni kirlettin. Fahişenle yatarken aynı zamanda benimle de yattın. Beni, kiliseni ve cemaatini utandırdın. Sen yalancı, hilekâr bir piçsin ve babam öldüğü için minnettar olmalısın, yoksa seni olduğun yerde vurup öldürürdü. Evimden defol. Eşyalarını mülkümünden çıkar yoksa onları ateşe veririm. Nereye gidersen git, boşanma kararı için bana bir posta adresi gönder. Eğer göndermezsen, seni bulması için özel bir dedektif tutacağım ve hayatının geri kalanında gittiğin her yerde adını lekelemeye devam edeceğim."

Conrad yutkundu. Birdenbire işemesi gerekti.

"Çok özür dilerim-"

"Evet, öylesin. Bu dünyaya ayak basmış en zavallı adamsın. Gözümün önünden kaybol." "Lütfen. Danışmana gideceğim. Ben-"

Patty June bıçak dolabından bir bıçak çıkardı. "Sana bir daha söylemeyeceğim," dedi ve ona doğru ilerledi.

"Yüce Tanrım! Patty June, sen-"

Kadın ona doğru geldi ve Conrad kuyruğunu kıstırıp çığlık atarak evden kaçtı.

Kapının eşiğinde durmuş, gözleri alev alev yanarken, bıçağı sıkıca kavramış, adamın eşyalarını taşımasını izliyordu. Ne zaman yeni bir yük almak için verandaya geri gelse, kasap bıçağını saçından geriye kalanlara götürmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu, tıpkı lanet olası fahişesini işaretlediği gibi.

- - -

Conrad eşyalarını toplarken endişeli gözlerle Patty June'u izledi, onları çılgınca bagaja, sonra araba koltuklarının üzerine ve döşeme tahtasına doldurdu, araba o kadar doluydu ki dikiz aynasından hiçbir şey göremiyordu. Komşuların izlediğini biliyordu. Hatta birkaçı daha yakından bakmak için ön verandalarına çıkmıştı. İsteddiği zaman ölmek mümkün olsaydı, çoktan ölmüş olurdu. Görünüşe göre Tanrı suçlu piçleri kendi pisliklerinden bu kadar kolay kurtarmaya meyilli değildi.

Sonunda her şeyi arabaya yerleştirmişti. Kapının önünde durdu ve on beş yıllık evliliğinin bu şekilde sona erdiğine inanamayarak karısına baktı.

"Patty June, ben-"

Eve geri döndü ve az önce onu hayatından çıkardığını vurgulamak için kapıyı çarptı.

Arabaya binip motoru çalıştırırken kalbi acıyordu ama araba o kadar doluydu ki geri geri gitmek için başını camdan dışarı sarkıtmak zorunda kaldı.

Arabayla uzaklaşana kadar nereye gittiğini bilmediğini fark etmemişti. Bobbette Paulson'ın oral seks zevkleri uğruna kariyerini ve evliliğini mahvetmişti. Geriye dönüp baktığında, bunun iyi bir değiş tokuş olmadığını dürüstçe söyleyebilirdi.

Ana Caddeyi yarılamıştı ki paraya ihtiyacı olduğu aklına geldi. Bankada hızlıca durdu, sonra konsoldan çek defterini aldı ve içeri koştu, bankadaki herkesin ne yaptığını zaten bildiğini fark etmedi.

En yakın veznede durdu ve bir çek yazmaya başladı, sonra çeki yırtıp veznedara doğru sürdü.

Ona baktı ve geri itti.

"Üzgünüm Vaiz, ama o çek karşılıksız çıkacak."

"Ne? Ama bu imkansız-" *Oh kahretsin.* Boğazını temizledi. "Denge nedir?"

Bunu bir kâğıda yazdı ve ona doğru uzattı.

Boğazındaki düğümü yuttu ve bin beş yüz doların tamamı için yeniden bir çek yazdı, parayı cebine koydu ve adımlarını sürükleyerek dışarı çıktı.

Ortalıktan kaybolmadan önce Bobbette'i kontrol etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Tutunacak onca saç olmasaydı oral seks yapmak aynı şey olmazdı.

- - -

Güneş battığında, Blessings'teki neredeyse herkes vaizin gözden düştüğünü duymuştu. Patty tek başına akşam yemeğine oturmak üzereyken Freewill Baptist Kilisesi'nin yönetim kurulu geldi. Arabayla geldiklerini gördü ve mutfağa gidip güvecinin altındaki ateşi söndürdü. İstediklerini yaparsa kapıya bile gitmeyecekti ama eninde sonunda onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı. En iyisi bütün bu çirkin şeyleri bir günde bitirmektir.

Kapı zili çaldığında mutfakta durup ikinci kez çalınana kadar bekledi. Aramadan geldikleri için kaba davranmışlardı, bu yüzden hemen cevap verme zorunluluğu hissetmedi. Fuayeye vardığında derin bir nefes aldı, hala yerinde olduğundan emin olmak için saçlarını okşadı, sonra onları içeri aldı ve aptalı oynamaya başladı. Yüzlerindeki ifadeden günün olaylarından pek de memnun olmadıkları anlaşılıyordu ama bu onun umurunda bile değildi. Kendisi de o kadar mutlu değildi.

"Titus? Willy? Carl Wayne? Burada ne işiniz var? Kurul üç hafta daha toplanmayacak."

Bu üç adamın iki ortak noktası vardı. Birlikte yönetim kurulunda olmalarının yanı sıra, Patty June'a göre üçü de büyük endişe kaynağıydı. Akıllarından neler geçtiğini ancak hayal edebilirdi.

Titus, "Yönetim kurulu toplantısı için burada değiliz," dedi. "İçeri girebilir miyiz?"

"Sanırım. Ben de oturup akşam yemeğimi yemek üzereydim. Sizin için ne yapabilirim?" Üç adam kaşlarını çattı. "Sanki zaten bilmiyormuşsunuz gibi," dedi Willy.

Patty June gözlerini dikmiş, ısırmayı reddediyordu.

Adamlar kıpırdanmaya başladı. Sonunda sessizliği bozan Carl Wayne oldu.

"Conrad hakkında bize ne zaman bilgi verecektiniz?"

"Pardon?"

"Cemaate karşı bir görevimiz var, biliyorsunuz."

"Sanırım öyle. Ancak benim yok."

Titus kaşlarını çatı. "Cidden, Patty June, papazın karısı her zaman-"

"Teknik olarak, artık bir papazınız yok ve benim de artık bir kocam yok, yani-" Willy iç çekti. "Geri dönecek mi?"

"Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, hayır," diye mırıldandı.

"Anlamıyorum," dedi Carl Wayne. "İkinizin birbirinize çok uygun olduğunuzu sanıyorduk." "Her ne idiysek, artık değiliz. Bobbette ile zina yapıyordu.

Paulson. O artık hayatımın bir parçası değil. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

Adamlar kırmızının üç farklı tonuna döndü.

Titus içini çekti. "Danışmanlığı denemek aklına gelmedi mi? Yani... bu bizi korkunç bir duruma sokuyor. Pazar günü geliyor ve papazımız yok."

Patty June'un gözleri kısıldı. Kadınlar konusunda bilge olsalardı, bunun kızgın olduğu anlamına geldiğini bilirlerdi. Ama ikisi boşanmıştı ve diğeri hiç evlenmemişti, bu da onları uyarı işaretleri konusunda cidden cahil yapıyordu.

"Çık dışarı," dedi usulca.

Onu duydular ama ciddi olduğunu düşünmediler.

"Eğer kilise danışmanlık ücretini öderse, onu geri almayı düşünür müsünüz?" Willy sordu.

Patty yumruklarını iki katına çıkardı. "Evimden defol," diye tekrarladı.

"Titus haklı. Burada korkunç bir durumdayız ve evlilik yeminleriniz iyi ya da kötü yöndeydi," diye ekledi Carl Wayne.

"İki boşanmış ve yaşlı bir bekârın bana evlilik tavsiyesi vermeye çalıştığına inanamıyorum! Kocam düzenli olarak bir fahişeyi beceriyordu ve ben onu öldürmeyi düşündüm. Tanrı'ya olan inancım ve öldürmeyeceksin kuralına bağlılığım olmasaydı, o ölmüş, ben de hapiste olurdum. O kilisede ne olursa olsun, artık onun bir parçası olmayacağım. Ben bir Metodist olarak yetiştirildim. İbadet etmek için o kiliseye geri döneceğim. Üçünüz de hoş karşılanmayacaksınız!" Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. "Kocamın bana ihanet etmesi yetmiyormuş gibi, siz üçünüz hakarete hakaret eklediniz. Evimden defolun!"

"Bak şimdi, Patty June, buna hakkın yok-" Çığlık attı.

Daha sonra Titus, ilk nefeste yüksek bir Do'ya vurduğuna yemin edecekti, ama bu

Amaç. Kapıdan ilk çıkan kişi olmaya çalışırken birbirlerine çarptılar.

Patty June bir gün içinde ikinci kez ön kapıyı çarptı. Bir hanımefendiye yakışmayan bir hareketti ve bu hareketin camlar için iyi olmadığını biliyordu ama görgü kurallarının abartıldığı zamanlar vardı ve bu da onlardan biriydi.

"Zamanıma yemin ederim," diye mırıldandı ve güvecini yeniden ısıtmak için mutfağa geri döndü. Normalde bu, Conrad'ın masanın kurulmasına ve baharatların yerleştirilmesine yardım ettiği zaman olurdu. Ne zaman o yapılmış Güveç, o oldu KİSMİ için sahip olmak ekmek ve tereyağlı sandviçler. Gözyaşlarını sildi ve inadına kendine bir ekmek-tereyağlı sandviç yaptı. ve tereyağlı sandviç.

"Conrad Clymer'ın canı cehenneme, bunu söylediğim için de hiç üzgün değilim," dedi Patty June, sonra masaya oturdu, parmaklarını küçük kahverengi saçlarının arasından geçirdi ve yahnisi soğuyana kadar ağlamaya devam etti.

- - -

Sonraki beş gün boyunca Patty June nereye gitse insanlar onun yaptıklarından bahsediyordu. Sanki vaiz bile olsa Conrad'ın yaptığı yanlışların hiçbir önemi yokmuş gibiydi. Aynı iki tavsiyeyi tekrar tekrar duydu. İnsanlar hata yapar. İnsanlar affedilmelidir.

Kargaşaya neden olan şey aldığı intikamdı. Böyle bir intikamı alabilecek kadar güçlü kadınlar olduğunu fark etmek erkekleri tedirgin ediyordu. Kendi kadınlarına farklı bir gözle bakmalarına neden oldu. İstedikleri son şey, onlara böyle bir seçeneğe sahip oldukları fikrini vermektir.

Böylece, bir fahişenin kafasından saç kesmenin ve aldatan bir kocayı evden kovmanın bir kadının yapabileceği en kötü iki şey olduğunu düşünmeleri için kadınlarını etkilemeyi umarak ince bir göreve başladılar. Tatlı, güneyli cazibesıyla bilinen bir kültürde Patty June'u öfkeli bir feministe dönüştürüyorlardı.

Patty June için sanki yeniden aldatılmış gibiydi. Desteğe en çok ihtiyaç duyduğu anda, onun yanında olması gereken insanlar bunun yerine onu kınıyorlardı. Şok, inançsızlık ve umutsuzluk yaşadı.

The Curl Up and Dye'da bir başka saç randevusu için gün geldiğinde, neredeyse gitmeyecekti. Neden kendini daha fazla alay konusu yapsındı ki? Ama kuyruğunu kıstırıp kaçarsa, hatalı olduğunu kabul etmiş olacaktı ve bu asla gerçekleşmeyecekti.

Peki ne yapmalıydı? İşte o zaman aklına geldi. Hayatı boyunca iyi bir kız olmuştu.

Belki de diğer yarısının nasıl yaşadığını öğrenmenin zamanı gelmişti. Seyahat edecek parası ve bunu yapacak zamanı vardı. Saç randevusuna iki saat kala arabasına bindi ve şehir merkezindeki Miller Seyahat Acentesi'ne gitti. Her zaman İtalya'ya gitmek istemişti ve artık onu durduracak hiçbir şey yoktu.

- - -

Willa Dean Miller, Miller Seyahat Acentesi'nin sahibiydi ve Blessings'in tüm sakinleri arasında en çok seyahat edenin kendisi olduğunu düşünmekten hoşlanırdı, her ne kadar seyahatlerinin tümü internet üzerinden olsa da.

Kendine taze bir fincan kahve doldururken pencereden dışarı baktı. Patty June Clymer'ı her zaman sevmişti ve Patty June'un yaptıklarından biraz etkilenmişti ama aynı zamanda Blessings'te farklı olmanın da bir anlamı yoktu. Ne de olsa düşünmesi gereken bir işi vardı. Kamuoyunun gücüne karşı çıkıp Patty'nin yanında yer alırsa, işi zarar görebilirdi. Ekonomi zaten işini önemli ölçüde yavaşlatmıştı. İhtiyacı olan son şey müşterilerini kızdırmaktı. Bu yüzden alaycı bir tavır takındı ve asistanı Precious Peters'a el salladı.

"Hey, Kıymetli, bak ön tarafa kim park etmiş. Bu Patty June Clymer, benim yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Precious pencereye koşmak için sandalyesinden fırladı, ama ikisi de Patty June'un dükkâna geldiğini fark edince, onun yerine hızlıca masalarına doğru koşmaya başladılar.

Patty kapıdan içeri girdiğinde, yüzlerindeki kızarmadan kendisinden bahsettiklerini anlayabiliyordu ama artık umursamıyordu. Ön tarafa doğru yürüdü ve Willa Dean tezgâha geldiğinde çantasını dirseğinin yanına bıraktı.

"Günaydın, Patty June. Sizi daha önce burada gördüğümü söyleyemem," dedi Willa Dean.

Patty, "O zaman bu hafızanın iyi olduğunun kanıtı," dedi. "İtalya'ya bir gezi ayarlamak istiyorum."

Willa Dean alaycı davranmaya devam etmekle kendini toparlayıp Patty June'a ücretli bir müşteri gibi davranmak arasında kalmıştı. Para kazandı.

"Kulağa heyecan verici geliyor," dedi. "Aklınızda belirli bir yer var mı? Belki Roma ya da Venedik? Venedik'in muhteşem olduğunu duydum. Ya da belki Milano! Milano'da görülecek o kadar çok muhteşem yer var ki. Bu şehirlerin herhangi birinde

turlarım mevcut. Sadece al

Seçimini yap."

Patty June, "Hepsine vuracağımı düşünüyordum," dedi. "Yani, artık beni aldatan, fahişelik yapan kocam gittiğine ve boşanma işlemlerim devam ettiğine göre, dostum olduğunu düşündüğüm insanlar beni yargılamaya devam ederken burada, Blessings'te aptalca yas tutmam için bir neden göremiyorum."

Willa Dean'in rengi soldu. "Neden, ben asla-"

"Kapa çenenin," diye mırıldandı Patty. "Herkesin var. Anlamadığım şey neden olduğu. Eğer o Harold olsaydı, Bobbette Paulson gibi birini becerdiğini bile bile geceleri onunla yatağa girip bacaklarını açar mıydın?"

Willa Dean'in nefesi kesildi. Hangisinin onu daha çok şok ettiğini bilmiyordu: Harold'ın herhangi biriyle zina yapma fikri mi, yoksa Patty'nin *sikiş* kelimesini kullanmış olması mı?

Patty kaşlarını çatı. "Görüyorum ki hiçbir fikriniz yok, ki bunu ilginç buluyorum. Ancak, Harold'ın ek iş olarak neler yapıyor olabileceğiyle ilgilenmiyorum. İtalya'ya bir gezi ayarlamak istiyorum. Bana yardım edecek misin, yoksa Savannah'ya mı gitmem gerekiyor?"

Willa Dean hâlâ Harold'ın herhangi biriyle birlikte olduğu düşüncesini aklından atmaya çalışıyordu. Onun ayda bir kez bile ilgisini çekemiyordu ve bu düşünce aklından geçtiği anda, nedenini hiç merak etmediğini anlıyordu. Ya Harold zaten başka biriyle "birlikte oluyorsa"? Ya Harold'ın artık onunla seks yapmak istememesinin nedeni buysa?

Tek yapabildiği, ajans için büyük gelir getirecek olan bu seyahatin rezervasyonuna odaklanmaktı. Yalancı, hilekâr piç Harold'la daha sonra uğraşmak için yeterince zamanı olacaktı.

Willa Dean Patty'ye masasındaki sandalyeye doğru el salladı.

"Hayır, tabii ki Savannah'ya gitmene gerek yok. Otur tatlım. Precious, Patty June'a kahve getir, yoksa çay mı içmek istersin? Çok seveceğini düşündüğüm güzel bir lavanta çayım var."

Patty June gözlerini kırptırdı. Bu tersine dönüşü nasıl karşılayacağından emin değildi ama nedeni ne olursa olsun normal muamele görmek güzeldi.

"Sanırım o çayı denemek isterim, çok teşekkür ederim."

Willa Dean gülümsedi. "Mükemmel. Şimdi şu yolculuğa gelelim."

Bir buçuk saat sonra Patty June, elinde bir avuç broőür ve dünya gezginleri Brad Pitt ve Angelina Jolie'ye göz kırptıracak bir seyahat programıyla acenteden ayrıldı. Sadece İtalya'daki tüm ünlü şehirlere uğramakla kalmıyor, aynı zamanda bir ay boyunca eve dönmüyordu. Alışverişe çıkmak için sabırsızlanıyordu ama önce yapması gerekenler vardı.

- - -

Willa Dean, Patty'nin gidişini hiç de kıskançlık duymadan izledi. Her zaman İtalya'ya gitmek istemişti ama zavallı piç Harold seyahat fikrinden pek hoşlanmıyordu. Çiçekçi dükkânını işleten arkadaşı Myra ile konuşması gerekiyordu. Myra yuva kurup kocası George'la evlenmeden önce bir dünya kadınıydı.

Willa Dean telefon etti ve sonra bir Hershey Kiss'in folyo sunu soyarak ağzına attı ve birinin cevap vermesini bekledi.

"Pots and Posies, ben Myra. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Myra, benim, Willa Dean. Sanırım Harold beni aldatıyor olabilir," dedikten sonra çikolataya boğuldu ve gözyaşlarına boğuldu.

- - -

Az önce ektiği hoşnutsuzluk tohumlarının farkında olmayan Patty June, caddenin aşağısındaki güzellik salonuna gitti ve arabasını park etti. Arabadan iner inmez rahatlamaya başladı. Burası muhtemelen Blessings'te yargılanmayacağı tek yerdi.

İçeri girerken zil kapının üzerinde şingirdadı. Ruby başını kaldırdı, el salladı ve gülümsedi.

"Hemen geliyorum, tatlım! LilyAnn'in saçını bitirmek üzereyim. Vesta ve Vera bugün pasta getirdiler. Bugün onların doğum günü. Masaya git ve kendine bir parça kes ve bana öğle yemeğinden önce pasta yiyemeyeceğini söyleme çünkü bunun koca bir yalan olduğunu anlarım."

Patty gülümsedi. İtalya'ya bileti, hayata yeni bir bakışı vardı ve sabahın köründe tatlı yemek üzereydi. Hızlı şeritte yaşamaktan bahsediyoruz.

Çantasını masaya bıraktı ve kendine büyük bir kare pasta kesti, yanında pembe bir şeker gülü kesmeyi ihmal etmedi, sonra Ruby'nin LilyAnn Bronte'nin saçını bitirmesini izlerken yemeğe oturdu.

LilyAnn'in profiline bakarken Patty birden kendi berbat hayatını takdir etti. En azından on beş yıl boyunca eş olarak kalmıştı. Zavallı LilyAnn'in erkek arkadaşı, çift daha söz yüzüğünü bile takamadan liseden mezun olur olmaz ölmüştü.

Patty June pastanın üzerindeki krema gülünü kaldırıp ağzına attı ve uzun boylu sarışına düşünceli düşünceli bakarken dilinin üzerinde yavaşça erimesine izin verdi.

Bunu yapmak zordu.

LilyAnn'in Peachy Keen Kraliçesi olabileceğini hayal bile edemiyordu, o y s a hatırladığı kadarıyla LilyAnn lisedeyken çok güzel bir kadındı. Şimdi kadın aşırı kiloluydu, hiç makyaj yapmıyordu ve giysileri o kadar büyüktü ki üzerinde çuval gibi duruyordu. Oysa çok güzel bir yüzü vardı. Ne yazık ki geri kalan her şeyinin yok olmasına izin vermişti. Patty June, suçluluk duygusu üzerine çökerken pastadan bir ısırık daha aldı. Herkesten çok, yargılayacak son kişi o olmalıydı. Patty June'un adamı liseyi bitirir bitirmez Afganistan'a savaşa gidip kendini öldürtmemişti. Sadece bir fahişeyi becermiş ve yakalanmıştı. Zavallı LilyAnn. Eminim bu hale gelmesine kendisi sebep olmuştur. Bu hepsi buydu.

Birkaç dakika sonra LilyAnn dükkândan ayrıldı. O gider gitmez Ruby Patty'ye el salladı ve ona sarıldı.

"Bu ne içindi?" Patty sordu.

Ruby gülümsedi. "Bana buna ihtiyacın olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Patty June içini çekti. "Hayır. Güzeldi. Aslında buraya son geldiğimden beri birinin benim için yaptığı en güzel şeydi. Kasabadaki insanlara göre, sırf yalancı kocamı evden kovduğum için, iyilik timsaliyken cehenneme dönmüşüm."

Ruby, "Orospunun kırmızı kafasında bir arabanın park edebileceği kadar geniş bir yol açtın," diye ekledi.

Birbirlerine baktılar ve sonra bir kahkaha patlattılar.

Ruby, "Pastanı yere bırak da seni şampuanlayalım," dedi.

Patty June, "Tamam, ama bugün farklı bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

Ruby durdu.

Vesta ve Vera dinlenme odasından çıktılar ve Mabel Jean havlu katlamayı bıraktı.

"Gerçekten mi?" Ruby söyledi.

Patty June başını salladı. "Kardeşim, saçlarım hayatım boyunca hep aynı kahverengi oldu. Onunla farklı bir şey yapmak istiyorum."

Bunun üzerine dükkândaki kadınlar önce bir öneri, sonra d a başka bir öneri sunmaya başladılar.

Sonunda Ruby dur dedi.

"Kızlar, her şey iyi güzel de, bunu takacak olan Patty.

Ne istiyorsun tatlım?"

Patty June kucağındaki kumaş parçalarına baktı ve sonra başını kaldırıp sırtıttı.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Bana sadece kenarları olan bir renk ver. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Beni kötü boyamanı istiyorum."

Bölüm 3

Küçük kasaba Amerika'sının meraklı doğası sayesinde, Patty June Clymer'in saçlarını boyadığı haberi Blessings'te sıcak bisküvinin üzerindeki tereyağından daha hızlı yayıldı.

Postacı, Ruby Dye'in istasyonunda oturan Patty June'u gördüğünde Curl Up and Dye'in ön tezgahına postaları bırakıyordu. Şişeden Patty June'un kafasına fişkıran boyayı görece kadar durakladı ve sonra gitti. Daha sonra, sabah postalarını biraz da dedikodu katarak dağıtarak işini bitirdi.

Pots and Posies'in düzenli teslimatçısı kolu kırıldığı için evde yatıyordu ve Myra ile George çiçek teslimatlarını dönüşümlü olarak kendileri yapmak zorunda kalıyordu. Myra, Conklin ikizlerinin doğum günü için siparişlerle Curl Up and Dye'a ikinci kez gidiyordu. Hayatlarında hiç erkek olmamasına rağmen, müşterileri belli ki sadıktı çünkü çiçek hediyeleri gelmeye devam ediyordu.

Myra kolları vazolarla dolu ve yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Geri döndüm. Sizi seven bu kadar çok insan olması harika, ama bu iş için de harika."

Vesta ve Vera'nın yüzleri gülüyordu. "Bu çok tatlı," dedi Vera.

Vesta, müşterisi Rachel Goodhope'un köklerine rötuş yapıyordu. Rachel, Blessings pansiyon ve kahvaltısını işletiyor ve kamusal kişiliği için kendini zinde tutmayı seviyordu. Muhtemelen Blessings'te Patty June'la empati kurabilen birkaç kişiden biriydi. İkinci pastasını ve üçüncü kocasını yiyordu ve böyle şeylerin nasıl olduğunu çok iyi anlıyordu.

"Bu pasta gerçekten çok güzel," dedi Rachel.

Myra vazoları diğerlerinin yanına koyarken, "Nefis görünüyor," dedi.

teslim edildi.

Vesta işaret etti. "Kendine bir parça al ve George için de bir tane götür."

"Almamın sakıncası yok," dedi Myra.

İki parça pasta kesip bir tabağa koydu ve tam çıkmak üzereydi ki Patty June'un Ruby'nin sandalyesinde oturduğunu fark etti. Konuşmaya başladı ve sonra Ruby'nin ne yaptığını gördü ve neredeyse pastayı düşürüyordu. Birdenbire çok hızlı konuşmaya başladı ve haberi yaymak için dükkândan çıkmaya çalışıyordu.

"Pasta için hepinize teşekkürler. George dükkânda tek başına, o yüzden acele etsem iyi olacak." Ruby çalışmaya devam etti.

Rachel pasta yemeye devam etti.

Patty June çoktan kamuoyunu düşünmenin ötesine geçmiş ve İtalyanca'da kaç kelime bildiğini düşünmeye başlamıştı ki bunların hepsi de yemekle ilgiliydi. Marinara, linguine ve gelato ile fazla ilerleyebileceğini sanmıyordu. Savannah'ya gidip bir İngilizce-İtalyanca sözlük alması gerekiyordu.

Ruby çalışmaya devam etti ve sonunda geri çekilip Patty June'un saçlarına bakana kadar zaman geçmeye devam etti.

"Tamam... Bu renk işini halleder. Konuştuğumuz kesimi hâlâ istiyor musun?"

"Evet, şımarık olsun."

Ruby güldü. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Patty gözlerini devirdi. "Conrad'ın buna katılacağından şüpheliyim. Belli ki Bobbette'te bende olmayan bir şey var."

Vesta homurdandı. "Evet, büyük, şişman kolajen dudaklar. Şaplak, şaplak."

Akıllarına gelen görüntü karşısında kadınların gözleri büyüdü ve ardından kıs kıs güldüler.

Ruby makası aldı ve stilist sandalyesini Patty'nin izleyemeyeceği şekilde aynadan uzaklaştırdı. İş bittikten sonra tam etkiyi almasını istiyordu, daha önce değil.

Patty gözlerini kapadı ve makasın eski hayatıyla olan son bağlarını da kestiğini hayal etti. Bugün oradan çıktığında, vaizin karısı gitmiş olacaktı.

Kısa bir süre sonra Ruby saç kurutma makinesini kaptı ve kesimi şekillendirmeye başladı. Patty saçının önemli ölçüde kısaldığını fark etmişti ve Ruby'nin ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda kurutma makinesi kapandı. Ruby ellerine biraz ürün sıktı ve sonra parmaklarını Patty'nin saçlarında birkaç kez taramadan önce ellerini birbirine sürttü.

Ruby, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi ve sandalyeyi döndürdü. "Patty June Clymer, P. J. ile tanış. J. Bence ikiniz çok iyi anlaşıacaksınız."

Patty'nin gözleri irileşirken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Saçları cenaze arabası kadar siyahtı ve neredeyse arabayı kullanan adamın saçları kadar kısaydı. Ruby saçlarının uçlarını ona rüzgârda savrulmuş gibi bir görünüm verecek kadar dikleştirmişti.

"Bayıldım," dedi Patty, avuç içleriyle uçlarını hissederek ve sert oldukları için kıkırdarak. "Bunun sabah nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum."

Ruby güldü. "Bu tarzın güzelliği de burada. Ellerinize biraz ürün sürün ve rüzgârda savrulmuş görünümünüz hazır olsun. Hazırlanmayı çocuk oyuncağı haline getirecek."

Patty sandalyeden fırladı ve Ruby'ye sarıldı. "Bana böyle havalı bir görünüm verdiğin için teşekkür ederim." "Tatlım, sen belalı olmak istiyordun. Aldın işte."

Patty ayağa kalktı. "Beni gelecek hafta da aynı saate yaz, ondan sonra bir süreliğine gideceğim."

Şimdi dükkândaki herkesin dikkatini çekmişti, buna gitmeye hazırlanan Rachel da dahildi.

"Nereye gidiyorsun?" Rachel sordu.

Patty sırtımadan söyleyemiyordu bile. "İtalya'ya gidiyorum."

"Aman Tanrım, İtalya'ya gitmeyi çok isterim," dedi Rachel.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Vera sordu. Patty'nin gülümsemesi genişledi. "Bir ay."

Önce inlediler, sonra da ciyakladılar. Patty June gittiğinde kadınlar hâlâ bunun hakkında konuşuyorlardı.

Yeni görünümünü gösterebilmek için bilerek bir blok öteye park etmişti ve işe yarıyordu.

Granny's Country Kitchen'ın vitrininde insanların ona bakıp işaret ettiklerini gördü. El salladı ve yürümeye devam etti. Patty June geçerken Myra çiçekçinin vitrinine yeni bir sergi koyuyordu. Patty cama vurup el salladı, Myra kafasını kaldırıp elindeki kâseyi düşürünce kıkırdamasını bastırdı. Patty yürümeye devam ederken pantolonunun

paçalarından dizlerine kadar su sıçradı.

Arabaya vardığında, caddenin karşısındaki kaldırımında duran ve şaşkınlıkla bakan bir grup insan vardı. Bakışın şok edici olacağını biliyordu ama bu kadar bariz olmaları onu biraz kızdırmıştı. Düşüncesizce cep telefonunu çıkardı ve onların fotoğrafını çekti. Onun ne yaptığını gördüklerinde dağıldılar.

Arabasına binip uzaklaşırken nefesinin altından homurdandı. *Bir avuç korkak. Bunu yapabilirlerdi ama kesinlikle kaldıramazlardı.* Ona göre hava hoştu. Giderken düşünmesi gereken çok şey vardı, döndüğünde hayatının geri kalanında ne yapacağı gibi.

- - -

Willa Dean Miller uzun zamandır öğle yemeği için eve gelmemişti. Kısmen Harold'ın sigorta ofisi eskiden garajları olan yerde olduğu için müşterileri olduğunda park yeri kısıtlıydı, kısmen de Harold akşam yemeğinde neredeyse her şeyi yediği için ertesi güne öğlen yemek için hiçbir şey kalmıyordu. Ama Patty June'un hazırlıksız yorumu bir tohum ekmişti ve Willa Jean, Harold'ın onu da aldatmadığından emin olmak için eve gidiyordu.

Sokağın köşesini döndüğünde, eve kadar arabayla gitmek yerine, sokağın ortasına park etti ve yolun geri kalanını yürümeye başladı. Bir yanı böyle şüpheli bir tavır takındığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama Papaz Clymer'in karısını aldatacağına asla inanmazdı ve aldatmıştı da. Bu kendisi için yapması gereken bir şeydi ve Harold'ın bunu asla bilmesine gerek yoktu.

Güneş başının üstünü ısıtıyordu. Yürürken topukları küçük çıt çıt sesler çıkarıyordu. Bir kelebek, caddenin diğer tarafında açan güllere doğru giderken görüş alanından uçarak geçti. Willa Dean bu güllere her zaman hayranlık duymuştu, ama bugün mükemmel çiçekleri öğleden sonra yapılan soruşturmada arka planda kalmıştı.

Ayakkabılarının topukları, evinin ön kapısına olan mesafeyi işaretleyerek gıdak gıdak, gıdak gıdak diye ses çıkarıyordu.

Bayan Mason'ın siyah beyaz kedisi verandanın en üst basamağında yatmış taşaklarını yalıyordu. Biraz yakışksız bir hareketti ama Willa Jean, dört ayaklı aptal bir hayvan olduğu için bunun mazur görülebileceğini düşündü. Ama iki ayaklı aptallara karşı cömert davranacak bir ruh hali içinde değildi.

Clip-clop, clip-clop, sadece birkaç metre kaldı.

Bir bakıma bunların hepsi Harold'ın suçuydu. Bu kadar soğuk bir balığa dönüşmemiş olsaydı, onu aldatıyor olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Yoo-hoo! Willa Dean! Nasılsınız?"

Willa Dean irkildi. Yan komşusu az önce verandasına çıkmıştı.

Sue Beamon muhtemelen arabadan indiğinden beri beni izliyordu.

Lanet meraklı kadın.

"Merhaba, Sue. Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." "Araban arıza mı yaptı?" Sue seslendi.

Willa Dean kaşlarını çattı. Eğer Sue çenesini kapatmazsa, Harold karısının geldiğini öğrenecek ve sinsi saldırı başarısızlıkla sonuçlanacaktı.

"Hayır. Sağlığım için yürüyorum. Sonra görüşürüz."

Sue gülümseyip el salladı ve içeri girdi ama Willa Dean onun hâlâ perdelerin arkasından izlediğini biliyordu.

Clip-clop, clip-clop.

Evine yaklaştıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı. Hoşuna gitmeyen bir şey öğrenirse ne yapacaktı? Her şeyin onun tam olarak ne yaptığına ve hâlâ evli bir kadın olmayı ne kadar çok istediğine bağlı olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü.

Garaj yolunda Harold'ın altı yaşındaki Jeep'inden başka araba yoktu, bu da onun evde olduğu ve muhtemelen ofiste müşterisi olmadığı anlamına geliyordu.

Merdivenlerden çıkarken çantasından evin anahtarını çıkardı ve kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz ayakkabılarını çıkardı ve Harold'ın nerede olabileceğini anlamaya çalışarak dinledi.

Onun mutfakta yemek yemediğinden emindi çünkü çatal bıçak takımlarının tabaklara çarpma sesini duyabilirdi. Bu onu çılgına çeviren bir alışkanlığıydı; bir de sabahları kâsesini kuru mısır gevreğiyle doldurup sonra da sütü dökmeden önce kâseye daha fazlasını koyabilmek için eliyle ezmesi. Kesinlikle utanç vericiydi.

Bilgisayar tuşlarının takırtısını ya da kalemin kâğıda çizik atma sesini dinleyerek ofisine doğru birkaç deneme adımı attı ama orası da sessizdi.

Evin arka tarafında bir yerde bir kapı açıldı. Gıcırtıyı duyduğunda bunun banyolarının kapısı olduğunu anladı. Bir haftadır Harold'dan o şeyi yağlamasını istiyordu ama o hâlâ yapmamıştı; bunun bir gün evlerinin

Bir kediye kovalamak gibi. En azından şimdi onun nerede olduğunu biliyordu. Adam sadece tuvalete gitmişti ve kadın hiç yoktan olayı büyütüyordu.

Tam merhaba diyecek ve Granny's Country Kitchen'da öğle yemeğine gitmelerini önerecekti ki müzik sesi duydu. Kaşlarını çatı. "Moon River" mı? Bunu dört yıldır hiç duymamıştı. Hâlâ düzenli seks yaptıkları zamanlarda çaldıkları şarkıydı bu.

Kalbi güm güm atıyordu. Birdenbire korkmaya başladı. Yatak odasında neler olduğunu gerçekten görmek istiyor muydu, yoksa aptalı oynayıp her şeye rağmen hayatına devam mı etmeliydi? Sonra aklına Patty June'un kendisini aldatan kocasını evden kovması geldi ve çenesini kaldırdı. Ne olacaksa olsun, dedi kendi kendine ve parmak uçlarında koridordan aşağı indi.

Kapı aralıktı.

Sanki biri dans ediyormuş gibi parke üzerinde kayan ayak seslerini duyabiliyordu, bu da garip olurdu - tabii Harold yalnız değilse. Çenesini sıktı ve kapıyı içeri bakacak kadar itti.

Kalbi durdu ve sonra göğüs kafesine öyle sert bir tekme attı ki nefesi kesildi. Bir eliyle ağzını kapattı ve o kadar hızlı geri çekildi ki ayağı kaydı ve neredeyse düşüyordu. Oturma odasına vardığında titriyor ve nefessiz kalıyordu. Ayakkabılarını ve çantasını aldı, kendini evden dışarı attı ve Sue Beamon'un muhtemelen onu izlediğinin farkında olarak arabaya kadar yalınayak koştu.

Arabaya binene kadar gördüklerinin şokunu hissetmesine izin vermedi. Çözülmeden önce uzaklaşması gerekiyordu ama anahtarı kontağa sokmaya çalıştığında düşürmeye devam etti. Dördüncü düşürüşünde ellerini direksiyona vurdu ve çığlık attı.

"Siktir, siktir, siktir!"

Kendi kendine küfrettiğini duymak o kadar ürkütücüydü ki sonunda arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı. Aklında bir hedef olmadan kasabanın dışına kadar sürdü. Yapmak istediği şey saklanmaktı ama yapamazdı. Vermesi gereken bir karar vardı ve bunu açık bir kafayla yapması gerekiyordu.

Genç bir kızken, Gri Kaz Gölü herkesin park etmeye ve sevişmeye gittiği bir yerdi. Yıllardır oraya gitmemişti, bu yüzden burası onu aramak için gidilecek son yer olacaktı. Otoyoldan çıkıp asfalt yoldan inişe geçti, sonra gölgelik bir ağaç korusunun altına park etti ve

Motoru.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında kalbi küt küt atıyordu. Sonra ters bir dönüş yaptı ve arka tampona doğru sendeleyerek yürüdü ve kuru kusmuktan başka bir şey gelmeyene kadar kustu. Sonunda bıraktığında, yanaklarındaki gözyaşları kadar yüzünde de sümük vardı. Yüzünü silmek ve burnunu silmek için bluzunun kuyruğunu pantolonundan çıkardı. Bu onun en iyi hareketi değildi ama ihtiyaç icat etmeyi gerektiriyordu. Hâlâ yalınayak göle doğru ilerliyordu.

Su o kadar durgundu ki cam gibi görünüyordu. Ne bir yaprak kıpırdıyordu, ne de bir ot. Sanki her şey nefesini tutmuş, Willa Dean'in ne yapacağını görmek için bekliyordu. Ceketini yıpranmış tahtanın üzerine serdi ve bacaklarını iskelenin kenarından sarkıtarak oturdu. Bir çift ağaç ördeği yanından geçip gitti ve büyük bir kaplumbağa onun varlığından rahatsız olup kıyıda suya doğru itti ve yüzerek uzaklaştı. Arkasında bıraktığı dalgalara baktı, sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Aklından binlerce düşünce geçiyordu; Harold'la gerçeği yüzleştirmekten, suya atlayıp gölün ortasına doğru yüzmeye kadar her şey. Geri yüzmek için çok yorgun olacaktı ve bu tam olarak intihar gibi olmayacaktı ama yine de ölmek için korkakça bir yoldu. Ya da gördüklerini hiç görmemiş gibi davranabilirdi. Bunu yapacak cesareti var mıydı? Bayan Harold Miller olmayı kendine yalan söyleyecek kadar çok mu istiyordu?

Ne kadar zamandır orada oturduğunu bilmiyordu ama cep telefonu çalmaya başlayınca çok uzun zaman geçtiğini tahmin etti. Büyük olasılıkla Precious'tu ve nereye gittiğini merak ediyordu. Cevap vermemeyi düşündü ama bu da başlı başına bir dizi sorun yaratacaktı. Willa Dean dakik bir kadın olarak bilinirdi ve isteyeceği son şey sekreterinin yerel polisi uyarması ve kendisinin kayıp olduğunu bildiren bir bülten yayınlamasıydı. O zaman neden gölde saklandığını açıklamak zorunda kalacaktı, bu yüzden boğazını temizledi ve onun yerine telefona cevap verdi.

"Merhaba."

"Willa Dean, benim, Precious. Bu öğleden sonra dönmeyeceğini söylediğini hatırlamıyorum, o yüzden endişelendim. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Aramam gerekirdi. Bir isim çıktı. Sadece isimleri ve numaraları alın, yarın hepsini geri arayacağım."

"Elbette," dedi Precious ve bağlantıyı kesti.

Willa Dean az önce bir yalan söylemiş ve kendini suçlu hissetmişti. Harold'ın da yatakta ona sırtını döndüğünde böyle hissedip hissetmediğini merak etti. İlişkileri bir yalandı. Zavallı piç kurusu. Madem bu hayatı istemiyordu, neden evlenme zahmetine girmişti?

Gerçeği çirkindi ama külotunun lastiğinin neden bu kadar çabuk yıprandığını nihayet açıklıyordu. Harold ondan en az kırk kilo fazlaydı ve belli ki koca kışını düzenli olarak külotun içine sıkıştırıyordu. Tanrım. Tüm o kıllar ve erkeksi çıkıntılar onun zarif külotunun altından dökülüyordu! Muhtemelen bu görüntü beynine kazınmış olarak ölecekti. Ve giydiği kırmızı dantelli sütyen. Onun sütyenlerinden biri değildi, bu da aslında kendi sütyenini almak için zahmete girdiği anlamına geliyordu, bu da başka bir dizi soruyu beraberinde getiriyordu, mesela o şeyi hangi cehennemde saklıyordu? Ofiste olmalı. Orası her zaman yasak bölgeydi. Şimdi nedenini biliyordu.

Başka bir düşünce ön plana çıktı. Makyaj yapıyordu, onun makyajını. Lanet olsun, cildi bozulmasın diye makyaj malzemelerine o kadar para veriyordu ve adam makyaj malzemelerini kirli sakalına bulaştırıyordu. Sırf bunun için bile onu seve seve affedebilirdi.

Omuzları çöktü. Çenesi göğsüne doğru düştü. Ne yapmalı? Ne mi yapmalı? Oprah'ın bir zamanlar böyle insanlar hakkında bir program yaptığını hatırlıyordu. Doğru terminolojiyi hatırlayamıyordu ama bu onun başka bir kadınla ya da başka bir erkekle görüştüğü anlamına gelmiyordu. Peki ona bildiğini söyledi mi? Sessiz kalmaya cesareti var mıydı? Boşanmak için yeterince büyük bir mesele miydi, ki bu da onu bambaşka bir yola sürükleyecekti? Evi kaybedecekti. Evin parası ödenmemişti ve seyahat acentesinde tek başına yaşayabilecek kadar para kazanmıyordu.

Gül Bahçesi Kulübünü ve kilisedeki Bayanlar Yardımcısını düşünürdü. Noel'de kilisede düzenlenen oyun sırasında her zaman İncil'den bölümler okur ve sessiz müzayedeler için en iyi ödülleri bağışlardı. Bu nasıl değişecekti? Umursuyor muydu? Umursamalı mıydı? Uzun b i r süre oturdu, güneş batı ufkuna doğru kayarken suya baktı. Gökyüzü griye dönene ve kuşlar suya gelmeye başlayana kadar kalkıp arabaya doğru gittiğini söyledi.

Arabayla şehre geri döndü ve eczanede durdu. Kapanışa on beş dakika vardı. Arka taraftaki eczacı ve tezgâhtar Mitchell Avery dışında dükkân boştu. Mitchell biraz tuhaftı ama son zamanlarda Blessings'te olanlardan sonra doğru yerde gibi görünüyordu.

"Hey, Willa Dean."

Mitchell'a el salladı ve mağazanın arka tarafına, prezervatiflerin raflandığı koridordan aşağıya, kadın hijyen ürünlerinin yanından geçerek vibratörlerin satıldığı kokulu yağların altındaki alt rafa kadar yürümeye devam etti. Pille çalışan bir vibratör seçti, ki bu ürüne pil dahil değildi, ve kasaya gitmeden önce bunlardan da birkaç tane toplamak için durakladı.

Mitchell alışverişleri sayarken yüzü pembeleşti ama tek kelime etmedi. Aldıklarını topladı, fişi çantasına attı ve kadının yüzüne baktı.

"New York'a bir gezi ayarlamak için para biriktiriyorum."

Durakladı. "Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin, ben de en iyi teklifi bulayım."

Söz veriyorum."

Gülümsedi. "Teşekkürler. İyi akşamlar dilerim." "Sana da Mitchell."

Arabaya bindi ve Harold'ın akşam yemeğine başlamış olmasını umarak eve gitti. Eğer başlamamışsa, yemek için Büyükannenin Mutfağı'na gideceklerdi. Bu gece onun için su ve bıçak kaynatmaya yakın bir yerde bulunacağı bir gece değildi ve yarın pek çok şey için yeni bir gündü, bunlardan biri de Patty June'a dağıtılan saçmalıklardı. Hayatın insana nasıl da ansızın darbe indirebileceğinin bir dozunu almıştı ve bu hiç de eğlenceli değildi. Patty June'un başına gelenler sona ermek üzereydi.

- - -

Conrad Clymer Savannah'daki ikinci gününde yarı kalıcı bir adres buldu, sonra da eleman aranıyor ilanlarını incelemeye başladı. Bir kilisenin onu tekrar işe almasına imkân yoktu ve artık lekesiz bir vicdanı korumaya çalışmanın yükünü taşımak istediğinden de emin değildi. Belli ki bu konuda iyi değildi, yoksa bu karmaşanın hiçbiri yaşanmazdı.

O kadar çok açıdan üzgündü ki düşünmeye bile tahammülü yoktu. Patty June'un yemeklerini özlemişti. Güldüğü zaman burnunun kırışmasını özlemişti. Islak havluları banyo zemininde bıraktığında sesindeki dırdırı bile özlemişti.

Artık dırdır konusunda endişelenmesine gerek yoktu ve bu dairenin banyosunun temizlenmesi gerekiyorsa, bunu yapacak kişi o olacaktı.

Sadece arabayı boşaltması bir saatten fazla sürmüştü. Merdivenleri tırmanarak üçüncü kata çıktı.

Tekrar tekrar yere basmak yorucuydu ama bir de iyi tarafı vardı. Biraz kilo almasına yardımcı olabilirdi.

Her şey içeri girdikten sonra eşyaları yerleştirmeye başladı. Üzerinde çalışmaya başladığı son şey bilgisayarını kurmaktı. Daire ararken internet erişimine sahip olmak önemli bir konuydu ve bunu kabul edebilecek kadar ucuz bir daire bulduğu için şanslıydı. Bilgisayarı kurup çalıştırdıktan sonra internette bölgedeki mevcut işleri aramaya başladı. Yaşadığı sorun deneyim eksikliğiydi. Yetişkinlik hayatı boyunca vaizlik yapmıştı. Bunun dışında gerçekten iyi olduğu tek şey bilgisayarlarla çalışmaktı. Bir dua etti ve sonra bu alandaki ilanları aramaya başladı ve Tanrı'nın Patty June'unki kadar büyük bir kin tutmadığını umdu.

- - -

Patty June'un makyajının yapıldığı gece, Blessings'te önemli olan herkes onun yeni saç stilini ve yurtdışına seyahat etmek üzere olduğunu biliyordu. Kocalar hâlâ "Patty'ye çak" modundaydı ama bazı eşler içten içe kıskançlık duyuyor ve kocalarına sert bir bakış atarak yorumları çabucak sonlandırıyorlardı. Havada değişim rüzgârları esiyordu ama erkekler hâlâ bunu bilmiyordu.

İki gün sonra, Patty June mutfaktayken postacının postayı kutusuna bıraktığını duydu. Kurabiyelerini fırına koydu ve almaya gitti. Bütün gün yağmur tehdidi vardı ve gökyüzü gri ve kapalıydı, bu yüzden mutfaktaydı. Böyle kasvetli bir günde, yemek pişirmek her zaman moralini yükseltirdi.

Bir avuç dolusu mektubu aldı, kurabiyelere göz kulak olabilmek için mektupları ayırmak üzere mutfığa geri döndü ve oturmadan önce kendine bir fincan kahve doldurdu. Hızlıca bir yudum aldı ve ardından faturaları bir yığına, önemsiz postaları bir diğerine koymaya başladı. Uzun, mavi bir zarfın üzerindeki yazıyı ve şehir damgasını gördüğünde tüyleri diken diken oldu. Görünüşe göre Conrad Savannah'ya yerleşmişti ve bu onun için sorun değildi. Oraya gittiğinde onu görmesi pek mümkün olmayacak kadar büyük bir şehirdi.

Zarfı açtı. İçinden adresin yazılı olduğu tek bir not kartı çıktı. Artık avukatın boşanma evraklarını postalayacağı bir yer vardı. Zarfı bir kenara bıraktı ve gül gibi kokan oldukça süslü bir zarf aldı.

Merakla mektubu inceledi ve sonra inanamayarak sandalyesinde geriye yaslandı. Rose Garden Club tarafından düzenlenen özel bir çaya katılması için kişisel bir

davetiyeydi. O

tarihe baktı. Önümüzdeki Cumartesi öğlen olacaktı.

Başka bir yere gitmiyordu, o yüzden gidip hanım evlatlarının ne diyeceğine bakabilirdi. Halka açık bir kırbaçlama olmayacağını umdu ve sonra içini çekti. Hayatı boyunca burada yaşamıştı, tıpkı anne babası ve onlardan önceki anne babaları gibi. Tüm bu karmaşanın onu taşınmak zorunda bırakacak kadar sıkıntıya sokması üzücü olurdu.

LCV için bir numara olduğunu fark etti. Ne olacak ki, diye düşündü ve cep telefonunu aldı. Hızlıca numarayı tuşladı ve cevap gelmesini bekledi.

"Miller Seyahat Acentası. Hayallerinizi gerçeğe dönüştürebiliriz."

Bir sırtışı bastırdı. Bunu gerçekten yeniden ifade etmeleri gerekiyordu. Birçok şekilde yanlış anlaşılabilirdi.

"Merhaba, Kıymetlim. Ben Patty June. Gül Bahçesi Kulübü'nden gelen davetiyeye cevap vermek için arıyorum."

"Oh, merhaba, Patty June. Bu evet mi hayır mı?"

"Evet, Willa Dean'e beni davet ettiği için teşekkür ettiğimi söyle." "Elbette söylerim, ve Patty June..."

"Evet?"

"Yeni saç modeline bayıldım. Harika olmuş."

"Teşekkür ederim, Değerli. Ben de çok beğendim."

Bağlantıyı kestiğinde hâlâ gülümsüyordu. Şimdi ne giyeceğine karar vermesi gerekiyordu. Şok etkisi mi yaratacaktı yoksa abartısız bir şıklık mı? Onlar Gül Bahçesi kızları olduğu için, abartısız bir şıklık seçmeye karar verdi. Bu grubun yaş ortalaması muhtemelen yetmiş beş civarındaydı. Birinin ıstakoz ruloları ve tatlı çay yüzünden kalp krizi geçirmesinden sorumlu olmak istemiyordu.

- - -

Blessings'in kadınları bir görevdeydi. Topun Patty June'un lehine dönmeye başlaması için birkaç telefon görüşmesi yetmişti. İçlerinden birini yüzüstü bırakmışlardı, neden? Kocaları onun feminist olduğunu söylediği için mi? Ne olmuş yani? Güneyli kadınlar bu etiket moda olmadan çok önce de feministti. Omurgalarındaki demiri gülümseyerek ve "çok yaşa" diyerek gizlemişlerdi ve hiçbir erkeğin bundan haberi olmamıştı.

Sadece bu da değil, aynı zamanda hepsi kendi adamlarını değerlendiriyordu ve

birçoğu yetersiz kalıyordu. Hoşnutsuzluk rüzgarları yükseliyordu. Kadınlar

ama hangi ailelerin kendi küçük krizlerini yaşadıkları belliydi. Saç renkleri değişiyor, etek uçları yukarı kalkıyor ve yakalar aşağı iniyordu. Evler yeni boyanıyordu ve kasabada garaj yolunda yeni arabalar olan birkaç yer vardı. Adamların Patty June adına dağıttıkları boktan pay, onlara musallat olmak için geri dönüyordu.

- - -

Cumartesi günü gelip çatığında ve Patty June arabasıyla toplum merkezine gittiğinde, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu sadece Gül Bahçesi Kulübü'nün bir toplantısı değildi. Burada en az elli araba vardı, belki daha fazla.

Frene bastı ve boş bir yer bulana kadar park yerinde daireler çizdi, sonra park etti ve indi, içeri girerken küçük pembe elbisesinin önünü düzeltti.

Koridordan aşağı inmeye başladığında, yansımasına bir an göz attı ve neredeyse tökezliyordu. Bu görünüme alışmak biraz zaman alacaktı.

Buraya en son bir cenazeden önce aile yemeği için geldiği aklına geldi. Vaa zı Conrad vermişti. Eğer doğru hatırlıyorsa, Bobbette Paulson'ın babası içindi. Conrad'ın o sırada onunla yatıp yatmadığını ya da her şeyin daha sonra mı geliştiğini merak etti. Her iki durumda da yaşlı adam ölmüş, Conrad gitmiş ve son duyduğuna göre Bobbette kel kalmıştı.

Seslerin gürültüsünü yemek alanına kadar takip etti ve sonra kapının girişinde durdu, üzerinde adının yazılı olduğu bir pankartın altında duran bu kadar çok kadını görünce şaşkına döndü.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı. Sonra Willa Dean onu gördü ve galanın içine çekildi.

"Neler oluyor?" Patty sordu.

Willa Dean onun elinden tuttu ve odaya çekti.

"Bu sizin onurunuza. Hepimiz sana büyük bir özür borçluyuz ve bunu karşılıklı utanç içinde teker teker yapmaktansa bir etkinlik haline getirmeye karar verdik. Ayrıca, etkinlikleri nasıl sevdiğimizi biliyorsun."

Patty June güldü. Bu doğruydı. Blessings'teki kadınlar partilerini seviyorlardı.

"Benimle gel. Rachel'la benim aramda oturuyorsun ve umarım kahvaltıda. Söz veriyorum bu şimdiye kadar yediğin en iyi öğle yemeği olacak."

Patty kıkırdadı. Uzun zamandır geçirdiği en güzel gün olacağı benziyordu. Buna eşlik edecek en iyi öğle yemeğini yemek de adil görünüyordu.

Ve Willa Dean haklıydı. Salata tabağından ana yemeğe ve Patty June'un en sevdiği tatlılara kadar her şey harikaydı. Misket limonlu turtayı gördüğünde yüksek sesle inledi.

"Limonlu turtaya bayılırım."

"Bunu ben yaptım," dedi Myra Franklin, gülümsemesi alçakgönüllü olamayacak kadar genişti. "Coca-Cola pastasını ben yaptım," diye ekledi Willa Dean.

Sue Beamon, "Mississippi çamur pastasını ben yaptım," dedi.

Patty gözyaşlarına boğulmuştu ama ağlamayacaktı. Bu mutlu bir gündü.

"Ben üçünden de biraz alacağım," dedi Patty ve tabağını masaya götürüp yemeğe daldı.

Kahve servisi yapılırken Willa Dean ayağa kalkıp kürsüye doğru ilerledi ve açık olduğundan emin olmak için mikrofona dokundu.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu, odanın arka tarafını işaret ederek. El sallayıp başlarını salladıklarında boğazını temizledi.

"Hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Bilmeyen tek kişi Patty June. Patty, lütfen gelip yanımda durur musun?"

Patty tabağa bıraktığı çatalını yalama isteğine karşı koydu ve ayağa kalkıp kürsüye doğru yürüdü.

Willa Dean hâlâ kendi kişisel sorunlarıyla boğuşuyordu ve aşırı duygusaldı ama hayat böyleydi. Boğazını tekrar temizledi ve Patty June'un elini tuttu.

"Senden af diliyoruz, Patty June. Sen bizim kız kardeşimizsin ve bize en çok ihtiyacın olduğu anda seni hayal kırıklığına uğrattık. Bunu kabul ediyoruz, üzgünüz ve utanıyoruz. Bilesin diye söylüyorum, senin cesaretin birçoğumuzu kendi kişisel sorunlarımızla yüzleşmeye sevk etti. Burada son birkaç gün içinde kendi küçük ifşaatlarını yaşayan epeyce kişi var, garaj yollarındaki yeni arabalar ve parmaklarımızdaki bazı yeni mücevherler bunu kanıtlıyor."

Tüm kadınlar birbirlerine bakıp sonra hızla gözlerini kaçırırken odada gergin bir kahkaha tufanı koptu.

Patty June şok olmuştu. Kendi dramına o kadar dalmıştı ki, küçük kasabasında meydana gelen ince değişikliklerin farkında değildi.

"Ancak, buraya kendimiz hakkında konuşmaya gelmedik. Seni onurlandırmak için

buradayız. Sen yaptın

Çok cesurca bir şey. Şeytanlarıyla yüzleştin ve ikisini de gördüğüm en güzel şekilde boynuzlarından kurtardın. Biz de bu küçük hediye için en güzel anınızın bir hatırası olarak almanızı istedik. Eminim evinizin bir yerinde bunun için bir yer bulursunuz."

Neşeyle paketlenmiş kutuyu Patty June'a uzattı ve sonra geri çekilerek Patty June'a kutuyu açması için podyum verdi.

Patty kişisel destekten ve güzel yemeklerden o kadar etkilenmişti ki konuşmakta zorlanıyordu. Önce altın kurdeleyi, sonra parlak beyaz kâğıdı, en sonunda da kapağı çıkarırken parmakları titriyordu.

Kadınlar kadının kâğıt mendili karıştırmasını izlediler ve sonra donup kaldığında yüzündeki şoku gördüler. Oda sessizleşti, kadınlar onun tepkisini görmek için bekliyorlardı. Patty June sırtıttı. Vesta Conklin'in spreyci boyayla altın rengine boyanmış saç kesme makineleriydi. Onları çıkardı ve Güç düğmesine bastı. Ses sistemi vızıltıyı yakaladığında, oda kahkahalara boğuldu. Ve böylece Patty June'un son aşağılanması da sona ermiş oldu.

Mikrofona doğru yürüdü, hâlâ makası göğsünde tutuyordu. "Çok teşekkür ederim! Siz kızlar en iyisisiniz ve eğer herhangi birinizin ödünç almaya ihtiyacı olursa Nerede yaşadığımı biliyorsun."

Patty June masasına geri döndüğünde salon alkış ve kahkahalarla dolmuştu, ancak şimdi kadınlar ayağa kalkmış ve onunla şahsen konuşmak isteyerek masasına doğru ilerliyorlardı.

Myra Franklin, Willa Dean'in gözüne çarptı. Yakın arkadaşının evde bir sorunu olduğunu biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, Willa Dean'in gözyaşlarına boğulmak üzere olduğuydu. Parmaklarını oynatarak, artık her şey bittiğine göre arka kapıdan çıkıp gitmesi gerektiğini işaret etti.

Willa Dean içini çekti ve eşyalarını toplamaya başlarken hızlıca bir teşekkür mırıldandı. Kendini daha hafif hissetti, sanki omuzlarından bir yük kalkmıştı. Bir yanlış, herkesin önünde dilenen bir özür ve iyi bir yemekle düzeltilmişti. Ne yazık ki çatısı altındaki yanlışları düzeltmek için Harold'dan özür dilemekten çok daha fazlası gerekecekti.

Kızgın olduğunu biliyordu, çünkü kendisine ait olan her şeyi boş yatak odasına taşımıştı, ama nedenini bilmiyordu. Ve onunla yüzleşmemesinin nedeninin saklayacak kendi sırları olduğunu biliyordu. Şu anda bir evi ve kibar bir arkadaşlığı paylaşıyorlardı ve bugün gözyaşlarına boğulmadan gülümseyebileceği kadar gülümsemişti. Eşyalarını

topladıktan sonra arka kapıdan çıktı.

Bölüm 4

Howard Franklin bilgileri bilgisayarına girip Gönder tuşuna bastıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve karnını ovuşturdu. Acıkmıştı ve evde tek bir yemek artığı bile yoktu. Willa Dean'in öğle yemeğinden eve dönme vakti gelmek üzereydi. Belki yemek artığı getirirdi, ki bazen getirirdi.

Ona neler olduğunu bilmiyordu ama Patty June Clymer'la bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Kasabadaki her erkek, kadınların vaizin karısı için ayaklandığını biliyordu ve erkeklerin hepsi bu kitlesel öfkenin kısa sürede geçmesini umarak sakin davranıyordu.

Hayatını seviyordu. Sigorta satmayı ve Willa Dean ile evli olmayı seviyordu. Arada sırada kendini kaptırdığı birkaç fantezisi vardı ama bunlar zararsızdı. Kesinlikle Conrad Clymer'ın yaptıkları gibi değildi. Yine de Willa Dean'in öğrenebileceği korkusu ve suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

Kendine bir şeyler atıştırmak için ayağa kalktı ve tam o sırada ön kapının çarptığını duydu. Willa Dean evde olmalıydı. Onu karşılamak için koridora çıktı ama Willa yanından geçip gitti ve eşyalarını mutfığa taşıdı. O da peşinden gitti, giderken konuşuyordu.

"Öğle yemeği nasıl geçti? Herkes barıştı ve iyi oynadı mı?"

Willa Dean kirli bulaşıkları lavaboya koydu ve sonra haşlanmış bir kedi gibi ona döndü.

"Makyaj ve oyunculuk hakkında konuşmak için iyi birisin."

Bunu söylediği anda, sözlerini geri almak istedi ama artık çok geçti. Adamın yüzündeki şoku ve ardından korkuyu gördü.

"Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. Sesi titriyordu. Zavallı Harold. Ama sonra hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi. Zavallı Willa Dean de.

"Bu konuşmayı gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Harold hasta hissetti. Kadın biliyordu! Nasıl olduğunu bilmiyordu ama o biliyordu ve bu da aniden boş yatak odasına taşınmasını açıklıyordu.

"Benden de boşanacak mısın?" diye fısıldadı.

"Belli ki değil, yoksa eşyalarımı taşımazdım. Sırrının güvende olduğundan emin olabilirsin. Bunu senden daha fazla kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Bununla bir şey kastetmiyorum. Sadece ara sıra yapmaktan hoşlandığım bir şey."

"Evet, bir vibratör aldım. Yatak odamda vızıldadığını duyarsanız, benim de ara sıra yapmaktan hoşlandığım bir şeyden zevk aldığımı anlarsınız. Ayrıca makyaj malzemelerimi ve iç çamaşırlarımı da rahat bırakacaksın. Bir servete mal oluyor. Giyinip kuşanmak istiyorsan, kendin al. Beni duyuyor musun, Harold Wayne?"

Başını salladı.

"Özür dilerim, Willa Dean. Sana karşı bir şey değil. Seni seviyorum."

İç çekti. "Sanırım öyle. Ne yazık ki, o koca poponu külotumun içinde görmeyi asla atlatamayabilirim."

"Tanrım," diye mırıldandı ve bir gümbürtüyle yerine oturdu. "Her şeyi mahvettim, değil mi?"

Kızgın kalmak istiyordu ama onun için üzölmeye başlamıştı.

"Her şey değil," dedi. "Ben hâlâ buradayım. Sadece nasıl gideceğini görmemiz gerekecek. İşin tuhafı, tüm bu olanlardan bir parça da olsa iyi bir şey çıktı."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Artık sen seks yaparken ben bitmiş gibi davranmak zorunda değilim. Bu vibratör benim kadar uzun süre dayanıyor, ki bu da senin acınası kırk beş saniyenden çok daha uzun bir süre."

Ters ters baktı. "Daha önce hiç şikayet etmemiştin."

"Çünkü iki yüz kırk beş kilo ağırlığındasın ve ben nefes alamıyorum."

"Cidden, Willa Dean. Şikayet etmek için çok uygun bir zaman. Yirmi üç yıldır evliyiz ve sen tek kelime bile etmedin."

"Bir de şu açıdan bak, Harold. Ben senin foyanı ortaya çıkarmadan önce yirmi üç yıl mutlu bir evliliğin vardı, bundan sonraki yirmi üç yıl da benim. Artık evliyiz. Ben senin sırrını saklayacağım, sen de benimkini saklayabilirsin."

Düşünceleri yarışıyordu. Üstünü başını dağıtmamıştı ve hâlâ buradaydı. Hayal edebileceğinden çok daha iyiydi.

"Sanırım bununla yaşayabilirim," diye mırıldandı.

"Güzel. Üzerimi değiştirip ajansa geri döneceğim." "Hiç yemek artığı getirdin mi?"

"Hayır."

"Sanırım bir kutu çorba ısıtabilirim."

"Bir de şu açıdan bak, Harold. Artık istediğin her şeyi yapabilirsin, o yüzden keyfine bak. Ben işime dönüyorum."

Onun çenesi yukarıda ve omuzları geride mutfaktan çıkışını izledi. Kamusal utançtan kıl payı kurtulmuştu ve bunu biliyordu. Bir dahaki sefere Savannah'ya gittiğinde biraz alışveriş yapacak, kendi bedenine ve tarzına uygun bir şeyler alacaktı. Bu arada, tabiri caizse sular durulana kadar kendini küçük fantezilerine kaptırmaktan kesinlikle kaçınabilirdi.

- - -

Ertesi Salı Ruby, Curl Up and Dye'ı açmak için ekstra erken geldi. Çalışma haftasının başlangıcı genellikle o kadar yoğun olmazdı ama bu sabah dört saç kesimi, öğleden sonra da bir kök rötuşu ve bir kalıcı saç bakımı vardı. Ne kadar uzun süre ayakta kalacağını düşünmek bile sırtını ağrıtıyordu.

Kurutucudan havlu çıkarıyordu ki sokakta bir hareketlilik fark etti. Alma Button yeni bir araba kullanıyordu. Müşterilerinin ellerinde beliren yeni saç modelleri ve yeni mücevher taleplerinin ardındaki hikâyeyi biliyordu ve Alma'nın kocasının Alma'ya yeni bir araba almayı gerektirecek ne yaptığını merak ediyordu. Her neyse, Ruby aralarındaki sorunların Curl Up and Dye'a sızmasını umuyordu. Dükkânını *Jerry Springer Show*'un bir versiyonuna dönüştürmeden de yeterince derdi vardı.

SON

Sharon Sala'nın Blessings,
Georgia serisinin üçüncü
kitabını sipariş edin

Jake'i Kurtarmak
Ekim 2016'da satışta

Sharon Sala'nın Blessings, Georgia serisinin üçüncü kitabına bir göz
atmak için okumaya devam edin

saving *Take*

Bölüm 1

Thomas Wolfe bir keresinde şöyle yazmıştı: "Bir daha asla eve dönemezsin." Jacob Lorde asla bir yabancının sözüne inanmadı. Savaş yorgunu bir ruhla her milin geçişini işaretleyerek eve dönüş yolundaydı. İyileşmek için bir yere ihtiyacı vardı ve büyüdüğü yer olan Blessings, Georgia onu çağırıyordu.

Bir yıldan uzun bir süre önce babasını defnetmek için kısa bir süreliğine geri dönmüştü ve birliğine döndükten sonra da buranın sakinliği ve huzuru aklından çıkmamıştı. Sadece birkaç ay sonra, bir devriye sırasında el yapımı patlayıcının infilak etmesi sonucu uzun süre hastanede yatmış ve ordudaki görev süresi sona ermişti.

Şimdi eve dönüyor ve eskiden olduğu askeri gömmeye çalışıyordu. Savaşla işinin bitmesini istiyordu.

Huzura ihtiyacı vardı.

Nereye ait olduğunu bilmenin getirdiği duygusal güvenliğe ihtiyacı vardı.

Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardı, bu yüzden içinde bulunduğu Greyhound otobüsü virajı döndüğünde ve Blessings'in şehir sınırı tabelasının sabahın erken saatlerinde güneş ışığında parıldadığını gördüğünde, gözleri ani yaşlarla bulanıklaştı. Üniformasının cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp taktı ve otobüs durmaya başladığında nefesini tuttu.

Frenler gıcırdıyordu. Yağa ihtiyaçları vardı.

Jake yavaşça ayağa kalktı, hâlâ iyileşmekte olan bacağındaki sertliği hafifletti, koridorda yürüdü ve sonra tatlı Georgia sabahına çıktı. Derin bir nefes aldı, etrafındaki dağlardaki çam ağaçlarının ve birinin şöminesinden çıkan dumanın kokusunu aldı.

Evindeydi.

Şoför otobüsün altındaki bagaj rafından spor çantasını aldı, elini sıktı ve tekrar bindi. Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı Jake'le geçti.

* * *

Greyhound otobüsü egzozundan siyah dumanlar çıkararak Blessings'in içinden geçtiğinde Ruby Dye, Curl Up and Dye'ı yeni açmıştı. Otobüs düzenli olarak Blessings'ten geçtiği için ona hiç dikkat etmemişti ama bugün otobüs yavaşlamaya başladı. Otobüs durduğunda pencereye yaklaşıp kimin indiğini görmeyi bekledi ama gördüğü tek kişi, alttaki taşıyıcıdan bagajları almak için otobüsün etrafında dönen şofördü.

Birkaç dakika sonra otobüs aynı siyah dumandan oluşan küçük bir bulutun içinde uzaklaştı. O sırada Ruby üniformalı adamın spor çantasını almak için uzandığını gördü. Bu mesafeden kim

olduğunu anlayamadı ama adam uzaklaşırken hafifçe topallıyordu.

"Evine hoş geldin asker," dedi usulca ve sonra işine geri döndü.

Jake kaldırımında durdu ve sabahın erken saatlerinde hava ciğerlerini doldururken derin bir nefes aldı. Sessizliğin sarmaladığı Jake, otobüs yolculuğunun yorgunluğu geçerken yavaşça nefes verdi. Spor çantasını omzunda daha rahat duracak şekilde kaydırarak güneye yöneldi. Burayla ev arasında bir yerde bir araç bulamazsa, önünde altı millik bir yürüyüş vardı ama o kadar uzun süre oturduktan sonra umurunda değildi.

Kasabada yürürken, her şeyin hemen hemen aynı görüldüğünü görmek biraz rahatlatıcıydı. Granny's Country Kitchen hâlâ yemek yenebilecek başlıca yer olarak görünüyordu. Kahvaltı için oraya uğramayı düşündü ama yemek, evi görmek kadar acil bir ihtiyaç değildi.

Main'den güneye doğru devam ederken bir şeyin değiştiğini fark etti. Eski berber dükkânı kapalıydı. Vitrinde şöyle yazan bir tabela vardı: Saç kesimi Curl Up and Dye'da yapılabilir. Ruby Dye'yı ve dükkânındaki kızları hatırlayarak gülümsedi.

Kasabanın dışına doğru giden bir okul servisini fark ettiğinde, şoförün rotasına başladığını tahmin etti ve şu anda evlerinde koşuşturan, okula hazırlanan, hayatın hayallerine neler yapabileceği konusunda hala masum olan tüm erkek ve kız çocuklarını düşündü.

Kasabanın kenarındaki küçük mola yeri olan Ralph's'a vardığında trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Bir ay önce evin elektrik ve su tesisatını açtırmış, televizyon hizmeti alabilmesi için kablolu yayını kurdurmuş ve evi temizletmişti. Ama hiç yiyecek yoktu ve buraya yerleşene kadar birkaç şey almak onu idare etmeye yetecekti. O içeri girerken kapının üzerindeki zil çaldı ve dükkândaki herkesin dönüp bakmasına neden oldu.

Jake giydiği asker üniformasının ve askeri spor çantasının onun bir gazi olduğunu gösterdiğini biliyordu ve içeride onu götürebilecek biri olup olmadığını merak ediyordu.

Beyaz saçları ve sakalıyla Jake'e her zaman Noel Baba'yı hatırlatan Ralph Sinclair tezgâhın arkasındaydı. "Jake! Eve döneceğini duydum. Seni görmek ne güzel!"

"Merhaba, Ralph. Burada olmak çok güzel," dedi Jake.

Spor çantasını tezgâha bıraktı, küçük bir alışveriş sepeti aldı ve reyonlarda ilerlemeye başladı. Sıkma hardal şişesine uzanırken birinin adını seslendiğini duydu. Dönüp baktığında koridorun sonunda duran Truman Slade'i görünce aklından geçen ilk düşünce, "*Lanet olsun!*" oldu. Muhtemelen tüm eyalette sahip olduğu tek düşmanıydı ve sadece hapisten çıkmakla kalmamış, aynı zamanda Blessings'e geri dönmüştü. Tepki vermemek için kendini zorlarken çenesindeki bir kas sarsıldı.

Truman Slade, Jake Lorde'un kendisine karşı tanıklığı sayesinde hapisyanede geçirdiği yıllar yüzünden daha da kötüleşmiş, iki yüz yirmi üç kilo ağırlığında saf bir kötüydü. Tüm bunların Jake henüz lisedeyken yaşanmış olması Truman'ın umurunda bile değildi. Tek bildiği, çocuğun mahkemede verdiği ifadenin onu sekiz yıl hapse gönderdiğiydi. Yıllar ve Truman'ın yaşam tarzı ona iyi davranmamıştı. Gençken bile kısa bacakları, büyük, yuvarlak yüzü ve belirgin bir alt ısıırığı ona bir bulldog görünümünü vermişti. Şimdi buna eşlik edecek koca bir göbeği vardı.

Jake Lorde'un kapıdan girdiğini gördüğü anda aklına gelen ilk şey *ödeşme zamanı* olmuştu. Jake'in durduğu yere doğru yürüdü, kendini Jake'in kişisel alanına itti ve tepki vermesini bekledi.

Onun kışını tekmelemeyi çok istiyordu.

Truman'ın dehşetine rağmen Jake onun varlığını kabul etmedi. Bunun yerine sakince Truman'ın başının üzerinden bir somun ekmeğe uzandı, bu da Truman'ın gerçekte ne kadar kısa olduğunu ve Jake'in ne kadar uzadığını vurguluyordu. Bunu yaparken dirseği Truman'ın burnunun ucunu sıyırdı ve bu da Truman'ın irkilmesine neden oldu. Jake sanki Truman görünmezmiş gibi davranıyordu. Arkasını dönüp birkaç adım aşağı inerek ekmek ve hardalla birlikte sepete bir kutu granola koyduğunda Truman da onu takip etti.

"Hâlâ kendi gölgenden korkuyor musun?" Truman fısıldadı, sonra eliyle bir silah yaptı ve Jake'e doğrulttu.

Jake, Truman koyu, öfkeli bir kırmızıyla kızarana ve iki elini de ceplerine sokana kadar ona baktı. Jake çantasına doğru yürüdü, yan cebinden büyük bir tabanca çıkardı, Truman'a bir kez daha baktıktan sonra tabancayı Ralph'in önündeki tezgâhın üzerine bıraktı.

"Hey, Ralph, bunun için nereden cephane bulabileceğimi biliyor musun?"

Truman Ralph'in konuştuğunu duydu ama Jake'in ona attığı bakışı düşünerek kelimelere odaklanamadı. Savaşın Jake Lorde'u tehlikeli bir şekilde değiştirdiği Truman'ın kafasına yeni yeni dank etmeye başlamıştı. Truman konuşulanları tekrar dinlemeye başladığında Jake tabancasını çantasına geri koymuş, şarküteride eve götürmek üzere dilimlenmiş et ve peynir almak için bekliyordu.

Truman yüzünde bir sırıtişla tezgâha yaslanmıştı ve Jake elinde alışveriş sepetiyle ödeme yapmak için yaklaştığında, Truman ayakkabısını bilerek Jake'in önüne kaydırды ve onu kenara çekilmeye zorlamak istedi. Bunun yerine, Jake bir sonraki adımını Truman'ın ayakkabısının tam üstüne attı ve sonra durdu.

Truman keskin bir nefes aldı. Piç herif ayağının üzerinde duruyordu! Jake'i itmeye başladı ama sonra bir şey ona adama elini sürmemesini söyledi. Kendi hareketleri yüzünden bir an için yere yapıştı.

Jake ödemeyi yaptı, yiyecekleri aldı, spor çantasını omuzladı ve dükkândan çıktı.

Truman ayağındaki baskı kalktığında için için inledi ve sonra topallayarak kapıdan çıkıp kasabaya doğru yola koyuldu. Kendini toparlamak için Jake Lorde ile arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Jake'e gelince, dükkândan çıkarken başı çatlayacak gibiydi. Damarlarındaki kan, ölümcül bir silahlı çatışmanın sonunda olduğu gibi hızla akıyordu. Sabah havası serin olsa da çöl sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Odaklanamamasına rağmen içgüdüleri onu eve doğru ilerletiyordu.

* * *

Laurel Payne sabah erkenden temizlik işine gitmek üzere Blessings'e doğru yola çıkmıştı. Okula yürüyerek gitme zamanı gelene kadar kızı Bonnie'yi kasabadaki bir arkadaşının evine bırakması gerekiyordu. Bekâr bir ebeveyn olmanın getirdiği zorluklar her zaman vardı ve ona bu şekilde yardım edecek iyi arkadaşlarının olması hayatını biraz daha kolaylaştırıyordu.

Yolun kenarında yürüyen askeri gördüğünde kasabadan bir milden daha az uzaktaydı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Üniformalı bir adam görmek, savaştan tek bir yara bile almadan dönen ve sadece birkaç ay sonra kendini vurup öldüren kendi kocası Adam'ı hâlâ acı verici bir şekilde hatırlatıyordu.

Yolcuya gelince, yüzünü görecektik kadar yaklaşmadan önce bile onun kim olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü haftalar önce babasının evini temizleyen kişi kendisiydi. Yabancı biri değildi.

Birkaç yaşı büyüktü ama onu hayatı boyunca tanımişti.

Adamın yanından geçerken aklına gelen ilk şey, komşuluk gereği onu evine bırakması gerektiği idi ama kendisine Adam'ı hatırlatan biriyle arkadaşlık ederek hayatındaki uyuyan şeytanları yeniden uyandırmak istemiyordu. Sonra dikiz aynasına baktı, adamın adımlarındaki hafif aksamayı gördü ve kalbi sıkıştı. Olaya dahil olma konusundaki çekincelerine rağmen frene bastı.

"Anne, ne yapıyoruz biz?" Laurel yolda bir U dönüşü yaparken Bonnie sordu. "Bay Lorde'u eve bırakmaya gidiyorum," dedi.

Bonnie kaşlarını çatı. "Ama Bay Lorde çoktan cennete gitti. Geri döndü mü?"

Laurel içini çekti. "Hayır, tatlım. Az önce yanından geçtiğimiz adam onun oğlu."

"Ah," dedi Bonnie ama merakı daha da artmıştı.

* * *

Jake eski pikabın kendisine doğru geldiğini gördü ama pek aldırmış etmedi çünkü ona bir faydası dokunacak şekilde yanlış yöne gidiyordu. Yaklaştığında içinde genç bir kadın ve bir çocuk olduğunu fark etti ama onları tanıyamadı. Onlar geçerken kibarca başını salladı ve yürümeye devam etti.

Yolda biraz daha ilerlediğinde, aracın fren yaptığını ve sonra geri döndüğünü duydu ve ilk içgüdüğü başka bir çatışmaya hazırlanmak oldu. Kamyonet ona yetişip durduğunda, ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Laurel camı indirdi ve kısa bir gülümsemeyi başardı. "Jake

Lorde?"

"Öyle mi?"

"Ben Laurel Payne, yolun aşağısındaki komşunuz. Atlayın, sizi eve götüreyim."

Jake rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi ve eşyalarını kamyonetin kasasına koydu. Kapıyı açarken arka koltuktaki küçük kızı gördü ve binerken ona göz kırptı.

Bonnie hemen etkilenmişti; kısmen özlediği babasını hatırlattığı için, kısmen de hayran olduğu Bay Lorde'a ait olduğu için.

Laurel hızlanmadan önce onun sakinleşmesini bekledi. "Evine

hoş geldin," dedi utangaç bir sesle ve gözlerini yoldan

ayırmadı.

Jake onun kim olduğunu anlamaya çalışırken, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra aklına geldi. "Siz Laurel Joyner'dınız, değil mi?"

Başını salladı.

"Artık Payne olduğunu söyledin. Adam Payne ile evlenmiş olma ihtimaliniz var mı? Onu liseden tanıyorum." "Evet, tanıyordum," dedi.

Bonnie, "Babam öldü," diye açıkladı.

Laurel iç çekti. "O benim kızım, Bonnie. Bu yıl birinci sınıfa gidiyor."

"Merhaba Bonnie. Baban için üzgünüm ve kaybın için başın sağ olsun," dedi Laurel'e.

Laurel, "Teşekkür ederim," dedi ama daha fazla bilgi vermeyince Jake konuyu uzatmadı.

Birkaç dakika sonra araba yolunun sonundaki posta kutusuna yaklaştılar. Laurel yavaşladı ve yoldan ayrılıp garaj yoluna yöneldiğinde, çukurlar o kadar derindi ki eve kadar koltuklarda zıpladılar.

"Özür dilerim," dedi.

Jake, "GörünüŖe göre listeme eklemem gereken ilk onarıma işaret ettin," dedi.

Bahçeyi çevreleyen çitlere yanaştı, kamyonu park etti ve inmeye başladı.

"Hayır, dışarı çıkma. Hepsini alabilirim," dedi Jake. "Bıraktığın için minnettarım ve umarım seni gideceğin yere geç bırakmamışımdır."

"Saat konusunda bir sorunumuz yok," dedi Laurel. "İyi günler ve tekrar evinize hoş geldiniz." "Teşekkür ederim," dedi Jake.

Laurel, adam kamyonetinin arkasından eşyalarını toplarken bekledi ve sonra ön kapıya yöneldi. Adam kamyonetten uzaklaşır uzaklaşmaz geri dönmek için geri gitmeye başladı.

Jake onun aceleyle çıkışını izlemek için döndüğünde, küçük kızının arka koltukta dizlerinin üzerine çökmüş onu izlediğini gördü. El salladı.

El salladı ve sonra gittiler ve kaçınılmaz olanı ertelemek için başka bahanesi kalmadı. Anahtar için kapının üstüne uzandı, kilidi açtı ve içeri girdi. Spor çantasını duvara dayadı ve yiyeceklerle birlikte mutfağa yöneldi.

Ayak sesleri eski parke zeminlerde yankılanıyordu ve temizliğe rağmen odalar küf kokuyordu. Yiyecekleri tezgâha bıraktı ve ardından evi havalandırmak için mutfaktaki iki pencereyi açtı. Ev serin olabilirdi ama o havasız, küflü odalar yerine temiz havayı tercih ediyordu.

Yemekleri yerleştirirken dolap kapaklarını açmak zamanı geri çevirmek gibiydi. Annesinin tabakları hâlâ o büyürken durdukları yerlerde duruyordu. Birkaç kahve fincanı kayıptı, muhtemelen yıllarca kullanıldıkları için kırılmışlardı. Lavabonun solundaki çekmeceyi açıp liste yapmak için kullandıkları not defterlerini ve kalemleri bulduğunda ve bir defterin en üst sayfasında babasının yazısını gördüğünde bir anlık öfke kapladı içini. Babasının alışveriş listesi hâlâ buradaydı ama kendisi yoktu.

İhtiyaç duyacağı şeylerin yeni bir listesine başlamak için en üsttekini aldı, sonra odaları dolaşırken yanına aldı ve alması gerekenleri not etti.

Banyo için tuvalet kağıdı, banyo pudrası ve diş macununa ihtiyacı olduğundan emindi. Çamaşır odası için çamaşır sabunu, leke çıkarıcı ve temizlik malzemeleri. Ev için ampuller ve bir mutfağı yeniden doldurmak için gereken her şey.

Okul servisinin evin önünden geçtiğini gördüğünde pencerenin önünden geçiyordu. Saate baktı ve gülümsedi. Sekize on beş dakika kalmıştı; her zaman otobüse yetiştiği saat. Evin içinde dolaşmaya devam etti, tamir edilmesi gereken şeyleri kontrol etti. Duş başlığı su sızdırıyordu ve ön verandadaki tahtaların gevşek olduğunu üzerine bastığında fark etmişti.

Birkaç kez evin içinde ayak sesleri duyduğunu sandı ve babasının yüzünde kocaman bir eve hoş geldin sırtışıyla odaya girdiğini görmeyi umarak döndü ve sonra hatırladı. Evde bir Wi-Fi bağlantısı kurmak ve e-postalarını ayarlamak için bir not aldı.

Sonunda tüm pencereleri kapatıp evi ısıtmak için kaloriferi açtığında saat öğlene doğru ilerliyordu, sonra üst dolaplardan birinin içindeki küçük çividen babasının kamyonetinin anahtarlarını aldı ve ahıra doğru yöneldi. Cenazeden sonra kamyoneti orada bırakmıştı.

İçeri girdiğinde kırışlerde tüneyen üç güvercin uçtu. Kırmızı Chevrolet kamyonet biraz tozluydu ama onun dışında sağlamdı. Jake uzaktan kumandayla kilidi açtı ve sonra içine baktı. Bıraktığı gibiydi. Aküyü sakladığı son tahıl ambarına geri döndü ve aküyü tekrar araca yerleştirdi. Yağı, şanzıman yağını ve lastiklerdeki hava basıncını kontrol ettikten sonra tatmin oldu ve aracı çalıştırıp eve götürdü ve garajın altına park etti.

Laurel Payne'i tekrar düşünüp bu kadar erken saatte nereye gittiğini, sonra da ne iş yaptığını merak ettiğinde mutfağa dönmüş sandviç yapıyordu. Bu olmalı.

Tek ebeveyn olmak zor.

Yemek yemek için oturma odasına oturdu ve yerel haberleri izlemek için televizyonu açtı, ancak haber yapan gazetecilerin hiçbirini tanımadığını fark etti. Demek ki bazı şeyler değişmişti.

Yaptığı yemek tatsızdı ama açlığı giderilmişti ve önemli olan tek şey de buydu. Kasabaya gidip bankacılık işlemlerini halletmeyi, sonra da postaneye uğrayıp evde olduğunu ve teslimata devam edeceklerini bildirmeyi düşünüyordu.

Ama sonra uykuya daldı ve savaşa geri döndü.

EYP'nin patlaması dünyanın sonu gibi geldi ve Jake kendine geldiğinde öldüğünü sandı. Yaralarının acısı henüz geçmemişti ve umutsuzca ayakta durmaya çalışıyordu. Duyamıyor, duman ve tozdan göremiyor ve bacaklarını hissedemiyordu. Bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Cennetin bundan daha güzel olacağını düşünmüştü.

Biri ona bağırdı. DeSosa! Ona ölmemesini söylüyordu ama hissettiği şekilde, herhangi bir söz vermiyordu. Altındaki zemin titremeye başlayana ve başının üstünde hava dönmeye başlayana kadar yardım için bağırmaya başlamadı. Bu bir helikopterdi ve geride kalmak istemiyordu.

Jake kan ter içinde uyandı, kalbi küt küt atıyordu ve gözleri yaşlıydı.

"O... Ah, Tanrım," diye mırıldandı ve sanki fırlatılmış gibi koltuktan fırlayarak rüyadan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı.

Ön kapıyı çekerek açtı ve temiz havayı içine çekerek verandaya çıktı. Gözyaşları yanaklarında kurudukça alnındaki ter soğumaya başladı ve adım atmaya başladı. Gevşek tahtalar gıcırıyor, ona hâlâ yapılmamış bir işi hatırlatıyordu. Rüyadan dolayı öfkeli ve savaş hala hayatına musallat olduğu için sinirli bir şekilde, çekiç ve çivi almak için doğruca alet deposuna gitti, sonra da eve geri döndü.

Çekiç çiviye her temas ettiğinde eğilmemek için kendini zor tuttu, çünkü silah sesi gibi geliyordu. Kâbustan kurtulmaya o kadar odaklanmıştı ki Laurel Payne'in eve döndüğünü görmedi, ama o onu gördü.

* * *

Laurel çoktan yorulmuştu ve hâlâ yıkaması gereken dört çamaşır ve Bonnie ile kendisi için pişirmesi gereken bir akşam yemeği vardı. Aslında bu sabah Jacob Lorde'u görmeyi unutmuştu, ta ki arabasıyla evin önünden geçip onu verandada elleri ve dizleri üzerinde görene kadar. Elindeki çekici gördü ve geçen ay evi temizlemek için oraya gittiğinde gevşemiş tahtaları hatırladı. Evi düzeltmek için hiç vakit kaybetmediği belliydi.

Ama adamın omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark ettiğinde gözlerini kaçırdı. Nasıl görüldüğü umurunda değildi. Onun dünyasında önemli değildi ve asla da olmayacaktı. Yetiştirmesi gereken bir kızı vardı ve başka bir savaş gazisiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Eve vardığında başı ağrıyordu ve çift genişlikteki karavanlarına çıkan dik basamakları tırmanmak yarasına eklenen bir hakaret gibi görünüyordu. İçeri girdiğinde, başkasının değil de kendi evinde olduğu için rahat bir nefes aldı ve yatak odasına yöneldi.

Yaptığı ilk şey saçlarını indirmek oldu. Kalın ve hafif kıvrırcık kumral olan saçları omuzlarından aşağıya sarkıyordu ve bazen bütün gün yukarıda durması başını ağrıtıyordu. Saçlarını indirir indirmez vücudundaki gerginlik hissedilir derecede azaldı. Çabucak kıyafetlerini değiştirdi ve işe koyuldu.

Okul servisi Bonnie'yi indirmek için durduğunda Laurel fırından son parti kurabiyeleri alıyordu. Çamaşır makinesinde üçüncü giysi yükü, kurutucuda bir yük vardı ve arka ocakta sebze çorbası kaynıyordu.

Bonnie'nin ayak sesleri karavanın basamaklarını tırmanırken Laurel'in duygusal bir değişim geçirdiğinin işaretiydi. Onu rahatsız eden her neyse, küçük kızının radarına ait değildi. Gülümseyerek kapıya doğru döndü. Birkaç saniye sonra Bonnie durmadan konuşarak aceleyle içeri girdi.

"Anne, yeni sözlerimin üzerinde mutlu bir yüz var ve Lewis öğle yemeğinde ayakkabıma kustu. Bayan Hamilton yıkadı ama hala garip kokuyor. Sanırım çorabıma da bulaştı. Milly teneffüste bana kötü davrandı ama ona bebek gibi davrandığımı söyledim. Sonra ağladı, bu da haklı olduğumu kanıtladı. Kurabiye alabilir miyim? Akşam yemeğine ne kadar var?"

Laurel sırtıttı. "Buraya gel ve bana bir öpücük ver. Bugün seni özledim."

Bonnie kollarını annesinin boynuna doladı ve bir kurabiyeye uzanırken Laurel'in yanağını öptü.

Laurel'in diğer elindeki ikinci kurabiyeyi görünce sırtıttı ve Laurel'in ayaklarındaki kokmuş tenis ayakkabılarını ve çoraplarını çıkaracak kadar uzun süre onu durdurdu.

"Lavonne'u beslemeye gitmeden önce okul kıyafetlerini değiştir ve eski ayakkabılarınla çoraplarını giy. Bugün hava serin."

"Alacağım," dedi Bonnie. "Lavonne da bir kurabiye alabilir mi?"

"Hayır. Tavukların şeker yemesine gerek yok. Sadece normal yemini yesin, tamam mı?"

"Tamam anne," dedi Bonnie ve yalınayak odasına doğru koştu, küçük ayakları giderken şıp şıp sesler çıkarıyordu.

Birkaç dakika içinde arka kapıdan çıkmış ve küçük tavuk kümesine doğru koşmaya başlamıştı. Kümesi Lavonne için babası yapmıştı ve hayvanını beslemeye her gittiğinde onu düşünüyordu ama babasının neye benzediğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Bu onu biraz korkutuyordu ama annesiyle bu konuda konuşmaya korkuyordu. Bazen geceleri annesinin ağladığını duyuyordu. Kendini hâlâ küçük ve korkmuş hissederken annesinin büyük kızı olmak zordu.

Kümesin etrafındaki çitin kapısını açtığında ve Lavonne koşarak geldiğinde, üzücü düşünceleri yok oldu. Lavonne onun dostuydu ve gelmiş geçmiş en güzel siyah tüylere sahipti. Annesi onun Australorps denen bir tavuk ailesinden geldiğini söylemişti ama Bonnie aynı fikirde değildi. Lavonne, Paynes ailesindendi.

Bonnie yemleri toplayıp kümesin içindeki yemliğe koyarken tavukların sürekli gıdıklamaları Bonnie'nin gevezeliklerine çok benziyordu. Taze su almak için kümesten çıktığında Lavonne hemen yanındaydı, gıdıklıyor ve ara sıra durup yeri gagalıyordu.

"Neydi o?" Bonnie sordu. "Böcek mi yakaladın? İyi işti!" Sonra birden çömeldi ve parmağıyla çimenleri işaret etti. "Oooh, bak Lavonne, bir tane daha var!"

Lavonne saniyeler içinde işe koyuldu, sonra birkaç adım uzaklaşırken Bonnie kümese taze su taşıdı ve sulama istasyonunu doldurdu. Tüm bunları bitirir bitirmez saman balyasından yeni bir parça koparıp gevşetti. Yumurtayı gördüğünde onu Lavonne'un yuvasına koymaya hazırlanıyordu.

Ciyakladı ve samanı bıraktı, ardından koşarak kümesten çıktı ve "Anne, anne" diye bağırdı.

Laurel Bonnie'nin çığlığını duyunca kalbi durdu. Bir kucak dolusu ıslak giysiyi çamaşır makinesine geri attı ve koşarak arka kapıdan çıktı.

Bonnie kollarına koşarken, "Sorun ne?" diye bağırdı.

Bonnie yumurtayı sanki saf altınmış gibi iki eliyle tuttu.

"Bak anne, bak! Lavonne yumurtladı. Bu artık büyüdüğü anlamına mı geliyor?"

Laurel rahatlamaktan öylesine güçsüz düşmüştü ki cevap vermesi bir an aldı.

"Aman Tanrım, sanırım öyle. Aferin Lavonne," dedi Laurel. Bonnie kıkırdadı.

"İkimiz de büyüyörüz, değil mi anne? Yumurtayı sen al. Ben Lavonne ile biraz daha oynayacağım."

Laurel, Bonnie'nin kümese doğru koşmasını izlerken içini çekti. Evet. Küçük kızı büyüyordu.

Lavonne'un tavukluğa başlamasının kanıtını taşıyarak eve dönmek için arkasını döndü ve uzaklaştıkça Adam'a daha çok kızmaya başladı. Arka merdivenlere ulaştığında ağlıyordu.

"Oh, Adam, neler kaçırdığına bir bak. Neden gidip o lanet kafanı uçurmak zorundaydın ki? Sana ihtiyacımız var. Hayat böyle olmamalıydı."

Bölüm 2

Truman Slade, neredeyse bir yıldır kiraladığı ve Blessings'in birkaç mil dışında bulunan evine doğru sürdü arabasını. Keşke kasabadan ayrılmadan önce biraz barbekü alacak kadar ileri görüşlü olsaydım diye düşündü. Gün batmak üzereydi ve evin içinde hiç ışık yanmadığı için ıssız görünüyordu, bu da Truman'ın işine geliyordu. Radarın altında uçmayı severdi.

Gece havası soğuktu, eve doğru ilerleyip kapının kilidini açarken acele etmesine neden oldu. Kapıyı arkasından kilitledi ve evin içinde dolaşarak ışıkları yaktı, sonra da şöminedeki ateşi yaktı. Gerçek odun yakmıyordu ama propan alevlerin arkasındaki sahte kütükler gerçekten güzel görünmesini sağlıyordu. Alevler yükseldikçe soba patladı ve mutfığa gitmeden önce televizyonu açtı.

Dolapları ve ardından buzdolabını hızlıca araması zaten bildiği şeyi doğruladı. Hiçbir yerde artık yemek kalmamıştı. Var olanla yetinmek zorunda kalarak akşam yemeğinde fıstık ezmesi ve kraker yedi, bunları ısıtılmış kahveyle yıkadı ve unutkanlığının suçunu Jacob Lorde'un Blessings'e dönmesine attı.

Truman bir süredir şehre geri dönmüştü ve insanların geçmişte işlediği suçları unuttuğuna inanarak kendini kandırıyordu ama onu hapse gönderen adam artık fiziksel bir hatırlatıcı olacağı için bu artık mümkün olmayacaktı.

Burası ikisi için de yeterince büyük değildi ama hapse geri dönmeden bunu nasıl başarılı bir çözüme kavuşturabileceğinden emin değildi.

* * *

Ruby Dye, The Curl Up and Dye'in arkasındaki sokağa çöp taşıırken, ikizler Vesta ve Vera Conklin de yerleri süpürüp havluları katlayarak her şeyi bir sonraki güne hazırlıyorlardı.

Manikürcü Mabel Jean ön kapıyı kilitlemek üzereydi ki Phillips Eczanesi'nden LilyAnn Dalton yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aceleyle içeri girdi.

"Oh, kilitleniyorsun," dedi. "Seni tutmayacağım ama Ruby'nin bilmek isteyeceği haberler duydum."

"Ne haberi?" Ruby dışarıdan içeri girerken sordu. "Jacob Lorde eve döndü!" LilyAnn söyledi.

Ruby gülümsedi. "Demek bu sabah otobüsten inerken gördüğüm kişi buydu. Temelli mi kalıyor?" diye sordu.

"Ben de öyle duydum," dedi LilyAnn. "Babasının cenazesi için buraya geldiğini ve sonra birliğine geri döndüğünü hatırlıyor musun? Kısa bir süre sonra çok ciddi yaralar aldığını söylediler."

Her neyse, onurlu bir terhisle ordudan ayrıldı."

Ruby kaşlarını çattı. "Dışarıda tek başına. Kilisedeki bazı hanımlardan yemek yapmalarını istemeliyiz. Yarın akşam ona götürebiliriz. Eve hoş geldin ziyareti gibi."

LilyAnn sırttı.

"Ben makarna ve peynirli güveç istiyorum," dedi. "Yarın siz kapanmadan önce dükkana getireceğim ve eğer başkaları da benimle gelirse Ford Explorer'ımı teslimat için gönüllü olarak kullanacağım."

"Bu harika," dedi Ruby. "Ben gideceğim ve bizimle gelmesi için en az bir kişi daha bulacağım." LilyAnn el sallayarak veda etti ve geldiği gibi aniden gitti.

"Peki, şimdi," dedi Vesta. "Onu gerçekten hoş görünümlü bir genç adam olarak hatırlıyorum." Vera kaşlarını çattı.

"Truman Slade daha lisedeyken onun aleyhine tanıklık eden kişi değil mi?" Ruby başını salladı.

"Bunu unutmuştum, ama şimdi sen söyleyince emin oldum." Vera'nın kaşları daha da çatıldı.

"O beş para etmez Slade kasabanın dışında yaşıyor. Acaba Jake'i rahatsız etmeye çalışacak mı?" Ruby omuz silkti.

"Truman Slade hapse girdi. Jake Lorde savaşa gitti. Ne olursa olsun paramı Jake'e yatırıyorum. Şimdi, bana kalırsa, bugün sona erdi. Hadi eve gidelim."

"Ben buna oy veriyorum," dedi

Mabel Jean. Birkaç dakika sonra gitmişlerdi.

* * *

Laurel son bardağı da bulaşık makinesine koyup çalıştırdıktan sonra kurutucudan son çamaşırları almaya gitti. Hepsi havlu ve lif olduğu için onları daha sonra katlamak üzere yatak odasına taşıdı. Kapının önünden geçerken Bonnie'nin odasında oynadığını duydu ve gülümsedi. Sanki okulculuk oynuyor ve doldurulmuş oyuncaklarını öğrenci olarak kullanıyordu. Bonnie her zaman öğretmendi ve Ayı Panda onun en kötü öğrencisiydi. Çok fazla mola vermişti.

Laurel havluları yatağın üzerine attı, sonra Bonnie'yi yatmaya hazırlamaya gitti. O içeri girdiğinde Bonnie Ayı Panda'ya yine mola vermişti.

Laurel sırttı.

"Yatma vakti tatlım," dedi hafifçe.

Bonnie kaşlarını çattı. "Anne, henüz değil. Panda yaramazlık yaptı."

"Pekala, sen git dişlerini fırçala ve geceliğini giy. Sen işini bitirdiğinde onun molası bitmiş olacak, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bonnie ve odadan çıkarken parmağını ayıya doğru salladı, sanki *uslu dursan iyi olur* der gibiydi.

Laurel, Bonnie'nin öğretmeninin de okulda aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyordu. Öğretmenlik onun asla yapamayacağı bir işti. Altı yaşındaki çocuklarla dolu bir odada bir gün bile dayanamazdı.

Laurel içeri girdiğinde Bonnie parmağının ucuna biraz diş macunu sürmüş ve aynaya bir şeyler yazıyordu.

"Bonnie Carol! Bunu neden yapıyorsun?" Bonnie
irkilmiş görünüyordu.

"Ama anne, babam tıraş olurken ayna buğulanırdı ve camın üzerine bana *Merhaba* yazardı. Ben de babama *Merhaba* yazmak istedim... belki ben uyurken beni görmeye gelir diye."

Laurel'in boğazında bir düğüm vardı ama kendini gülümsemeye zorladı.

"Haklısın! Bunu yaptığını unutmuşum. Öyleyse, sözünü yazmayı bitir ve sonra ellerini yıka. Yatma vakti geldi."

"Tamam," dedi Bonnie ve son L ve O'yu ekledi, sonra ellerini yıkayıp kuruladı.

Laurel kapıda bekledi, sonra Bonnie'yi koridoru geçip odasına kadar takip etti. Bonnie sıçrayarak Panda'yı bıraktığı yere gitti ve onu yastığının üzerine fırlattı.

"Bu gece Panda'yla yatacağım, böylece bugün başını belaya soktuğu için kendini kötü hissetmeyecek."

Laurel hâlâ gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ederek, "İyi fikir," dedi. Bonnie'nin dualarını dinlemek için yatağının kenarına oturdu.

Bonnie, "Tamam Tanrım, işte anlaşma," dedi.

Laurel gözlerini devirdi. Şimdi kızı devam ederken gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. "Babama aynanın üzerine bir not yazdım. Ona burada olduğunu söyle ki görebilsin. Ayrıca, çok çalışan annemi kutsa. Cennette olan babamı kutsa. Lavonne'u ilk yumurtasını yumurtladığı için kutsa. Ve Bay Lorde'nin oğlunu kutsa. Sanırım yalnızlık çekiyor. Amin."

Laurel, Jake Lorde'un dua listesine eklendiğini duyunca o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi ve hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yorganı Bonnie'nin omuzlarına çekti, yaramaz Panda'yı yatırdı ve ona iyi geceler öpücüğü verdi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Laurel.

"Ben de seni seviyorum anne. Gitmeyi unutma-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Laurel. "Gece lambasını açık bırakıyorum."

Bonnie iç çekti. "Teşekkür ederim anne. Sen ve Lavonne sahip olduğum en iyi arkadaşlarırsınız."

Laurel kızının omzunu okşadı.

Laurel, "Beni böyle güzel bir ortamda ağırladığınız için teşekkür ederim," dedikten sonra uzanıp yatak başının yanında takılı duran melekli gece lambasını yaktı ve sessizce odadan çıktı.

Gözyaşları yanaklarından süzülerek yatak odasına gitti, yatağının üzerindeki havluları katlayıp kaldırdı, ardından hızlı bir duş alıp pijamalarını giydi. Koridorda Bonnie'nin kapısının önünde durup uyuduğundan emin olduktan sonra evin içine doğru yürüdü ve her iki kapının da kilitli olduğundan emin oldu.

Yarın sabah 10:00'a kadar işte olması gerekmiyordu. Bu da otobüse yetişmeden önce Bonnie için güzel bir kahvaltı hazırlayabileceği anlamına geliyordu. Gözlerini kapadı, bir günü daha atlattığı için hızlıca bir "teşekkür ederim" duası fısıldadı ve sonra Bonnie'nin Jake Lorde'un yalnız olduğu hakkında söylediklerini düşündü ve düşüncesizce onun zihnen ve bedenen iyi olması için hızlıca bir dua ekledi. Bunu söylediği anda kendini suçlu hissetti. Bu Adam için ettiği duanın aynısıydı ve işe yaramamıştı.

Jake Lorde'un geleceğini bir şekilde şüpheli olarak işaretlediği için biraz tedirgin bir şekilde arkasını döndü, yorganı omuzlarına çekti ve ağlayarak uyudu.

* * *

Jake'in dinlenmesi hiçbir zaman sağlıklı olmamıştı ve yeni bir yerde uyumak bu süreci daha da

kötüleştirmişti. Gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki eski çiftlik evinin sesleri yine yabancıydı.

Arkasındaki pencereden gelen ses, açelya alışının rüzgârda savrulan bir dalından başka bir şey değildi. Koridordaki döşeme tahtasının gıcırtısı sadece evin oturmasıydı ve sürekli duyduğu damlama sesi banyodaki duş başlığıydı. Uyanıkken bu sesleri biliyordu ama uykusundan süzölüp gördüğü kâbusa karıştıklarında bir düşman pususu gibi geliyorlardı.

Gölgelerin arasında hareket ettiklerini görebiliyor, metalin metale çarpma sesini duyabiliyordu ve kaçması gerektiğini biliyordu ama ayakları hareket etmiyordu. Diğerlerine bir uyarıda bulunmak için bağırmaya çalıştı ama ses çıkaramadı. Birinin ağladığını duyabiliyordu ve arkadaşlarından birinin daha öldüğünü görmekten korktuğu için arkasını dönüp bakmaya korkuyordu. Ve sonra dünya patladı.

Uyandığında gözyaşları içinde olanın kendisi olduğunu fark etti ve kâbusu geride bırakmak için endişeyle yataktan yuvarlandı. Saate bir göz attı. Bu kadar erken kalkmaya niyeti yoktu ama o rüyadan sonra yatağa dönmesi de mümkün değildi, o yüzden giyinip kahve yapmak için mutfaka gitti. Kahve demlenirken dolaptan babasının iş ceketlerinden birini aldı. Kahve bittiğinde paltosunu giydi ve bir fincan kahve alarak arka verandadaki salıncağa gitti. Salıncağa oturdu ve hızlıca bir yudum aldı. Hala içmek için çok sıcaktı, bu yüzden salıncakta sallanırken bir yandan da arazinin arka tarafına bakarak güneşin doğmasını bekledi.

Laurel Payne'i düşündü ve henüz kalkıp kalkmadıklarını ve Bonnie'nin otobüse yetişmeye hazırlanıp hazırlanmadığını merak etti. Gözlerini kapatsa, annesinin mutfakta arkasından geldiğini, bisküvi yapıp pastırma kızarttığını, bir yandan da babasının öğle yemeğini hazırladığını hayal edebilirdi. Giyiniyor ve koridordan yatak odasına doğru süzölün tüm o harika kokuları kokluyor olurdu, dünyasında her şeyin yolunda olduğunu bilerek güven içinde.

Ailesinin hâlâ hayatta olmasını diledi. "Bu da geçer" temalı küçük bir moral konuşması işine yarayabilirdi. Tanrım, bunun bir parçasının bile doğru olmasını umuyordu. Hayatının geri kalanını bu vahşi ruh hali içinde geçirmeyi hayal bile edemiyordu.

Ve böylece bardağı boşalana ve güneşin doğmasına bir nefes kalana kadar salıncakta oturdu. O noktada ayağa kalktı, verandadan çıkıp bahçenin ortasına doğru yürüdü.

Doğuda gökyüzü çoktan aydınlanmıştı. Ay hâlâ gökyüzünde aynı yerdeydi ama hızla gözden kayboluyordu. O gün doğumunu beklerken, bir kaz sürüsü göletten havalandı ve kış uçuşlarına güneye doğru devam etti. Onlar gözden kaybolana kadar izledi ve geçmişlerini ne kadar çabuk geride bıraktıklarını düşündü. Keşke kendisi için de bu kadar kolay olsaydı.

Doğa Ana ufku hafif bir altın fırça darbesiyle süpürüp ardından hafif bir pembe bindirme yaparken doğuya doğru döndü. Pembenin mora ve altının turuncuya dönüşmesinden hemen sonra, güneşin küçük bir kısmı aniden görünür oldu.

Bir kez daha gözyaşları Jake'in görüşünü bulanıklaştırdı. Geçmişinde bir daha asla buradan gün doğumu göremeyeceğine inandığı o kadar çok gün vardı ki.

"Teşekkürler Tanrım," dedi usulca ve başını kaldırarak, sabah teftişi sırasında hazırolda durduğu gibi yeni güne tanıklık etti.

Güneş nihayet daha fazla izlenemeyecek kadar parlak bir küreye dönüştüğünde Jake eve geri döndü. Eski paltosunu kapının yanındaki kancaya astı ve kendine bir kâse mısır gevreği koymadan önce kahve fincanını yeniden doldurdu.

Kahvaltı servisi yapıldı.

Ruby Dye erkenden Curl Up and Dye'a gelmiş, Jake Lorde için yemek hazırlayan hanımların sayısını kontrol ediyordu. Öğleden sonra dörde kadar dükkâna getirmeleri gerektiğini bilmeleri gerekiyordu.

Blessings Bed-and-Breakfast'ı işleten Rachel Goodhope, Ruby'ye yiyecek ve taşıması için yardım eli uzattı, böylece her şey hazırды. Ruby, Lorde'ların evinin telefon numarası olup olmadığını kontrol etti ama bulamadı. Geldiklerinde Jake Lorde'un evde olmasını ummak zorundaydılar.

* * *

Bu sabah kahvaltı yapmak için fazladan zamanı olan Laurel, Bonnie için krep yaptı. Bu ikram beklenmedikti ve o kadar heyecan vericiydi ki Bonnie yemek boyunca çok konuştuğu için neredeyse geç kalıyordu. Büyük sarı otobüs virajdan döndüğünde otobüs durağına doğru gidiyordu.

"Koşma!" Bonnie koşmaya başlayınca Laurel bağırdı. "O seni bekleyecek."

Bonnie yavaşladı ve şoför durdu, Laurel'a korna çaldı ve el salladı. Laurel da ona el salladı ve Bonnie'nin otobüsün içinde oturduğunu görüp rahatlayana kadar bekledi. Kızını az önce Blessings okul sisteminin ellerine teslim etmişti ve onu gönderdiği şekilde geri almak istiyordu. Belki biraz daha kirli ve umarım biraz daha zeki ama güvende. Mutfağı temizlemekle vakit geçirdikten sonra kıyafetlerini değiştirdi ve işe gitti.

Bugün temizlemesi gereken sadece iki ev vardı. Biri P. Nutt Buttermann, Esquire'a aitti, diğeri ise Blessings Bed-and-Breakfast'daydı. B and B'nin sahibi Rachel Goodhope çamaşır yıkarken ve yemek pişirirken o da odaları temizliyordu. B and B'de sadece Rachel çağırdığında çalışıyordu çünkü her zaman yatılı misafirleri olmuyordu.

Kendine bir sandviç hazırlayıp bir muz ve bir kurabiyeyle birlikte beslenme çantasına koydu ve sabah dokuz buçukta kapıdan çıktı.

Kamyonda radyo açtı ve Lorde'un evinin önünden geçip Jake'i ahırda gördüğünde şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu. Ağıldaki kırık raylar üzerinde çalışıyordu ve bir kez daha onun üretkenliğinden etkilendi.

Korna çalıp el sallamaya başladı ama sonra vazgeçti. Onu herhangi bir şekilde cesaretlendirmeye gerek yoktu. Piyasada değildi. Ama iğrenmesine rağmen, şehir sınırı tabelasını geçip Blessings'e girdiğinde aklında hâlâ o vardı.

* * *

Jake aracın geldiğini görmeden önce duydu ve Laurel'in eski pikabını hemen tanıdı. Onun geçişini izlerken çalışmaya devam etti. Ağıldaki son gevşek tahtayı da çiviledikten sonra aletlerini topladı ve eve doğru yola çıktı. Kasabada işi vardı ve bir an önce halletmek istiyordu.

* * *

Truman Slade mesai kartına basmıyor ya da düzenli bir işte çalışmıyordu. Hapishanedeyken sırtında meydana gelen bir yaralanma nedeniyle sosyal yardım dairesinden maluliyet çeki alıyordu. Truman çalışmak zorunda kalmamayı, öldüresiye dövülmesinin adil bir telafisi olarak görüyordu. Sonuç olarak omurgasında birkaç çivi vardı.

Ona göre, eğer hüküm giymemiş olsaydı, zarar görmeyecekti. O, suçlu

ve bunun onun hakkı olduğunu düşünüyordu. Babası böyle yaşamıştı ve annesi hiç şikâyet etmemişti.

O ve kardeşi Hoover'a başkanların isimleri verilmişti. Annesinin umudu, bu nedenle babalarının asla koymadığı hedeflerden daha yüksek hedeflere yönelmeleriydi, ama işe yaramamıştı. Hem Truman hem de Hoover yetişkin hayatlarının çoğunu hapishanelerde ve hapishane dışında geçirmişlerdi. Truman dışarıdaydı. Hoover hala içerideydi. Truman daha iyisini yapmayı düşündü ama bunu gerçekleştirmek için hayatını değiştirecek kadar zorlanmadı.

* * *

Laurel, Bay Buttermann'ın evini severdi. Temizlemeyi severdi. Onu hayatı boyunca tanımıştı ve küçükken adının komik olduğunu düşünürdü. Kim çocuğuna P. Nutt adını koyar diye merak ederdi, ama ailesi koymuştu. Çılgınca bir ismi alıp onu bir değere dönüştürmesi, hayattaki yürüyüşü hakkında bir şeyler söylüyordu. Evin iki ucundaki büyük gölge ağaçlarını da seviyordu. Ona araziyi koruyan nöbetçileri hatırlatıyorlardı.

Bugün Bay Buttermann gitmeden önce buzdolabını temizlemesini isteyen bir not bırakmış ve kendi sakalını uzatan her şey için önceden özür dilemişti. Laurel notu okuduğunda kıkırdadı. Onun yemek artıklarını daha önce de görmüştü.

Önce evle ilgilenmeye başladı, yatağının çarşaflarını değiştirdi, banyoları temizledi, toz aldı ve ardından elektrikli süpürgeyi halıların üzerinde gezdirdikten sonra parke zemin üzerinde bir toz paspası çalıştırdı. Mutfak en sona bıraktı.

İşe ocağı ve tezgahı temizleyerek başladı, ardından buzdolabını açtı ve tüm kapalı kapları ve taşıma kaplarını çıkarmaya başladı. Buzdolabı boşaldıktan sonra rafları ve çekmeceleri hızlıca temizledi, ardından kapıyı kapatıp kartonları attı ve Fıstık'ın saklamak zorunda olduğu ama asla yemediği küçük yemek artıklarını boşalttı.

İşini bitirdiğinde saat neredeyse öğleden sonra 1:00 olmuştu. 1:30'da Rachel'ın Pansiyonu'nda olması gerekiyordu. Buttermann'ın kendisi için bıraktığı çeki cebine attı ve Rachel'ın evine giderken öğle yemeğini yedi. Oraya vardığında her şeye yeniden başlamaya hazırды.

* * *

Jake, Blessings'e giderken cebinde bir alışveriş listesi ve bankada hesap açtırmak için bir çek vardı. Tanıdık manzaralar güven vericiydi. Bir çiftçinin John Deere marka traktörünün Main'den aşağı indiğini görmek sıradan bir şeydi ama yine de Jake'i gülümsetiyordu, özellikle de sürücünün yanında oturan ve onlar geçerken sakince pencereden dışarı bakan Danua cinsi köpeği gördüğünde. Jake güldü. Bunun koca köpeğin ilk traktör yolculuğu olmadığı belliydi.

Bankanın önüne park edip içeri girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Başkan Carl Buckley'nin ofisinde bir müşteriyle oturduğunu gördü. Veznedarlardan ikisi müşterilerle birlikteydi ama müşteri hizmetleri masasındaki kadın Jake'i tanıdı ve ayağa kalktı.

"Jake Lorde! Seni görmek çok güzel," dedi.

Jake gülümsedi. Hattie Morris annesinin iyi arkadaşlarından biriydi.

"Merhaba, Bayan Morris."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Cüzdanından kasiyer çekini çıkardı ve ona uzattı.

"Bir çek hesabı açmak istiyorum."

"Elbette! Masama oturun." Jake oturdu, uzun bacaklarını önüne uzattı ve onun oturmasını beklerken sonbahar süslerine baktı. "Yani temelli mi evdesin?" diye sordu.

"Evet hanımefendi, burada olmaktan memnunum."

"Bu harika bir şey. Torunlarımı görmeye her gittiğimde evinizin önünden geçiyorum ve orada yeniden birinin ikamet etmesi iyi olacak. Hepimiz babanızı özlüyoruz. O iyi bir adamdı."

"Evet, hanımefendi. Ben de onu özlüyorum," dedi Jake ve sonra o yeni hesabı ayarlamaya, çekleri sipariş etmeye, banka kartı sistemini ve çevrimiçi bankacılık özellikleri için uygulamayı açıklamaya çalışırken sessizce oturdu.

Jake bankadan ayrılıp çiftlikte kırsal posta dağıtımını yeniden kurmak için postaneye gitti ve bir kez daha büyük bir hoş geldin karşılaşmasıyla karşılaştı. Markete gittiğinde, Blessings'e dönme kararından dolayı kendini iyi hissediyordu.

Park yerinde durdu ve inerken Lon Pittman'ın polis aracıyla ayrıldığını gördü. Arka koltukta oturan ve yüzünde mutsuz bir ifade olan genç adamı gördüğünde, birinin hırsızlık yapmanın tehlikeleri konusunda bir hayat dersi alıyor olabileceğini tahmin etti, sonra Truman Slade'in bir benzin istasyonunu soymadan önce kasiyeri dövdüğüne tanık olduğu anı gözünün önüne geldi. Kaşlarını çattı, bu anının kendisini rahatsız edebilmesinden hâlâ iğreniyordu ve dükkâna yöneldi.

Bir sepet almak için Piggly Wiggly'nin hemen içinde durdu, listesini çıkardı ve koridorda ilerlemeye başladı. Market alışverişi gibi sıradan bir şeyden keyif almayalı uzun zaman olmuştu ve listede olmayan şekerleme ve atıştırmalıkları bile ekleyerek büyük bir iştahla alışverişe başladı. Konserve reyonlarında alışveriş yaparken birinin adını söylediğini duydu. Kafasını kaldırdığında Granny's Country Kitchen'ın sahibi Lovey Cooper'ın kendisine doğru geldiğini gördü.

"Jake Lorde! Sen misin?" Lovey söyledi. O da gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Benim."

Önce yiyeceklere, sonra da ona baktı. "Görünüşe göre ev düzenini kuruyorsun. Temelli mi geldin?"

"Evet, hanımefendi ve burada olmaktan mutluyum."

Gülümsedi. "Bu harika bir haber. Bir dahaki sefere mekânıma geldiğinde ilk yemeğin benden. Tüm garsonlarımın bunu önceden bilmesini sağlayacağım."

"Çok nazıksınız," dedi Jake.

"Sadece hizmetiniz için teşekkür ediyorum," dedi Lovey. "Söylesene, bu akşam evde olacak mısın?" "Evet, hanımefendi. Neden?"

"Bazı hanımların size eve hoş geldiniz yemeği hazırladığını biliyorum. Geldiklerini size nasıl bildirecekleri konusunda endişeleniyorlardı."

"Oh, bunu yapmak zorunda değiller," dedi.

Lovey gözlerini devirdi. "Artık güzel bir ev yemeğini geri çevirmemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet, hanımefendi. Sanırım öyle."

"O zaman bu kadar. Onlara evde olacağını haber vereceğim ve sen de bir süre için aldığın yiyecekleri pişirmeye zahmet etme. Hepsini başka bir güne sakla."

"Bunu yapacağım," dedi.

Kadın çekip gittikten sonra bile, daha içten ve daha samimi bir şekilde

dilekler ve ev yemekleri onu gülümsetirdi.

Daha sonra kasada dururken garaj yolundaki çukurları hatırladı. Babasının traktörüne bıçağı takıp yolu düzeltecekti ama traktörün çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyordu.

Ödemeyi yaptıktan sonra aceleyle otoparka gidip aldıklarını yükledi ve kasabanın dışına çıktı. Traktör çalışırsa, şirket gelmeden önce yolu düzeltecekti.

Bölüm 3

Ruby Dye, Rachel Goodhope ve LilyAnn Dalton, Blessings'ten çıkarken keyifleri yerindeydi. Ruby Lovey'nin telefonunu aldığı ve Jake'in geldiklerini haber verdiğini öğrendiğinde rahatlamıştı. Eğer Jake gitmiş olsaydı tüm bu yiyecekleri teslim etmeye çalışmak tam bir karmaşa olurdu.

LilyAnn arabayı sürüyor ve kocası Mike'ın bebeklerinin gelişi konusunda ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyor, çocuk odası için seçtikleri renklerden ve kilisede onun için düzenledikleri bebek partisinde aldıkları hediyelerden bahsediyordu.

Rachel işlerinin nasıl büyüdüğünden ve oda-kahvaltı için şimdiden aldıkları erken rezervasyonlardan bahsediyordu. Şükran Günü ile Noel arasında hâlâ birkaç gece açık olduğu için heyecanlıydı. Laurel Payne'i haftada iki kez gelip odalardaki ağır temizliği yapması için işe alarak ne kadar akıllıca bir hamle yaptığından, böylece Rachel'ın tatil süslemelerine ve sürekli değişen misafirler için yemek pişirmeye ayıracak daha fazla zamanı olduğundan övünerek bahsediyordu.

Ruby pek dikkat etmiyordu. Arkada oturup Rachel'ın yaptığı üç katlı hindistancevizli keki tutmayı seçmiş, Jake Lorde'u ve o boş eve geri dönmenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyordu. Sonra LilyAnn asfalttan eve giden yola sapınca dikkati başka yöne kayd.

"Oh bak! Garaj yolu yeni tesviye edilmiş gibi görünüyor," dedi.

Rachel, "Her ihtimale karşı o pastayı sıkı tut," diye bağırdı.

Ruby'ye baktı ve sonra rahat bir nefes aldı. İki eliyle pastayı ustalıkla sabitliyordu. Araba nihayet durduğunda biraz daha rahat nefes aldılar.

LilyAnn indi, sonra arka kapıyı açtı ve araçtan çıkabilmek için Ruby'den pastayı aldı. Rachel arka tarafa gitti ve üstü kapalı tabakların bulunduğu kapağı açtı. Jake gülümseyerek ön kapıdan çıktığında Ruby pastayla birlikte eve doğru gidiyordu.

Ruby el sallayarak selam verirken bile konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar, Jake!" Ruby dedi ki. "Lovey'nin sana rastlayıp haber vermesine sevindim. Yiyecek getirdik - eve hoş geldin hediyelerinin en iyisi."

"Çok nazıksınız," dedi Jake. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Gel de şu jambonu taşı," diye bağırdı

Rachel.

Onun yardımına koştu ve dördü de taşıyabilecekleri her şeyi yüklenmiş olarak evine girdiler. İşlerini bitirdiklerinde mutfak tezgâhında salatadan tatlıya kadar en az bir düzine farklı yemek vardı.

"Bu inanılmaz!" Jake, kapakların ve folyo kaplı tabakların altına bakarken, "Hepsi harika kokuyor," dedi. "Ve hepsi harika kokuyor. Size ne kadar teşekkür etsem az."

Ruby ona bir liste uzattı.

"Bunlar bağışta bulunan kadınların isimleri ve adresleri, ne gönderdiklerini de not ettim, böylece onlara şahsen teşekkür edebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Jake. "Yakında postayla birkaç teşekkür kartı göndereceğim. Söz veriyorum."

Rachel yakışıklı erkeklerin etrafında ilgi odağı olmaya alışkındı. Onlarda da gözü vardı ama yakın zamanda yaşadığı sadakatsizlik ona bakmanın bir şey olduğunu ama bir sonraki adımı bir daha asla atmaması gerektiğini öğretmişti. Ve Jake Lorde'un piyasada olmadığı açıktı, çünkü ondan aldığı tek titreşim görgü kurallarıyla ilgiliydi.

LilyAnn etrafta dolaşıyor, yeniden ısıtılması gereken şeyleri ve nasıl yapılacağını, diğerlerinden daha iyi donacak şeyleri işaret ediyordu, çünkü annelik içgüdüleri sürekli aşırı yüklüydü. Jake'in yanında tamamen rahattı çünkü birlikte büyümüşlerdi, yani ortak bir geçmişleri vardı. Jake onu ve Mike'ı doğacak bebekleri için kutladığında yüzü güldü.

"Ana caddedeki spor salonunun sahibiyiz. Şehirdeki tek egzersiz yeri orası," dedi LilyAnn. "Mike, eğer ilgilenirsen ilk ziyaretinin ondan olacağını söylememi istedi... tabii eğer toplum içinde ter atma ihtiyacı hissedersen."

Jake sırtıttı. Bu akşam dünkü gelişinden çok farklıydı. Bunu organize edenin Ruby olduğunu sormadan biliyordu. Onun bu özelliğini babasının cenazesinden hatırlıyordu. Ruby, Rachel Goodhope'u tanıştıran kadar Blessings'in bir pansiyonu olduğunu bile bilmiyordu ama iyi biriydi. Ona B and B'nin yemek salonunun Şükran Günü'nde halka açık olacağını bildirmeyi ihmal etmemiştir, onun gibi gidecek başka yeri olmayanlar için bunu bilmek iyi bir şeydi.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Ruby. "Yemeğinizin tadını çıkarın ve bir şeye ihtiyacınız olursa, tek yapmanız gereken sormak."

Jake onları kapıya kadar takip etti, her birine çabucak sarıldı ve yaptıkları için teşekkür etti ve sonra verandada durup onlar uzaklaşırken el salladı.

O orada dururken okul otobüsü kasabaya doğru yol alıyordu. Jake, Laurel'in küçük kızı Bonnie'nin o otobüse bindiğini düşündü ve Laurel'in şu anda ailesiyle ilgilenmek için koşuşturuyor olacağını tahmin etti. O yöne doğru bir göz attı ve sonra görülemeyecek kadar uzakta oldukları için kendi kendini azarlayarak içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Üç kadının gevezeliğinden sonra, evinin sessizliği onu soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi sarmıştı. Aradığı huzur buydu. İhtiyacı olan iyileşme. Işıkları açtı ve sonra mutfığa gidip bir tabağı canının çektiği şeylerle doldurmaya başladı. Bir fincan kahve doldurdu ve yemek için mutfığa oturmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi ve onu oturma odasına taşıdı. Yemeğinin yanında biraz sohbet etmek istiyordu ama katılmak zorunda kalmak istemiyordu, bu yüzden televizyonu açtı ve yemeğini yerken arkasına yaslanıp izlemeye başladı.

* * *

Laurel'in karavanındaki hava huzurlu olmaktan çok uzaktı ve sessizlikten de çok uzaktı ama burası evdi. Bonnie okul kıyafetlerini değiştiriyor ve hava kararmadan Lavonne'u beslemek için aceleyle dışarı çıkıyordu ve Laurel bir yandan kuru fasulye ve jambon ısıtıyor, bir yandan da Bonnie'nin beyaz çoraplarından birindeki ketçap lekesini temizlemeye çalışıyordu. Evinde her zamanki gibi iş vardı.

Adam'ın cesedini bulduğu sahneyi gözünün önüne getirdiğinde lekeyi ovuşturmanın tam

ortasındaydı.

vücudunu ve yatak odasındaki halıdan kanı temizlemeden önce ne kadar çok ovaladığını hatırladı. Bu anı sarsıcıydı ve çoraba bakıp lekenin gittiğini fark ettiğinde, onu da hafızasından silebilmeyi diledi.

Sonra Bonnie ev işlerini yapmaktan koşarak eve girdi, yanında hayat ve soğuk bir hava getirdi ve Laurel hüznünden kurtuldu. "Anne, yarın okul yok, değil mi?"

"Evet, doğru. Yarın Cumartesi, neden?" Laurel sordu.

"Lavonne'a ona yeni bir yuva yapacağımı söyledim. Sadece emin olmak istedim." Laurel gülümsedi. "Yani Lavonne yeni bir yuva mı alacak?"

"Şey, sadece yeni saman ve çimen ve bunun gibi şeyler. Duvardaki kutu yuvayı seviyor. Uyurken soğuk havayı ayaklarından uzak tuttuğunu söyledi."

Laurel Bonnie'nin gevezeliklerini dinlemeye alışkındı ama soğuk havadan söz edilmesi ona küçük kümesi kışa hazırlaması gerektiğini hatırlattı, bu yüzden Bonnie'yle birlikte yarın Lavonne'la takılacaklardı.

* * *

Jake akşamın büyük bir bölümünü yiyecekleri daha küçük porsiyonlara bölerek geçirdi, bir kısmını önümüzdeki birkaç gün yemek için sakladı ve geri kalanını hizmet odasındaki eski sandık dondurucuya koydu. Yarın cumartesiydi ama bir programı yoktu. Üste görev için rapor vermek ya da bir işyerinde mesaiye kalmak zorunda olmamak büyük bir lükstü. Bu kadar özgürlüğe sahip olmak, onu tek başına yaşamamanın bedeliydi. Babasının hâlâ burada olmasını dilemekten kendini alamıyordu. Birlikte yapabilecekleri o kadar çok şey vardı ki... Jake'in onun için yapabileceği o kadar çok şey. Ama hayat böyleydi ve Jake havaya uçurulmanın bir nedeni olduğunu ve bunu kendi başına çözebileceğini düşündü.

Umutlu bir tavır ve tok bir karınla yatağa girdi ve sonra uykuya daldı ve rüya gördü ve rüyasında kanadı ve öldü.

Ter içinde ve titreyerek uyandı, sonra saate baktı ve inledi. Daha sabahın dördü. Uyanık kalmak için çok erkendi ama yatağa geri dönerse asla uyuyamayacaktı. Ve uyku hapı almak istemiyordu. Onu kâbuslara daha uzun süre kilitliyorlardı. Aklına üç katlı hindistan cevizli kek geldi, bir eşofman giydi ve yalınayak mutfığa gitti. Mutfağın ışığını açınca kâbusun kalan anılarını kovaladı. Pastadan büyük bir parça kesmek ve yanına bir bardak süt dökmek güçlü bir ilaçtı.

Sessizce oturdu, her lokmanın tadını çıkardı ve bunu annesiyle yaptığı geceleri hatırladı. Annesi uykusuzluk çekerdi ve babasının deyimiyle Jake'in bacağı boştu. Jake çocukken hiç tam olarak doyduğunu hatırlamıyordu ve atıştırmak için gece baskını yapmak olağan bir şeydi. Hayatıyla ilgili en güzel sohbetleri onunla bu masada yapmıştı.

Pastadan bir ısırık aldı ve kadeh kaldırdı.

"Sana, benim tatlı annem. Dersler için teşekkürler."

Daha sonra yatağına geri döndü ve panjurdaki çatlaklardan gelen güneş ışığı onu uyandırana kadar rüya görmeden uyudu.

Sabahı e-postalarını ve Wi-Fi bağlantısını kurarak geçirdi ve ardından bekleyen mesajları yakaladı. Mesajların çoğu arkadaşlarından geliyordu. Bazıları hâlâ üniformalıydı, bazıları ise kendisi gibi artık görevde değildi.

* * *

Bonnie Lavonne'un yuvasına taze saman koyarken Laurel de kümesin dışına rüzgâr siperi olarak birkaç saman balyası iterek kümesi kışa hazırlamıştı. Bir yumurta daha toplamış olmaları büyük bir heyecan kaynağı olmuştu ve Laurel dışarıdaki işlerini bitirirken Bonnie yumurtayı eve taşıyıp buzdolabına koymuştu.

Tam içeri giriyordu ki Bonnie'nin dışarı çıktığını gördü. "Nereye gidiyorsun?" Laurel sordu. Bonnie, "Oyun oynamak için dışarı çıkıyorum," dedi.

"Tamam, ama eve yakın dur."

Laurel biraz daha dikkat etseydi Bonnie'nin annesinin yanından koşarak geçerken cevap vermediğini fark ederdi. Eskiden Bay Lorde'u ziyaret ettiği gibi Bay Lorde'un oğlunu da ziyaret etmek istiyordu.

* * *

Gün serindi ama gökyüzü açıktı. Jake içeride olmaktan sıkılmıştı ve babasının traktörüne binerek ormandan devrilmiş birkaç ağaç çıkardı. Yakacak odun olarak ayırmadan önce kütükleri iki ayak uzunluğunda kesiyordu ki arkasında yerde bir gölge gördü. Ziyaretçiye biraz şaşırarak arkasına döndü ve hemen gazı bırakıp testereyi durdurdu.

Bonnie Payne ters dönmüş bir kovanın üzerinde oturuyordu. Motor durduğunda "Merhaba!" dedi.

O da sıırttı. "Merhaba. Annen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Annem derede oynamama izin veriyor."

"Dereden biraz uzaktasınız," dedi Jake.

"Biliyorum ama her zaman babanı görmeye gelirdim."

Bu Jake'i biraz şaşırtmıştı. Babası yaşlandıkça biraz huysuzlaşmıştı ama en genç komşusuna karşı zaafı olmalıydı. "Ziyarete geldiğinizde babamla ne yaptınız?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla onu çalışırken izlerdim. Eskiden babamı çalışırken izlerdim ama o kendini öldürtmeden önceydi."

Şok Jake'in içinden öyle hızlı geçti ki ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Baban kendini mi öldürdü?"

Başını salladı. "Annem daha sonra yatak odasını temizlemek zorunda kaldı. Annem Blessings'teki insanlar için ev temizliyor, bu yüzden nasıl yapılacağını biliyor."

Jake'in nutku tutulmuştu. Onu bulan kişi Laurel olmalıydı. Şimdi ondan hissettiği o soğuk havanın nedenini anlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Jake.

Bonnie içini çekti. "Ben de."

Jake saate baktı. Onun başının derde girmesini istemiyordu ve Laurel'la da başının derde girmesini istemiyordu. "Bence annen endişelenmeye başlamadan önce geri dönmelisin, değil mi?"

Bonnie omuz silkti ve sonra kendini kütükten aşağı bıraktı. "Bay Lorde ayrılmadan önce bana bir ödül verirdi."

"Sana ne verdi?" Jake sordu.

Meyve bahçesini işaret etti. "Bazen şu ağaçlardan bir elma."

"Elmalar için artık çok geç. Hepsi bitti. Bir sakıza ne dersin?" diye sordu cebinden bir paket

çıkarırken.

Elini uzattı. "Evet, lütfen."

Kızın paketten bir çubuk çıkarmasına izin verdi ve sonra kız kâğıdı soyup ağzına atarken bekledi. Kız paketini ona uzattı ve dereye doğru koşarken el salladı.

Kız tamamen gözden kaybolana kadar izledi ve sonra Laurel'i arayıp burada olduğunu haber verip vermeyeceğini düşündü, ancak numarasını bilmediğini fark etti.

Testereyi çalıştırdı ve yaptığı işe devam etti ama Laurel'in kocasının cesedini bulduğu anı aklından çıkaramıyordu; yaşadığı şoku ve uyudukları yataktaki kanı temizlerken yaşadığı dehşeti hayal ediyordu; kederini ve sonunda öfkesini hayal ediyordu çünkü geride kalanlar için öfke her zaman ölümün ardından gelirdi.

* * *

Laurel tam Bonnie'yi kontrol etmek için dereye inmek üzereydi ki, Bonnie'nin ağaçların arasından çıkıp eve doğru zıplayarak geldiğini gördü. Bonnie annesini gördü ve el salladı.

Laurel el salladı ve geçen gün yaptığı son jöle kavanozlarını saklamak için kilere doğru yoluna devam etti. Yukarı çıktığında Bonnie'nin Lavonne'la oynadığı tavuk kümesine doğru yürüdü. Bonnie'nin tavukla sanki okul arkadaşlarından biriymiş gibi konuştuğunu duyabiliyordu. Eğer hayat farklı olsaydı, Bonnie'nin şimdiye kadar bir kardeşi olurdu - bir tavuktan başka oynayacak biri. Sonra Laurel Bonnie'nin sakız çiğnediğini gördü ve kaşlarını çattı. Dişleri için zararlı olduğu için asla sakız almazdı.

"Bonnie, o sakızı nereden aldın?" diye sordu.

"Bay Lorde'den."

Laurel'in kalbi hızla çarpmaya başladı ve konuştuğunda sesini panik kapladı. "Lorde'un mülküne kadar gittin mi?"

Bonnie başını kaldırıp başını salladı. "Evet, Bay Lorde'u görmeme her zaman izin verirsiniz."

Laurel'in sesi bir oktav yükseldi. "Ama o artık orada değil ve oğlu orada. Sana oraya gitmenin sorun olmayacağını söylemedim."

Bonnie'nin kafası karışmıştı ve bu belli oluyordu. "Ama anne, o da tıpkı Bay Lorde gibi iyi biri ve babam gibi."

"O babana hiç benzemiyor ve sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana söylüyorum, bunu bir daha yapmana izin yok, beni duyuyor musun?"

Bonnie'nin çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "O çok yalnız anne. Eğer ben ziyarete gidemezsem, onun arkadaşı kim olacak?"

"Onun kendi arkadaşları var. O yere bir daha gitmeyeceksin. Bana söz ver."

Omuzları çökerken gözyaşları yuvarlandı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı, sonra sakızı ağzından çıkardı, parmaklarıyla küçük bir çukur kazdı ve sanki sakızı ona veren adamı gömmüş gibi ciddiyetle gömdü.

"Şimdi eve gel," dedi Laurel. "Öğle yemeği

hazırlayacağım." "Aç değilim," dedi Bonnie.

Laurel, "Yine de eve gel," dedi ve elini uzattı.

Bonnie ayağa kalktı ama annesinin elini tutmadı ve karavana kendi başına yürüdü. Laurel Bonnie'nin duygularını incittiğini bilse de haklı olduğuna inanıyordu. Kızını içeri kadar takip etti, giderken kapıyı arkasından kilitledi.

Gece olduğunda Laurel Bonnie'nin üzüntüsünü atlattığını düşündü. Yatmak için hazırlanmasına yardım etmeye başladığında Bonnie'nin her zamanki gevezeliği yoktu. Hâlâ yediği azara tepki göstermesine biraz şaşırان Laurel, birkaç dakika onu konuşmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra, konuşmanın hiçbir yararı olmayacağını anladı.

Gececeğinden emin olan Laurel, Bonnie'nin dualarını duymak için yatağın kenarına oturdu ama Bonnie dua etmek yerine durup başını kaldırdı. "Bunu kendi başıma yapabilirim anne."

Laurel gözlerini kırptırdı. Bonnie bekledi.

Reddedilme hem beklenmedik hem de şok ediciydi. Laurel ayağa kalktı ve titreyen bacaklarının üzerinde odadan çıktı, ama kapıyı tamamen kapatmak yerine aralık bıraktı, sonra da dinlemek için koridorda durdu.

"Tanrı annemi korusun, Tanrı babamı korusun, her neredeyse. Tanrı Lavonne'u korusun çünkü o benim en iyi arkadaşım ve Tanrı Bay Lorde'u korusun. Annem onu sevmiyor, bu yüzden iş sana kaldı Tanrım. Lütfen artık ziyarete gidemediğim için üzülmesine izin verme. Amin."

Laurel tokat yemiş gibi sarsıldı, sonra odasına girip kapıyı kapattı. Göğsündeki acı her nefes alışında artarken odanın ortasında durdu.

Evet, Jake'i tanıyordu ama kızı tanı mıyordu ve yine de Bonnie'nin onunla tanıştığında verdiği tepki anında bir çekim olmuştu. Belki de bunun babasını özlemesiyle ilgisi vardı. Belki de Bay Lorde'u özlemesiyle ilgiliydi. Bonnie'nin hakkını teslim etmek gerekirse, Laurel'in kızının yaşlı adamı ziyaret etmesinden endişe etmek gibi bir derdi hiç olmamıştı ama Jake'in de tıpkı Adam gibi ordudan atılmış olması dışında hiçbir nedeni olmayan oğluna karşı anında bir güvensizlik duymuştu. Jake'ten korkuyordu çünkü sonuçta o da Adam'dan korkmuştu.

Yatağının kenarına çöktü ve ellerini kucığında birleştirip gözlerini kapattı. Duvardaki kan lekelerini, kana bulanmış yatağı ve yatak örtülerini, evdeki ayakkabılarının yanındaki kan gölünü hâlâ görebiliyordu. Tüm bunları görmüşü ama adamın kendisine ne yaptığına bakmamıştı. İçindeki acı o kadar şiddetliydi ki ağlayamamıştı. Bunun yerine polisi aramış, ön merdivenlere oturup gelmelerini beklemiş ve Bonnie'nin geceyi büyükanne ve büyükbabasında geçirdiği için Tanrı'ya şükretmişti.

Geriye dönüp baktığında, Adam'ın Bonnie'nin gideceğini bile bile bunu yapmak için o geceyi seçmesinin nedeninin bu olduğunu düşündü. Anılar yüzünden elleri titriyordu. Cevaplanmamış o kadar çok sorusu vardı ki. Olayın oluş şekli yüzünden kendini ihanete uğramış hissediyordu. Neden bunu evlerinde, yatak odalarında, Bonnie'yi yaptıkları yatakta yapmıştı? Neden onu da kirletmişti?

Başka bir yatak ve şilte almak, duvarları yeniden boyamak ve halıyı fırçalamak için sahip olduğu her kuruşu almıştı. Eğer parası olsaydı, ikisini de bu karavandan taşır ve tüm kötü zamanları geride bırakırdı. Ama bu bir seçenek değildi.

Yaşadıklarının, tıpkı savaşın ona verdiği zarar gibi kendisine de zarar verdiğini kabul etmek zorundaydı. Hayatın onu tekrar dibe vurdurmayacağına güvenmiyordu. Jacob Lorde'a güvenmiyordu çünkü ona Adam'ı hatırlatıyordu. Korkmaktan çok yorulmuştu. Tam da içinde bulundukları durumu en iyi şekilde idare etmeye başlamışken, bu neden tekrar oluyordu? Ve Bonnie konusunda ne yapacaktı? Laurel'in korkuları anne-kız ilişkilerinin arasını ilk kez açmıştı ve bu kalbine saplanmış bir bıçak gibi hissediyordu.

Sonunda kalktı ve kapıyı kilitleyip ışıkları söndürmek için eve doğru ilerledi. Bonnie'nin odasına

göz attı ve onu yine panda ayısıyla uyurken gördü. Muhtemelen Bonnie kendini

Panda'nın kötü olduğu gibi o da kötüydü. Laurel iç çekti. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı.

* * *

Pazar günü boyunca yağmur tehdidi vardı. Jake kiliseye gitmeyi düşündü ama cemaatin içinde köşeye sıkışacağından tedirgindi, bu yüzden e-postalarını kontrol etti, birkaç mesajı yanıtladı, birkaç faturayı internetten ödedi ve sonra yapacak bir şey kalmadı.

Babası öldüğünde, cenazeden sonra babasının hiçbir eşyasıyla ilgilenecek kadar uzun süre kalmamıştı ve bunu dört gözle bekleme de, babasının kıyafetleriyle başlamaya karar verdi.

Oda soğuktu, bu yüzden kapıyı açık bıraktı ve şifonyere doğru ilerleyerek çekmecelerdeki babasının çoraplarını ve iç çamaşırlarını boşaltmaya başladı. Düzgünce katlanmış mendil yığını boğazına bir yumru getirdi. Babası cebinde bir mendil olmadan evden çıkmazdı. Derin bir nefes aldı ve mendilleri babasının diğer eşyalarıyla birlikte yatağın üzerine koydu.

Şifonyer ve çekmeceler boşalana ve eşyalar toplanana kadar böyle devam etti. Dolapta asılı olan giysileri askılarından çıkarıp yatağın ayakucuna serdi ve ayakkabı kutularını da yanlarına istifledi. İşini bitirdikten sonra, ihtiyacı olan insanlar için giysilerle dolu bir yardım odası tutan tanıdığı bir kiliseyi aradı. Bağışa çok sevindiler ve teslim alma tarihi konusunda anlaştılar.

Yemek vakti geldiğinde, kadınların getirdiği yiyeceklerin bir kısmını çıkardı. O kadar çok vardı ki, Laurel ve Bonnie ile paylaşmayı düşündü. Ama yine de onun numarasını bilmediğini ve nerede yaşadığından emin olmadığını, hatta olumlu bir yanıt alacağından bile emin olmadığını hatırladı. Böylece futbol izledi, biraz daha yedi ve babasının koltuğunda uyuyakaldı.

Birdenbire, bir gök gürültüsü o kadar yüksek ve yakın geldi ki camları salladı. Jake aniden uyandı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düşünemiyordu. Sandalyeden fırladı, çılgınca silahını ve siper alabileceği bir yer aradı. Oturma odasında koşarken ayak parmağını kanepenin ayağına çarptı. Onu halüsinasyondan çıkaran acı oldu. Ayaklarının altındaki kum değildi; parke bir zemindi ve dışarıda, çölde bir yerde değildi. Bir evdeydi - kendi evinde - ve pencerelere doğru esen bir yağmur vardı.

"Aman Tanrım," dedi usulca.

Duyduğu şey hava durumuydu, savaş değil. Yağmur sonunda gelmişti.

Hâlâ olanlardan dolayı sarsılmış bir halde, amaçsız bir şekilde odadan odaya geçiyor ve henüz soramadığı sorulara cevap arıyordu. Burası eviydi. Burada büyümüşü ama burayı özel kılan insanlar gitmişti. Gençken hep Blessings civarında bir yerde çalışmayı ve kendi ailesini burada yetiştirmeyi hayal etmişti. Bu evde yaşlanmayı beklerdi ama yalnız değil. Şimdiki haliyle kimsenin onu istememe ihtimali çok yüksekti. Bazen kendini bile istemiyordu.

Mutfağa doğru yürüdü, sonra rüzgârla yüzleşmek için arka verandaya çıktı. Yağmur verandanın çatısının altından bacaklarına doğru esmeye başladığında yerinden kıpırdamadı. Serin hava ferahlatıcıydı ve kötü rüyanın etkisi azalıyordu. İki elini saçlarının arasından geçirdi ve kendisi için üzülmemeye çalıştı. Hayattaydı ve bunun için minnettardı.

Ahıra, kestiği odun yığınlarına doğru baktı. Bütün kış için yeterli değildi ve her şey kurur kurumaz biraz daha kesmesi gerekecekti.

Tahtayı düşününce Bonnie Payne'i, o da Laurel'i düşündü. Böyle bir

Güzel bir yüz, ama hüzünlü gözler ve sımsıkı sıkılmış dudaklar. Belki de üzüntüsünün bir kısmının çılgılık olarak dışarı çıkmasından korktuğu için onları çok fazla açmaktan korkuyordu.

İçini çekti, ellerini ceplerine soktu ve eve geri döndü. Kendisi gibi eski bir asker olan kocası kendini öldürmüştü. Böyle bir şeyle karşılaşmanın dehşetini hayal bile edemiyordu. Kadın ona karşı biraz soğuk davrandıysa ne olmuş yani? Adam kadının kaybettiği her şeyi temsil ediyordu.

Bir gök gürültüsü sesi daha duyuldu ve irkildi. Duygularını kontrol edememesine sinirlenerek oturma odasına geri döndü ve televizyonu açtı. Belki yeterince yüksek olursa, gök gürültüsünü ve anıları bastırabilirdi.

Ve pazar günü geçti.

Bölüm 4

Laurel uyuyakalmıştı ve Bonnie'yi otobüse yetişmesi için zamanında hazırlamaya çalışıyordu. Bonnie topuklarını sürüklüyor, Laurel'e yapıyor ve kendini iyi hissetmediği ve evde kalmak istediği için sızlanıyordu. Laurel Bonnie'nin tek sorununun kızgın olduğu için üzgün olması ve bunu nasıl çözeceğini bilememesi olduğundan emindi. Bonnie'nin annesi onun mihenk taşıydı ve Laurel onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ama Laurel şimdi onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ve bunu düzeltmek zorundaydı.

"Bana kızgın olduğun için üzgünüm," dedi

Laurel. Bonnie başını eğdi.

"Sorun değil," dedi Laurel. "Sana bağırdığım için özür dilemem gerekiyor. İyiye düşünmeden tepki verdim, tamam mı?"

Bonnie omuz silkti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Bonnie başını salladı.

"Ve yaptığım her şeyi seni güvende ve mutlu tutmak için yapıyorum. Sana bir daha asla bağırmayacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

Bonnie başını salladı.

"Sarılabilir miyim?" Laurel sordu.

Bonnie kollarını annesinin boynuna doladı ve ağlamaya başladı.

"Sorun yok, tatlım. Her şey yolunda," dedi Laurel ona sarılıp öperken. Sakinleşene kadar ona sarıldı ve sonra onu bir kez daha öptü. "Eşyalarının geri kalanını da giy ve otobüse yetişmek için yola koyulalım, olur mu?"

"Tamam, anne. Bugün sandviçime fıstık ezmesi ve jöle alabilir miyim?"

Laurel sırtıttı. "Olabilir, evet, olabilirsin. Giyinmeyi bitirirsen yemeği ben hazırlarım. Otobüse yetişmen için seni garaj yoluna kadar götürürüm, böylece yağmur altında beklemek zorunda kalmazsın, tamam mı?"

"Yaşasın!" Bonnie ağladı ve böylece her şey normale döndü.

Laurel mutfığa doğru giderken biraz titriyordu ama midesindeki düğüm çözülmüştü. Küçük kızıyla dışarıda olmak hiç de iyi hissettirmiyordu.

Kısa bir süre sonra eski pikabıyla yolun sonundaydılar ve virajdan dönen sarı otobüsü izliyorlardı.

"İşte otobüs!" Bonnie bağırdı ve dışarı atlamaya başladı.

"Bekle," dedi Laurel. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim. Şemsiyeyi alayım."

Otobüs durdu. Laurel şemsiyeyi Bonnie'nin üzerine tutarak çamurdan geçmesine, sonra da

asfalttan geçerek otobüse binmesine yardım etti. Şoför Bonnie'nin binmesi için kapıyı açarken sıırttı.

"Günaydın Bayan Payne. Kötü bir hava var."

"Evet, öyle Bay Fisher. Hoşça kal Bonnie. Bu akşam görüşürüz. İyi günler!"

"Güle güle anne. Akşam yemeğinde krep yiyebilir miyiz?"

Laurel güldü. "Bunu sonra düşünürüz," dedi ve kamyonetine koşmadan önce Bonnie'ye bir öpücük kondurdu.

İçeri girdiğinde sırlıklam olmuştu ama Bonnie'nin sıcak ve kuru olmasından memnundu. Arabayı karavana geri götürdü ve içeri koştu, giderken titriyordu. Eski, kuru giysilerini giydi ve ertelediği işlerle meşgul oldu.

Telefonu çaldığında saat 10:00'a yaklaşıyordu. Cebinden çıkardı ve okuldan arandığını görünce kaşlarını çattı. "Alo?"

"Bayan Payne, bu Bayan Smith."

Laurel birinci sınıf öğretmeninin sesini duyduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bir sorun mu var?" Laurel sordu.

"Hayati tehlikesi yok ama Bonnie yerdeki ıslak bir noktaya basıp kaymış ve çenesini kesmiş."

"Olamaz!" Laurel ağladı.

"Dikiş atılması gerekiyor, eminim. Onu yere yatırdık ve kesiğin üzerinde buz torbası tutuyoruz ama bir doktora görünmesi gerekiyor."

"Evet, evet, elbette. Hemen geliyorum. Ona yolda olduğumu söyle, tamam mı?"

"Kesinlikle arayacağım ve kötü haber vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama eminim tedavi olduğunda iyi olacaktır. Dikkatli sürün."

"Yapacağım ve teşekkürler."

Laurel telefonu kapatıp kot pantolonunun cebine geri koydu ve çantasını almak için yatak odasına koştu. Tenis ayakkabılarını çıkarıp eski kovboy çizmelerini giydi, yağmurluğunu giydi, çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Kapıyı arkasından kilitlediğinde elleri titriyordu ve sonra kamyonu doğru koşmaya başladı, giderken su birikintilerine sıçradı.

Yolun yarısında ölü bir kedi leşi gördüğünde neredeyse kamyonu varmak üzereydi. Ellerini havaya kaldırdı ve çığlık atıp küfretmeye başladı. Zavallı kayınbiraderlerinin onu taciz etmesi için onca zaman varken! Neden kardeşlerinin intiharı yüzünden onu cezalandırma ihtiyacı hissettiklerini anlayamıyordu. Bu ilk değildi ve son olmayacağından da emindi.

Bunun için zamanı olmasa da Bonnie'nin ölü bir hayvan görmesine izin veremezdi. Bu onu çılgına çevirirdi. Kuyruğu yakaladı ve yolun karşısına doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Yolun diğer tarafındaki çalılıklara düşüp gözden kaybolduğunda kamyonu geri koştu.

Şimdi o kadar kızgındı ki, arabadan çıkarken titriyordu. Kaybettiği zamanı telafi etmek için hızlandı ve hızlandıkça kamyon çamurda savrulmaya başladı. Asfalta ulaştığında, düzleşti. Sırlıklam olmuştu ama yine de rahat bir nefes aldı ve kasabaya doğru yola koyuldu.

Yolun yaklaşık bir mil ilerisinde, kamyon sola doğru sert bir şekilde çekmeye başladı. Panik içinde sürmeye devam etti ve durmak zorunda kaldığında tam Lorde'nin evinin önüne gelmişti. Sol ön lastiğin patlak olduğunu bakmadan anlamıştı. Ağlamak istedi ama şimdi kendini kaybetme zamanı değildi.

Kamyonetten atladı, patlak lastiği gördü ve inledi, sonra kamyonetin kasasına tırmandı. Yedek lastiği çözdü; onu, krikoyu ve bijon anahtarını asfalta attı; sonra dışarı çıktı ve kamyonetin ön tarafını kaldırmadan önce bijon somunlarını gevşetmeye başladı.

Yağmur ensesinden aşağı buz sarkıtları gibi iniyordu ve saçlarından aşağı akıyordu.

ama ilk bijon yerinden oynamıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu yerinden oynatacak gücü yoktu.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve son bir kez itti. Bunu yaparken eli bijon anahtarından kaydı ve parmak eklemlerini asfalta yapıştırdı. Şimdi kanıyordu. "Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı ve bijon anahtarını daha sıkı kavrayarak baştan başladı.

* * *

Jake'in gecesi, sabah duşu ve kahvaltısı boyunca hâlâ onunla birlikte olan kötü rüyalarından oluşan bir kolajdan biraz daha fazlası olmuştu. Yağmur hâlâ yağıyordu, bu da bugün her ne olacaksa bu evin içinde olacağı anlamına geliyordu, bu yüzden bir toz paspası çıkardı ve yerleri temizlemeye başladı.

Oturma odasındaki işini henüz bitirmişti ve mobilyaları yerlerine yerleştiriyordu ki ön pencereden dışarı baktı ve evin önündeki yolda bir pikabın durduğunu gördü. Duranın Laurel Payne olduğunu anlayınca ceketini ve kamyonetinin anahtarlarını kaptığı gibi kamyonete atladı ve ne olduğuna bakmak için yola koyuldu.

Kamyonunu yolun sonuna park ettiğinde lastiğin patladığını gördü ve hemen dışarı fırladı. Laurel onun geldiğini gördü ve koşarak çalıştığı yere geldiğinde rahatladı. "Yardım edebilir miyim?" Jake sordu.

Ayağa kalktı. "Bu bijon somununu gevşetemiyorum ve şehre gitmem gerekiyor. Okuldan aradılar. Bonnie yaralanmış. Dikiş atılması gerekecekmiş ve-"

Jake onun omuzlarını nazikçe kavradı. "Kamyonetimi al ve git ne yapman gerekiyorsa yap. Anahtarlar kontakta. Ben senin lastiğini tamir ederim, sonra takas ederiz."

Laurel o kadar rahatlamıştı ki titremeye başladı. Kamyonetinin ön koltuğundan çantasını kaptığı gibi yolun karşısına koşarken, "Teşekkür ederim, ah, teşekkür ederim," dedi.

Jake onun uzaklaşmasını izledi ve sonra bijon anahtarını kaptığı gibi işe koyuldu.

* * *

Truman Slade, Adam Payne'in dul eşinin Jake Lorde'un kırmızı kamyonetiyle Blessings'e geldiğini görünce kaşlarını çattı. Jake komşusuyla bir ilişki kurmak için fazla zaman kaybetmemişti ya da belki de bunca zamandır uzaktan bir şeyler yaşıyorlardı. Her halükârda, o parlak kırmızı kamyonetle sanki onun sahibiymiş gibi şehirde dolaşıyordu.

Aklından geçen ilk düşünce, bu bilgiyle ne yapabileceğiydi. Ve böylece, hayatını daha iyi hale getirmeye yönelik iyi niyetleri intikam düşüncesiyle unutuldu. Hapiste geçirdiği onca yıl için Lorde'dan öç almak istiyordu. Belki de bunun yerine küçük hanımın canını sıkmanın bir yolunu bulacaktı. Jake Lorde'u rahatsız ettiği sürece ne olursa olsun sorun değildi.

Ana caddeden sapıp okula doğru ilerleyene kadar onu izledi, sonra da evine yerleşip hava muhalefetinin geçmesini beklemeye hazır bir şekilde arabasını sürerek uzaklaştı.

* * *

Laurel yağmur altında otoparkta koşarken üşümüş ve nefesi kesilmişti, sonra da ofise kadar su damlattı.

Okul sekreteri Mavis West onun içeri girdiğini gördü ve yüzünü buruşturdu. "Kızım, sırlıslıklam olmuşsun."

"Kasabaya gelirken yolda lastiğim patladı," dedi Laurel. "Bonnie nerede? O iyi mi?"

"Bu yıl karyolayı ön ofisin dışına taşıdık. Arka tarafta. Gidip onu getireyim."

"Seninle gelebilir miyim?" Laurel sordu.

"Elbette. Beni takip edin," dedi Mavis.

Laurel koridor boyunca ıslak izler bıraktı ve sonra Bonnie'nin yattığı küçük oyuğa girdi. Öğretmenin yardımcılarında biri onunla birlikte oturuyordu ve Bonnie annesini görünce yeniden ağlamaya başladı. "Anne, düştüm ve elbiselerim kan içinde kaldı," diye ağladı.

Bir an için Laurel'e sanki duvarlar dönmeye başlamış gibi geldi. Giysilerdeki kan, karyolanın altındaki yerdeki kan, kızının elindeki kan.

Adam gibi. Her yerde kan var.

Sonra derin bir nefes aldı ve kesiğe daha yakından bakmak için diz çöktü ve endişesini belli etmemeye çalıştı. Çok derindi ve kıyafetinin şekline bakılırsa çoktan çok kan kaybetmişti.

"Biliyorum bebeğim. Görebiliyorum. Doğruca doktora gidip seni tedavi ettireceğiz," dedi ve Bonnie'nin yağmurluğunu giymesine yardım etti, sırt çantasını koluna geçirdi ve Bonnie'yi kucağına aldı.

Bonnie hafifçe geri çekildi. "Islanmışsın, anne."

"Biliyorum. Çok şiddetli yağmur yağıyor ve lastiğim patladı. Doktora giderken sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

Mavis Bonnie'ye buz torbasını uzattı. "Al tatlım. Bunu çenende tut, tamam mı?" Bonnie başıyla onayladı ve sonra gittiler.

Mavis, Laurel'in uzaklaşmasını izledi ve kendi kendine genç kadının çok zayıf olduğunu düşündü ve sonra bu düşünceden sıyrılıp işine geri döndü.

* * *

Laurel Bonnie'yi Jake'in kamyonetinin ön koltuğuna oturtup kemerini bağladığında ikisi de yeniden ıslanmıştı.

"Kamyonetimiz nerede? Kimin kamyoneti bu?" Laurel direksiyona geçerken Bonnie sordu.

"Bay Lorde'un evinin önünde aracım patladı. Gelip seninle ilgilenebilmem için benimle araç takası yaptı. Eve döndükten sonra tekrar takas yaparız, tamam mı?"

Bonnie kamyonetle biraz ilgilendi ama üzerinde duramayacak kadar çok acı çekiyordu. "Doktor çeneme ne yapacak?" diye sordu.

"Uyuşması için içine ilaç koyacak, böylece ne yaptığını hissetmeyeceksin, sonra da dikiş atacak, tıpkı gömlek ve elbiselerinizin kenarlarını diktiğim gibi."

İnledi ve sonra sızlandı. "Bunu yapmasını istemiyorum. Çenemin kıvrılmasını istemiyorum."

Laurel içini çekti. Bu kötü sözcük seçimini ne kadar sarsılmış olduğuna yordu.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Her zaman yanında olacağım."

Bonnie ikna olmamıştı ve acil servise kadar burnunu çekerek ağladı. Park ettiklerinde ve Laurel onu binaya taşıdığına, o da ağlayacak gibi hissediyordu.

"Bir doktora ihtiyacım var. Kızım okulda düştü ve çenesini kesti," dedi Laurel.

Resepsiyon görevlisinin gözleri küçük kızın giysilerindeki bu kadar çok kanı görünce açıldı, sonra Laurel'e baktı. Kızın rengi solmuş, sıırıslıklam olmuş ve gözle görülür bir şekilde titriyordu. Önce gerekli bilgileri almak yerine bir karar verdi.

"Tekerlekli sandalye
getireceğim ve-" "Onu ben
taşıyım," dedi Laurel.

Resepsiyon görevlisi başıyla onayladı. "Beni takip edin. Onu yerleştirdikten sonra bilgilerinizi
alacağım."

Laurel kendisine söyleneni yaptı ve sonunda kızını yatırabildiğinde rahatladı. Bonnie yatağa
uzanır uzanmaz Laurel ceketini çıkarıp yere, duvarın dibine attı. Gömleği nemli olmasına ve tenine
yapışmasına rağmen, ıslak ve ağır paltosundan kurtulmak daha iyi hissettiriyordu.

Hemşire Bonnie'nin yağmurluğunu çıkarmasına ve yağmur çizmelerini çıkarmasına yardım
ederken bir başka hemşire gelip onu temiz, ısıtılmış bir battaniyeyle örttü. Sadece sıcaklık bile
Bonnie'nin rahatsızlığını biraz olsun hafifletmeye yetti ve sonunda ağlamayı bıraktı.

Laurel yatağın yanında durup Bonnie'nin elini tutarken bir doktor yarayı değerlendirmek
üzere içeri girdi. "Merhaba genç bayan. Benim adım Dr. Quick. Sizinki nedir?"

Bonnie burnunu çekti. "Bonnie Carol Payne."

Dr. Quick gülümsedi, sonra Laurel'e baktı. "Siz onun annesi misiniz?" diye sordu.

"Evet, ben Laurel Payne. Bonnie okulda düştü. Sanırım dikiş atılması gerekecek."

Bonnie tekrar sızlanmaya başladı. "Çeneme dikiş atmanı istemiyorum," diye ağladı.

Laurel yüzünü buruşturdu. "Bu benim hatam. Neler olabileceğini açıklamaya çalışıyordum ve bu
hale dönüşen bir benzetme kullandım."

Paul Quick kıkırdadı. "Sanırım terziler ve cerrahlar arasında küçük bir benzerlik var. İkimiz de
dikiş atıyoruz. Şimdi şu muhteşem çeneye bir bakalım," dedi ve hemşiresine yarayı yıkamasını
işaret etti, bu da bir dizi feryat ve gözyaşına daha yol açtı.

Dr. Quick sestten etkilenmemiş görünüyordu ve muayenesine devam etti. "Bonnie, dişlerini
kontrol edeceğim ve hiçbirinin gevşek olmadığından emin olacağım, tamam mı? Ve bu hiç
acıtmayacak, söz veriyorum. Sadece parmağımı öndeki her bir dişin üzerine koymam ve orada
güzel ve rahat olduklarından emin olmam gerekiyor."

Bonnie onun kaldırdığı parmağa baktı.

Dr. Quick sırtıttı. "Evet, işte bu. Şimdi dişlerinizi görebilmem için ağzınızı açmanızı istiyorum."

Bonnie isteksizce açtı ama genişçe değil. Laurel daha fazla açması için onu zorlayamadan, Dr.
Quick sorunu çok ustaca bir şekilde çözdü.

"Oh! Merhaba, diş! Oldukça iyi görünüyorsun! Adınız Martha mı demiştiniz? Merhaba Martha,
tanıştığımıza memnun oldum."

Bonnie'nin gözleri büyüdü. Dişlerinin isimleri olduğunu bilmiyordu. Kendine rağmen ilgiyle
çenesini gevşeterek doktorun üstteki ilk iki dişi kontrol etmesini sağladı.

"Ah, aşağıya merhaba," dedi, alt çenedeki dişleri yoklarken. "Ben Dr. Quick. Hâlâ yerli yerinde
olduğunuzdan emin olmak için buradayım. Öyle mi? Gerçekten mi? Hiç yerinizden kalkmadığınızı
mı söylüyorsunuz? Davranışlarınıza çok dikkat ettiğinizi? Bu harika! Bu arada, adın ne? Size Bayan
Helen dediklerini mi söylüyorsunuz? Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Helen."

Dr. Quick Bonnie'ye baktı. Şu anda ağzının içinde devam eden tartışmaya tamamen kendini
kaptırmıştı ve bu yüzden dişlerinin sağlam olduğuna ikna olana kadar konuşmaya devam etti.
"Hepinizle konuşmak güzeldi. Hepinizin iyi olduğunu bildirmekten büyük mutluluk duyuyorum."

Parmağını ağzından çıkardığında Bonnie Laurel'e baktı. "Anne, Bayan Helen ve Martha'yı biliyor
muydun?"

Laurel başını salladı. "Hayır, yapmadım."

Dr. Quick gülümsedi. "Endişelenmeyin. Sadece doktorlar dişlerle konuşabilir. Tek yapmanız gereken onları fırçalamak.

her gün iyi. Tamam mı?" Bonnie başını salladı.

Dr. Quick gülümsedi ama bu anın uzun sürmeyeceğini biliyordu. "Şimdi kesiğin etrafındaki bölgeyi uyuşturacağız ve sonra sizi tekrar bir araya getireceğiz Bayan Bonnie. Cesur bir kız olmaya hazır mısınız?"

Bonnie, "Hayır, cesur olmak istemiyorum," dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Bonnie feryat ediyordu ve Laurel onunla birlikte ağlamak istedi. "Yapmanız gerekeni yapın, Dr. Quick. Siz çalışırken ben başını sabit tutup onunla konuşacağım."

Laurel yatağın ucunda Bonnie'nin başının arkasında durdu ve Dr. Quick ile hemşiresi işe koyulurken onu sabit tuttu.

Kesiği kapatmak için iğneyi batırdığında Laurel Bonnie'yle konuşmaya başlamıştı bile, ona kıpırdamamasını ve Dr. Quick bu işi bitirir bitirmez çenesinin ağrımayacağını söylüyordu. Bonnie buna inanmadı ve korkularında haklıydı. İğne çenesine batırıldığında attığı çığlık tüm acil serviste yankılandı. Küçük kızının korktuğunu ve acı çektiğini bilmek Laurel'in midesini bulandırdı ve Lavonne hakkında daha da hızlı konuşmaya başladı, bir yumurta daha yumurtlayıp yumurtlamadığını merak etti ve Jake'in kamyonunu kullanmasına izin vermesinin ne kadar nazik bir davranış olduğunu ve teşekkür olarak ona kurabiye yapmaları gerektiğini söyledi.

Uyuşturma işlemi tamamlandığında Bonnie bitkin düşmüştü. Dikiş atılırken gözleri yaşarmıştı ama ağlamayı ve çığlık atmayı bırakmıştı, bunun için acil servisteki herkes gerçekten minnettardı.

Sonunda işleri bitmişti. Dr. Quick iğneyi ve dikişleri tepsiye bıraktı ve hemşireye çeneyi sarmasını işaret etti. Bonnie'nin dizini sıvazlarken, "İşimiz bitti," dedi.

Bonnie, "Anne, artık eve gitmek istiyorum," dedi.

"Yakında, tatlım. Neredeyse hazırız. Sadece dinlen."

Bonnie içini çekti, gözleri kapandı ve yorgunluktan uyuyakaldı.

* * *

Jake kısa süre sonra Laurel'in kamyonetinin lastiğini patlattı ve tamir ettirmek için kasabaya doğru yola çıktı. Yedek lastiğin çok fazla dişi kalmamıştı ve o da patlamadan önce oraya varmayı umuyordu. Laurel'in ne kadar telaşlı olduğunu düşünmeden edemiyor ve küçük kızının iyi olmasını umuyordu.

Blessings'e varır varmaz doğruca Tire Supply'a gitti ve garaja girdi. Neye ihtiyacı olduğunu hızlıca açıkladıktan sonra kamyonu içeri götürdüler, patlağı tamir ettiler ve kamyonu geri taktılar, ardından yedek lastiği kamyonun kasasına koydular.

Jake onları izledi ve kriko ile bijon anahtarını da kasaya koymaya başladıklarında onları durdurup bu iki eşyayı ön koltuğun arkasına koymalarını istedi. Ne yaptığını ona daha sonra söyleyecekti, böylece kayıp olduklarını düşünmeyecekti ama bunların kamyon kasasının arkasında olması çalınmalarını çok kolaylaştırıyordu. Yedek lastik de orada açıktaydı ama en azından Adam Payne yedek lastiği birkaç büyük kelebek somunla sabitlemek için bir sistem kurmuştu.

Dairenin parasını ödedi ve Payne kızlarının nasıl olduğunu merak ederek eve gitti. Eve döndükten sonra bile endişeyle pencerenin önünde durup kırmızı kamyonun görünmesini bekledi. Sonunda görüldüğünde o kadar rahatlamıştı ki, onu takip etmesi gerektiği aklına gelmeden önce durup geçip

gitmelerini izledi. Paltosunu ve kamyonetinin anahtarlarını kaptığı gibi kapıdan çıkıp kaçmaya başladı.

* * *

Bonnie uykuya dalmıştı ve konsola yaslanmıştı.

Laurel titremesini durduramıyordu ve iyi olduğuna emin olmak için ara sıra elini Bonnie'nin başına götürüyordu. Lorde'ların evinin önünden geçerken bir an düşündü ve sonra inledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra dikiz aynasına baktı ve arkasındaki tepeden gelen eski kamyonetini bir an için gördü. *Güzel. Beni eve kadar takip ediyor.*

Virajı dönüp karavanı gördüğünde, ev hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Çamurlu yolundan saptı ve karavana kadar gidip park etti.

Şimdi, motor kapalıyken ve yağmur hâlâ yağırsa, kabinin içindeki sessizlik daha da artmıştı. Eğer Jake arkasında bu kadar yakın olmasaydı, en kötüsünün sona ermiş olmasının verdiği rahatlamayla gözyaşlarına boğulabilirdi. Ev anahtarının kamyonetindeki anahtarlıkta olduğunu hatırlayınca çantasından yedek anahtarı çıkardı ama o kadar çok titriyordu ki Bonnie'yi merdivenlerden yukarı taşıyabileceğini sanmıyordu.

Tekrar paniklemesine fırsat kalmadan Jake Lorde yanına yanaştı. Onun arabadan inip kamyonetin yolcu tarafına koşmasını izledi. Kapının kilidini açtı ve adam kapıyı açtığı anda, Lorde'un varlığı her yeri istila etti.

"O iyi mi?" diye sordu.

Laurel başıyla onayladı. "Sekiz dikiş."

Jake kaşlarını çattı. Laurel yaprak gibi titriyordu. "Ön kapıyı açarsan onu senin için içeri taşıyabilirim."

Hissettiği rahatlama çok büyüktü. Yine onu kurtarmaya gelmişti ve tam zamanında. "Evet, tamam," dedi, sonra dışarı çıktı, giderken kamyonetinden tüm eşyalarını aldığından emin oldu.

Merdivenlerden tökezleyerek çıktı, kapının kilidini açtı ve sonra kapıyı geri çekerek içeri girmelerini bekledi.

Jake göz ucuyla Bonnie'nin giysilerindeki kanı görmüş ve başka bir şeye odaklanmak için elinden geleni yapmıştı ama sonra emniyet kemerini açmak zorunda kaldı. Üzerinde hâlâ yağmurluğu olmasına rağmen, onu doğrudan savaşa geri gönderecek kadar çok şey görmüştü. Eğer ensesinden akan yağmur olmasaydı, orada kalabilirdi ama çölde bir yağmur fırtınasına yakalanmak olmazdı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı, tekrar açtığı anda karavanı ve babasının kamyonunu gördü ve paniği azalmaya başladı.

Adam emniyet kemerini çözdüğünde Bonnie uyanmaya başladı. "Merhaba Bonnie, benim Jake. Seni evine taşıyacağım, tamam mı?"

Başını salladı.

Onu daha fazla ıslatmadan içeri sokması gerekiyordu ve sonra aklına koltuğun arkasındaki battaniye geldi. İçinde bulunduğu plastik paketi aldı, kamyonun içinde salladı ve Bonnie'yi kucağına almadan hemen önce üzerine serdi. "Tamam bebeğim, hadi seni bu yağmurdan kurtaralım," dedi yumuşak bir sesle.

Onu kucağına aldı ve battaniyeyi başına çekmeden hemen önce gözlerindeki güven ifadesini gördü. Bu ona 15 santim uzadığı yaz nasıl hissettiğini hatırlattı. Sanki erkek olmanın sırrını keşfetmişti.

Onu merdivenlerden yukarı ve evin içine kolaylıkla taşıdı. Laurel arkasında dururken, "Onu yatak odasında mı yoksa kanepede mi istersin?" diye sordu.

"Sanırım yatak odasına," dedi. "Onu temizlemem ve kuru giysiler giydirmem gerekiyor."

"Yolu göster," dedi ve Laurel'i takip ederek oturma odasından geçip dar koridordan soldaki ilk odaya girdi.

Bonnie'yi yatırdığında Laurel ona geri vermek için battaniyeyi çıkarmaya başladı ama Bonnie iki eliyle tutarak yüksek sesle itiraz etti.

"Hayır anne, bu sihir. Beni daha hızlı iyileştirecek."

"Bonnie, bu Bay Lorde'a ait. Yapamazsın-" "Lütfen, bırak onda kalsın," dedi Jake.

Laurel tartışmak için arkasını döndü, sonra durdu. Adamın gözlerindeki yalvarış Bonnie'ninkine o kadar benziyordu ki, kadının içi ürperdi. "Eğer eminsen," diye mırıldandı.

"Eminim," dedi ve sonra hâlâ iki eliyle battaniyeyi tutmakta olan Bonnie'ye göz kırptı. Laurel'e arabasının anahtarlarını uzattı. "Lastiğinizde küçük bir çivi vardı. Tamir edildi ve yedek lastiğiniz de yerine takıldı. Kriko ve bijon anahtarını koltuğun arkasına koydum. Kamyonun kasasında gevşek durması

çaldırmak için bir davetiye."

"Teşekkür ederim. Sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey. Geçen gün eve dönüş yolculuğunun intikamını aldığını düşün."

Kadın titredi. Anahtarlar adamın ellerinde hâlâ sıcaktı. Kendisi için ne kadar zor olsa da ona bakmayı başardı. "Bugün Tanrı'nın bir lütfuydun. Sana borçluyum."

İç çekti. Kendisiyle dünya arasına ördüğü duvar hâlâ ayaktaydı, ama göz ucuyla bakıyordu ve bunun zor olduğunu biliyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve başımın üstünde yerin var," dedi.

Bonnie'nin odasındaki masanın üzerinde kağıt ve boya kalemleri vardı ve cep telefonunun numarasını yazacak kadar uzun süre durakladı. "Bu benim numaram. Yardıma ihtiyacın olduğunda ara. Komşular böyle yapar, bilirsin. Ben şimdi gidiyorum, böylece sen de kızını yerleştirebilirsin. Kendim çıkarım."

Laurel başını salladı ve sonra nefesini tutarak dinledi, evin içinde onun ayak seslerini takip etti ve o gidene kadar bir daha nefes almadı. Sonra Bonnie'yle ilgilenme işine geri döndü ve evin onsuz ne kadar boş olduğunu düşünemeyecek kadar meşgul oldu.

Bölüm 5

Jake sağanak yağmur altında eve dönerken daha fazla şey söylemesi gerektiğini düşünüyor ama çok fazla şey söylemeden ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordu. Laurel Payne'de onun hissettiği kadar kırılmış görünen bir şeyler vardı. Ve küçük Bonnie kendisi için en önemli olan adamı, babasını kaybetmişti. Onun da benzer bir kaybın yasını tutuyor olması ne büyük bir ironiydi.

Evine yaklaştıkça yalnız kalmakla daha az ilgileniyordu, bu yüzden kasabaya doğru sürmeye devam etti ve Ana Cadde'ye vardı. Laurel'in dönmesini beklerken öğle yemeğini atlamıştı ve Granny's Country Kitchen'da bir şeyler yeme düşüncesi cazip geliyordu. Kaldırıma park etti ve girişe doğru koşarken başını yağmura karşı eğdi. İçeri girince küçük antrede durup paltosundaki suyu silkeledi, sonra da paltosunu içeri taşıdı.

Lovey kasada çalışıyordu ve onun içeri girdiğini görünce gülümsedi. "Hoş geldin!" dedi ve tezgâhın arkasından çıkıp ona hızlıca sarıldı. "Burada hiçbir şey değişmemiş. İsteddiğiniz yere oturun. Kızlar bunun benden olduğunu biliyor."

"Gerçekten çok nazıksın. Burası çok güzel kokuyor."

"Sığır eti ve erişte bugün özel. Yanında vişneli turta veya hindistan cevizli kremalı turta tercihiniz."

Jake, "Bu tam yerine oturacak," dedi ve odayı kontrol etmek için bir an durakladıktan sonra duvara dayalı bir kabin seçti. Tam oraya doğru yönelmişti ki biri adını seslendi.

"Jake! Hey, Jake! Gel bizimle otur," dedi Mike Dalton.

Jake, Mike ve Peanut Buttermen'in bir masayı paylaştıklarını gördü ve daveti memnuniyetle kabul etti. Jake otururken Peanut sırttı. "Evine hoş geldin, Jake."

"Teşekkürler, Bay Buttermen."

"Hayır... Bana Peanut de, lütfen."

"Nasıl gidiyor?" Mike, Jake'in sırtına hızlıca bir şaplak atarken sordu. "LilyAnn döndüğünü söyledi."

"Geri dönmek güzel. Yakında baba olacağını bilmek nasıl bir duygu?"

Mike gülümsedi. "Korkutucu. Heyecan verici. Gergin."

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi Jake.

Garson kız geldi, bir bardak su ve kahve fincanı getirdi. Kahve fincanlarını doldurdu, Jake için de bir tane doldurdu ve gitmeden önce siparişini aldı.

Jake Granny's'in içinde olduğu süre boyunca kendini neredeyse Blessings'ten hiç ayrılmadığına inandırabilirdi. İnsanlar hâlâ dost canlısıydı, sadece biraz daha yaşlıydılar, bazıları biraz daha ağır ve griydi ama yine de evlerinden insanlardı.

Kasabadan ayrıldığında saat 16:00'yı çoktan geçmişti. Yağmur dinliyordu ve gelecek hakkında aylardır olmadığı kadar iyimser hissediyordu. Eve doğru yola çıkmadan önce posta kutusunda durup mektupları aldı.

İçeri girdiğinde ev soğuktu ve bu yüzden termostatu açarak ıslak paltosunu astığı ve ıslak botlarını çıkardığı hizmet odasına doğru ilerledi. Kıyafetlerini değiştirmeye giderken postaları mutfak masasının üzerine bıraktı ve kuru kıyafetlerini giydikten sonra, hepsi *Resident*'a gönderilmiş olan postaları incelemeye başladı. İletilen postaların yetişmesi için çok erken olduğundan dizüstü bilgisayarındaki mesajları kontrol etti. Birliğinden bir askerden gelen bir mesaj vardı ve mesajı açıp ilk kelimeleri okur okumaz kalbi sıkıştı.

Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama-

Jake mesajı okudu, hızlıca bir cevap yazdı ve sonra kalkıp arka verandaya yürüdü. Midesi düğümlenmişti ve göğsünde her nefes alışında artan bir ağrı vardı.

Joaquin DeSosa.

Onun öldüğünü hayal bile edemiyordu. Herkes yıpranmış ve evini özlemişken o birliğin moralini yüksek tutmuştu. Edepsiz şakaları bilirdi ve herkesin hikayesini bilirdi - nereden geldiklerini, kimi sevdiklerini, evli olanların kaç çocuğu olduğunu.

Jake iki elini saçlarının arasından geçirdi ve parmaklarının altındaki yara izlerini hissetti. Joaquin onun hayatını kurtaran kişiydi.

"Orospu çocuğu," dedi Jake usulca ve sonra verandadan inip ahıra doğru yürümeye başladı.

Yağmur dinmişti ama hava hâlâ nemliydi. Toprak ayaklarının altına batıyordu ama o yürümeye devam etti. Ahıra girdi, bir balta, bir balyoz ve babasının kütükleri ayırmak için kullandığı demir kamayı aldı ve testereyle kestiği kütük yığınının doğru yürüdü. Yığından bir tanesini yuvarladı, ucuna yerleştirdi ve çalışmaya başladı.

Gözyaşları kısa sürede terle karıştı ama çalışmaya devam etti, acısını enerji olarak kullandı ve başını kaldırıp havanın karardığını fark edene kadar yarma kamasını kütük üstüne kütük çaktı. Aletleri yerleştirip yarılmış odunları sıralara dizdiğinde kolları ağrıyordu.

Gökyüzü hâlâ kapalıydı, bu yüzden günü sonlandıracak parlak bir gün batımı yoktu; sadece ruh haline uygun gri bir gökyüzü vardı.

"Huzur içinde yat, DeSosa. Tanrı biliyor ki bunu hak ettin," dedi ve zihinsel olarak bir askeri daha işaretledi.

Karanlık ruh hali zaman geçtikçe daha iyiye gitmiyordu. Yemek düşüncesi midesini bulandırıyor ve bu yüzden sıcak bir duş aldı, eski eşofmanlarını giydi ve televizyon izlemek için oturma odasındaki kanepeye yerleşti.

Saatler sonra hâlâ uyanıktı ve karnı gurulduyordu. Biraz patlamış mısır ve soğuk bir içecek tercih etti ve karanlıkta arka verandada durarak patlamış mısırı her seferinde bir avuç yedi.

Gökyüzü açılmıştı. Yıldızlar her açıdan görülebiliyordu. Çocukken yaz gecelerini ve bahçede uzanıp gökyüzünü seyrettiği zamanları çok iyi hatırlıyordu. Annesi her zaman kayan bir yıldızdan dilek tutmasını söylerdi ve bunu hatırlar hatırlamaz gözünün ucuyla bir hareket gördü. Yıldızın parlayıp kaybolana kadar yanmaya devam ettiği saniyeleri sayarken kendini nefesini tutarken yakaladı. Çocukça gelse de bu fırsatı boşa harcamayacaktı. Bir an düşündü ve sonra gözlerini kapattı. Neredeyse imkânsız olmasına rağmen bu dilek çok içtendi ama savaşta yaşayarak zaten bir kez şansını yenmişti.

Hava gittikçe soğuyordu. Yıldızları izlemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Son patlamış mısırını da

bahçeye çıktı ve içeri girdi. Sıcaklık hoşuna gitmişti, öyle ki biraz uyumaya karar verdi. Uyku haplarından birini almayı düşündü ama sonra yine vazgeçti.

Ev sıkıca kilitlenmiş, termostat kapatılmıştı. Işıklar sönmüş, yatak geri dönmüştü. Tek yapması gereken içeri girmekti. Bunun yerine yatağın ayakucundaki direkleri kavradı ve öne doğru eğildi. "Sen sadece bir yataksın, lanet olası bir zaman makinesi değilsin, bu yüzden beni uyumaktan başka bir yere götürme. Anladın mı?"

Tartışmaya girmeyeceğinden emin olan Jake ayakkabılarını tekmeleyip soyunduktan sonra çıırılçıplak yatağa girdi. Yorganı çekti ve sonra yan yattı. Odun kırmaktan bitkin düşmüş ve iyi bir arkadaşını kaybetmenin verdiği duyguyla kalbi sıkışmış bir halde hızlıca dua etti ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

"Ayağa kalk, lanet olası! Hadi Lorde, ayağa kalkmalısın. Benim taşıyamayacağım kadar büyüksün ve seni bu ateşin içinde sürüklemeyeceğim. Ayağa kalk! Ayağa kalk!"

Jake inledi. DeSosa'nın sesini duyabiliyordu ama kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Kafasında bir sorun vardı ve bacaları çalışmıyordu.

"Ben öldüm."

DeSosa çığlık attı. "Cehennem gibi! Seni kendim öldürene kadar ölmüş sayılmazsın! Beni duyuyor musun? Kalk ayağa, lanet olsun. Ayağa kalk. Bana hala beş dolar borçlusun."

Jake sarsılarak doğruldu ve yorganı geriye attı. Gözlerini açmadan önce ayağa kalkmış ve arkadaşını arıyordu. Sonra odayı gördü, nerede olduğunu hatırladı ve yeniden kederle doldu. DeSosa gitmişti.

Saate baktı. Güneşin doğmasına en az bir saat vardı. Gece onun için yeterince bitmişti.

* * *

Laurel çok yorgundu. Çiğnemek zorunda kalmazsa Bonnie'nin yemesinin daha kolay olacağını düşünerek puding pişirmişti ama Bonnie'nin keyfi yerinde değildi ve yine de ağladı. Laurel ona ağrı kesici verdikten sonra bile hâlâ ağlıyordu ve kucağa alınmak istiyordu, o yüzden Bonnie'yi Jake Lorde'un mavi-yeşil desenli battaniyesine sardı, sonra da onunla birlikte sallanan koltuğa oturdu.

Laurel sallanırken Bonnie battaniyenin kenarını tuttu ve uykuya daldıktan sonra bile battaniye yerinde kaldı. Laurel Bonnie'yi yatağına yatırdıktan sonra mutfağa gitti ve annesini aramak için sıcak ve aydınlık bir yere oturdu. Bütün o karmaşa içinde annesine Bonnie'yi haber vermeyi unutmuştu.

Telefon çalmaya başladı ve Laurel annesinin üçüncü ya da dördüncü çalışta cevap vereceğini biliyordu. Telefonun yanında oturuyor olsa bile, Pansy Joyner cep telefonuna çok hızlı cevap verirsiniz aramanın kesileceğine inanıyordu ve onu yanıltığına ikna etmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Pansy telefonu açtığında dördüncü zil sesiydi. "Alo?" "Merhaba anne.

Sen ve babam bu yağmurda kuru kalabiliyor musunuz?"

"Evet, bütün gün içerideydik ama bu durum Benny'yi çıldırtıyor. Hepiniz iyi misiniz?"

"Aslında bu yüzden arıyorum," dedi Laurel. "Bugün okuldan Bonnie'nin düşüp çenesini kestiğine dair bir telefon aldım. Dikiş atılması gerekmiş ve şu anda çok mutsuz. Tahmin edebileceğiniz gibi çok üzgünüm."

"Olamaz! Kaç dikiş atıldı?"

"Sekiz, ve kesik derindi. İyileşecek ama önündeki birkaç gün huysuz geçecek."

"Oh, çok üzgünüm. Bu beni hasta ediyor. Uyanık mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Tanrıya şükür uyuyor. Onu rahatlatmak için sallamak zorunda kaldım ve sanırım çiğnemek acı verdiği için yemek yemiyor."

"Belki biraz çorba?" Pansy öyle dedi.

"Puding pişirdim. Onu bile istemedi."

"Şey, şey, eminim yarın biraz daha iyi olacaktır. Onu okuldan alıkoyuyor musunuz?" "Evet."

"Gelip onunla kalmamı ister misin?"

"Hayır, ama teklifin için teşekkürler. Bu onun ilk büyük sakatlığı ve onunla birlikte olmam gerektiğini hissediyorum." "Eminim haklısındır. Bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun. İkinizi de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne. İyi geceler."

Telefonu kapattı, evin içinde dolaşırken, kapıları kilitleyip ışıkları söndürürken annesini aramanın neden hep bir görev gibi geldiğini düşündü. Muhtemelen Pansy her konuda çok eleştirel olduğu içindi. Anne ve babasını çok seviyordu ama onlarla anlaşmak her zaman çok kolay olmuyordu.

Laurel kızının yanında yatağa girip ikisinin de üzerini örterken Bonnie'nin yatak odasındaki gece lambası dışında ev karanlıktı. Yarınki temizlik işlerini çoktan iptal etmişti ve sabah okulu arayıp Bonnie'nin gelebileceğini bildirecekti. Hayatındaki tek önemli şey bebeğinin iyileşmesiydi. Yan yattı, Bonnie'yi kendine doğru yaklaştırdı ve gözlerini kapattı.

Uykuya daldığında, geçmişin sadece en karanlık parçalarını görerek ve sanki bir katılımcı değil de bir gözlemciymiş gibi tüm olan biteni izleyerek, art arda rüyalar görüyordu.

Evin içinde bir şey patladı. Laurel çamaşır makinesine koymakta olduğu çamaşırları bıraktı ve Adam'ın adını haykırarak koşmaya başladı. Yatak odalarına ulaştığında bunun bir patlama değil, bir silah sesi olduğunu anladı ve Adam'ın neden cevap vermediği belliydi.

Silah karnının üzerinde yatıyordu ve iki parmağı hâlâ kabzanın etrafında kıvrılmıştı. Kan. Kan. Her yerdeydi. Küçük bir kurşun parçası bir vücuda nasıl bu kadar zarar verebilirdi?

Birisi çığlık atıyor ve onu geri alması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Polisi aramak için telefonu eline alana kadar o olduğunu bilmiyordu.

İnsanlar artık her yerde, olay yerini kirletmemek için ayakkabılarının üzerine plastik pabuçlar geçirerek evinin içinde yürüyorlar. Parmaklarında silah kalıntısı aradıklarında, sanki bunu sevdiği birine yapmış olabileceğine inanıyorlarmış gibi, hıçkırığa hıçkırığa ağlamayı bırakamıyor.

Birisi ailesini aramış. Belli ki şok içinde gelmişlerdi. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ama tek kelime bile duymamıştı. Annesi Laurel'in yüzündeki gözyaşlarını sildi ve babası onu kollarıyla sarıp kucaklarken, insanlar sanki alışveriş merkezinde alışveriş yapıyorlarmış gibi plastik torbalarla bir şeyler taşıyarak karavana girip çıkmaya devam ettiler.

Bir süre sonra, artık ağlamıyor olmasına rağmen bir doktor ona bir hap verdi. Hapı geri verdi ve Adam'ın daha çok ihtiyacı olduğunu, böylece onu tekrar bir araya getirebileceklerini söyledi.

Sonra rüyasındaki gölgelerden iki adam çıktı ve bir sedyeyi oturma odasına itti ve sonra koridordan aşağı inmek için çok geniş olduğu için daireler çizerek itti. Adam'ın cesedinin bulunduğu ceset torbasını sedyeye taşıdılar ama kocasının cesedinin torbanın içinde olduğunu fark etmedi. Kapıda durmuş, ambulansın ve polis arabalarının uzaklaşmasını izliyordu ki birinin ağladığını duydu.

Bakmak için döndü ve Bonnie'yi gördü. Kaşlarını çattı. Bonnie orada değildi. Nereden gelmişti ki? Laurel'i kâbustan uyandıran Bonnie'nin uykusunda haykırması oldu.

"İyisin bebeğim," dedi usulca ve onu kendine çekip yorganın içine soktu.

Bonnie sakinleşmişti ama Laurel uykunun onu eski haline geri götüreceğinden korktuğu için gözlerini tekrar kapatmaya korkuyordu. Artık böyle rüyaları pek sık görmüyordu ve anıları canlandıranın Bonnie'nin geçirdiği kaza olduğunu tahmin ediyordu, tıpkı Bonnie'nin ağlamaklı halinin çenesindeki acıdan çok tüm kayıplarının acısıyla ilgili olduğunu bildiği gibi.

Adam öldüğünde ve ardından Bay Lorde vefat ettiğinde Bonnie'yle ölüm hakkında konuşmayı denemişti. Bonnie sıranın annesine geleceğinden korkmaya başlamıştı. Bu korkunun kaybolması haftalar almıştı ve şimdi kazanın acısıyla birlikte hepsi geri gelmişti.

Kızının başının üstünü öperken Laurel'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Zavallı küçük kız. Çok genç yaşta hayatın karanlık tarafını gördün. Geleceğin ikimiz için de daha nazik olması için dua ediyorum.

Laurel tekrar uyumama konusundaki kararlılığına rağmen uyuyakaldı. Tekrar uyandığında saat neredeyse sabahın sekiziydi ve bunun nedeni Bonnie'nin yataktan kalkmak için onun üzerinden sürünerek geçmeye çalışmasıydı. "Neye ihtiyacın var, tatlım?" Laurel sordu.

"Tuvalete gitmem gerek anne."

Laurel çabucak yoldan çekildi ve onun örtülerden kurtulmasına yardım etti. Onun koridorun karşısındaki banyoya koşmasını izledi ve sonra uyurken giydiği giysilere bakıp üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti.

* * *

Laurel kayısı turtayı fırından aldığı anda saat öğleye yaklaşıyordu. Bonnie yakınlarda durmuş çıkmasını bekliyordu çünkü turta bittiğinde onu Jake'e götüreceklerdi. Annesi bunun bir teşekkür turtası olduğunu ve onu görmeye gitmek istediğini söyledi.

"Artık gidebilir miyiz?" Bonnie sordu.

Laurel, "Evde olduğundan emin olana kadar olmaz," dedi ve hızlıca bir mesaj gönderdi. Evde misin? Senin için bir şeyimiz var.

Cevap hemen geldi. Evet.

Laurel iç çekti. Artık kararlıydı. Saçlarını toplamayı düşündü ama teslimatın bir an önce bitmesini istiyordu, o yüzden saçlarını atkuyruğu yaptı ve paltolarını aldı.

Bonnie'nin ceketini iliklerken, "Önce çenene bir bakayım," dedi.

Bandaj uykusunda çıkmıştı ama dikişler iyi görünüyordu. Bonnie turtayı neden yaptığını öğrendiğinde, o da ağlama nöbetini atlatmıştı.

"Çok acımıyor anne."

Laurel küçük kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok sevindim," dedi ve sonra sıcak turtayı bir taşıyıcıya koyup çantasını aldı. "Önce turtayı kamyonete koyacağım, sonra gelip seni alacağım. Yerler çok çamurlu, ayaklarının ıslanmasını istemiyorum, tamam mı?"

Bonnie başıyla onayladı, sonra kapıda durup Laurel'in çantasını tutarken o da turtayı kamyonete götürdü. Birkaç dakika sonra Bonnie için geri döndü. Kapıyı kilitlediler, sonra Laurel onu kollarına aldı ve kısa yolculuğa başlamak üzere kamyonete taşıdı.

Bonnie'nin ağzı kulaklarındaydı ve Laurel onun konuşmasına izin verip gözlerini yoldan ayırmadı. Evin önüne dönmek için yavaşlıyordu ki tepeden başka bir araç geldi. Sinyalini yakarak bekledi ve yanından geçen sürücüye baktı ama onu tanımadı, sonra da asfalttan çıkıp Jake'in evine doğru yöneldi.

Jake onların geldiğini gördüğünde pencerede duruyordu ve sonra tepeden gelen diğer arabayı gördü. Aracı tanıyamadı ve sürücüyü göremeyecek kadar uzaktaydı ve sonra Truman Slade'in hayatına girişinin yeni başladığından habersiz, şirketinin gelişine odaklanarak bıraktı.

Jake verandaya yürüdü, sonra koşarak kamyonu gitti ve Laurel'in inmesi için kapıyı açtı. Jake onun kamyondan inmesine yardım eder etmez, Bonnie koltuğun üzerinden Jake'in kollarına doğru yürürken, Laurel turta taşıyıcısını almak için içeri doğru eğildi.

"İkinize de günaydın," dedi Jake. "Hadi içeri girelim de soğuktan kurtulalım."

Bonnie'yi yere bırakmaya başladı ve sonra onun ensesini sıkıca kavradığını hissederek gözlerinin içine baktı. Daha fazlası için duyduğu özlem oradaydı ve sonra davasını kabul etti.

"Ayakkabılarım çamurlanmasın diye, dedi annem."

"Ve bu iyi bir fikir," diye kabul etti ve onu yere bırakmadan önce verandaya taşıdı ve sonra onları eve kadar takip etti.

Bonnie, "Teşekkür turtası getirdik," dedi.

"Bu harika," dedi Jake ama bakışları Laurel'in saçlarının uzunluğuna kilitlenmişti ve seviştiklerinde ellerini saçlarına dolamanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Sonra Laurel hızla dönüp onu bakarken yakaladı ve Jake düşündüklerinden başka bir şey ağzından kaçırıldı. "Saçlarının uzunluğunu fark ettim. Uzatıyor musun?" Bir iniltiyi bastırdı ve hissettiği kadar aptalca gelmemesini umarak ellerini pantolonunun içine soktu.

"Hiçbir zaman kısa giymedim," dedi.

"Vay canına," dedi Jake başını sallayarak ve gülümseyerek. "Bu inanılmaz. Şimdi şu teşekkür turtasına bir bakayım. Bu benim en sevdiğim tür," dedi ve tezgâha doğru ilerlerken Bonnie'ye göz kırptı.

"Bu kayısı," dedi Laurel.

"Mmmmm, öğle yemeği için mükemmel bir tatlı. Acı biber yaptım ve yanına mısır ekmeği yapacaktım ama annemin tariflerini bulamıyorum. Babam onları zaman zaman kullanırdı ama ne yaptığını bilmiyorum."

Laurel tereddüt etti ve sonra ceketini çıkarıp mutfak taburesinin arkasına astı. "Sana gösterebilirim," dedi.

Jake, "Sadece kalıp benimle öğle yemeği yerseniz," diye ekledi.

"Yaşasın!" Bonnie ağladı. "Acı biber ve mısır ekmeğine bayılırım."

Laurel içini çekti. Sayıca azdı ve tartışmak kabalık olurdu. "Kaseyi görüyorum. Mısır unu nerede?"

Birkaç dakika içinde fırında mısır ekmeği vardı ve Bonnie Jake'in dizine oturmuş çenesindeki dikişleri gösteriyordu. Sonra Jake onun elini tuttu ve başına doğru kaldırdı.

"Parmaklarını buraya koy," dedi. "Şimdi ne hissediyorsun?"

Kızın küçük parmaklarının yara izlerini takip ettiğini hissedebiliyor ve kaşları çatıldığında kafasının karıştığını anlıyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Onlar yara izi. Bir zamanlar benim de dikişlerim vardı ama artık yoklar ve kafam tamamen iyileşti." "Görebilir miyim?" diye sordu.

"Bonnie, gerçekten-" Laurel başladı.

"Hayır, sorun değil. Konuyu ben açtım," dedi Jake ve sonra başını öne eğdi.

Laurel kızının saçlarını ayırmasını ve yara izlerini takip etmesini izlerken kalbi çarpmaya başladı.

O kadar çok yara vardı ki daha önce fark etmediğine şaşırdı ama sonra saçlarının uzun olduğunu fark etti

çoğunu gizlemeye yetecek kadar. Onu yaralı ve kanlar içinde hayal etti, tıpkı Adam'ın da kanlar içinde olduğu gibi, ama Adam ölmek istemişti ve Jake yaşamak için çok mücadele etmişti. Kaşlarını çattı ve nasıl hissettiğinden emin olamayarak başka tarafa baktı.

Ve sonra zamanlayıcı kapandı.

"Mısır ekmeği hazır!" dedi Jake ve Bonnie'yi dizinden kaldırıp ocağın yanına gitti.

"Ben ne yapabilirim?" Laurel sordu.

"Tereyağı buzdolabında. Masaya koyar mısın lütfen?"

Yapacak bir işi olduğu için mutluydu, adamın dediğini yaptı ve sonra çatal bıçakların olduğu çekmeceyi bulup üç kişilik yer ayarladı. Birkaç dakika içinde hepsi masaya oturmuş, her birinin tabağında bir kase acı biber ve bir parça mısır ekmeği vardı.

"Acı biber biraz acı olabilir, bu yüzden büyük bir ısırık almadan önce test edin. Baharatlı acıdan bahsetmiyorum, ateşten gelen acıdan bahsediyorum. Bunu itiraf etmenin erkekçe bir şey olmadığını biliyorum ama ben baharatlı yemeklerden hoşlanmıyorum."

Ve bu itirafla birlikte yemek ilerledi.

Laurel yemek yerken kendini Jake'i Adam'la, Adam'ı da Jake'le kıyaslarken buldu. Birbirlerine hiç benzemediklerini ve korkacak bir şey olmadığını kabul etmesi epey zamanını aldı. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Komşu olmayı umursamıyordu ve Bonnie'nin ara sıra ziyaret etmesinde bir sakınca olmadığını tahmin ediyordu ama bu noktada bitiyordu. Bir daha kimseyi sevmenin sorumluluğunu almak istemiyordu.

Jake, Laurel'in arkadaş olmanın artılarını ve eksilerini tarttığını söyleyebilirdi. Onun isteksizliğini anlıyordu. Kendisi de aynı şekilde hissediyordu. Hayatının nasıl olacağını hayal ettiği şeyle şu anda yapabilecekleri iki farklı şeydi.

Bonnie bir ısırık daha almak için gevezeliği bıraktığında, hızlıca bir soru sormaya girişti. "Ekstra para için evlere temizliğe mi gidiyorsun?"

Laurel kaşlarını çattı. "Ekstra para değil. Yaşamak için. Kendini dışarıda bıraktığında hayat sigortası beş kuruş etmez."

Jake onun tekrar o öfkeli yola girmesine izin vermeyi reddetti. "Bonnie okuldan çıktığında evde olmak istediğine göre serbest meslek sahibi olmak senin için uygun sanırım?"

Laurel biraz şaşırılmış göründü ve sonra başını salladı. "Evet, aslında bu bir artı. Ekstra paramı internetten el işi ürünler satarak kazanıyorum, çoğunlukla tığ işi şeyler, onları yapacak zamanım olduğunda yani. Yeni bir şeye başlamayalı uzun zaman oldu."

"Aferin sana," dedi Jake. "Benim de bir iş bulmam gerekecek, ama başlamadan önce biraz daha yerleşeyim diye düşündüm."

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" Laurel sordu.

"Eskiden kolluk kuvvetlerini düşünürdüm. Biraz silahtan çekindiğim için şu anda bunun benim için uygun bir şey olduğundan emin değilim. Sanırım her şey hala belirsiz."

Kahve fincanlarını yeniden doldurmak için ayağa kalktı ve ardından Bonnie'nin su bardağına bir buz küpü daha ekledi. Küp bardağın kenarına çarpıp şıngırdadığında gülümsedi ve ardından hızlıca bir yudum almak zorunda kaldı.

"Vay canına Nellie, bu iyi ve soğuk, tam sevdiğim gibi," dedi.

Jake gözlerini kırıştırdı ve yüksek sesle güldüğü zaman Laurel ürperdi. Çok çekici bir adamdı.

"Bu doğrudan babamın ağzından çıktı," dedi Jake.

Laurel sırıttı.

Bonnie kıkırdadı, diğ er herkes de mutlu olduğu için mutluydu. "Teşekkür turtası için hazırım," dedi. Jake sıııttı. "Ben de  yle. Seninkinin  zerine dondurma ister misin?"
Yabancı bir evde yemek yemenin kurallarını bilmeyen Bonnie annesine baktı. "Anneciėim, ben

Pastamın üzerine dondurma mı?"

Laurel güldü. "Muhtemelen."

Jake, "Her ihtimale karşı üzerine biraz koyacağım," dedi.

Jake turtayı keserken Laurel masadaki kirli kâse ve tabakları temizledi. Onunla bir yemeği paylaşmanın ne kadar rahat olduğunu düşünmesine izin vermiyordu. Bu sadece bir yemekti, başka bir şey değil. Böylece yemek yediler, biraz daha güldüler ve bulaşıklar bitince eve gittiler.

Jake kapıda durdu ve onlar gidene kadar el salladı, sonra kapıyı kapattı ve onlar olmadan evin ne kadar sessiz ve boş görüldüğünü düşünmemeye çalıştı.

* * *

Truman Slade derenin yukarısındaki ağaç sırasından Jake'in evini izliyordu ve Payne denen kadının gittiğini görünce koşmaya başladı, kadın ve çocuğu eve varmadan kamyonetine dönmeye çalışıyordu. Derenin diğer tarafına, evlerinin arkasına park etmiş ve Jake Lorde'un yaşadığı yere gizlice yaklaşarak tabiri caizse etrafı kolaçan etmişti. Lorde'a hayatı zindan edecekse, onun zayıf noktasını bulması gerekiyordu ve görünüşe göre bu nokta kadın ve kızdı.

Son yağan yağmur yüzünden zemin yumuşaktı, bu yüzden ayak izi bırakmamak için derenin içinde yürümek zorunda kalmıştı. Koşarak geri döndüğünde sadece ayakları değil, pantolonu da sıçrayan sular yüzünden sırlıslam olmuştu. Böğrü ağrıyordu, nefesi kısa ve acı dolu soluklarla geliyordu. O kadar formsuzdu ki acınacak haldeydi.

Sonunda onu park ettiği yere götürecek olan deredeki çatalı gördü ve adımlarını uzattı. Dereden ayrılıp dere kıyısına tırmanmaya başladığında bile Laurel Payne'in kamyonunun karavanın yanında durduğunu duyabiliyordu. Kendini sabitlemek için bir ağaç köküne tutundu ve kök elinde kaldı. Daha da büyük bir sıçrama yaparak kıyıdan aşağıya ve suya düştü.

İçinden küfrederek tekrar dışarı tırmandı ve bankaya doğru koşmaya başladı, hem hızlanarak hem de artan bir panikle saldırıyordu. Daha başlamadan binada yakalanmak istemiyordu.

Ayağı kaydı ve tekrar küfretti, sonra çalılara, köklere ve fidanlara tutunmaya başladı, kendini yukarı çekmek için tutabileceği her şeye, sonunda dereden çıkıp diğer tarafa geçene kadar. Hızla ağaçların arasında kayboldu ve ancak asfalta geri dönüp eve giden uzun yola girdikten sonra rahat bir nefes aldı.

Isıtıcıyı açmak için uzandı ama sonra çalışmadığını hatırladı. Bu yüzden hayatının anlamsızlığına bir kez daha küfretti ve ıslak kıyafetlerinden kurtulup tekrar ısınmak için endişelenerek arabayı daha hızlı sürdü.

Yazar Hakkında

Dinah McCall adıyla da yazan Sharon Sala'nın dört farklı türde (romans, genç yetişkin, Western ve kadın kurgu) basılmış seksen beşten fazla kitabı vardır ve genç yetişkin kitapları film için seçilmiştir. Romance Writers of America tarafından sekiz kez RITA finalisti seçildi ve 2011 yılında RWA'nın Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nü aldı. Kitapları *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satanlar listesinde yer almakta ve birçok farklı dilde yayımlanmaktadır. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.